

ΜΙΚΡΟΣ

ΑΡΧΗΤΟΣ

No 1

Τὸ Λάσσο τοῦ Νόμου

2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

No 2

Θύελλα στὸ Τέξας

ΤΖΙΜ
ΑΝΤΑΜΣ

ΑΡΧ 4

delta

99

ΑΠΟΨΟΛΑΨΟΤΗΤΑ

Ο ΜΕΓΑΣ ΣΟΦΟΣ ΕΙΧΕ ΓΗ ΣΤΗΝ ΔΕΛΤΑ 99...

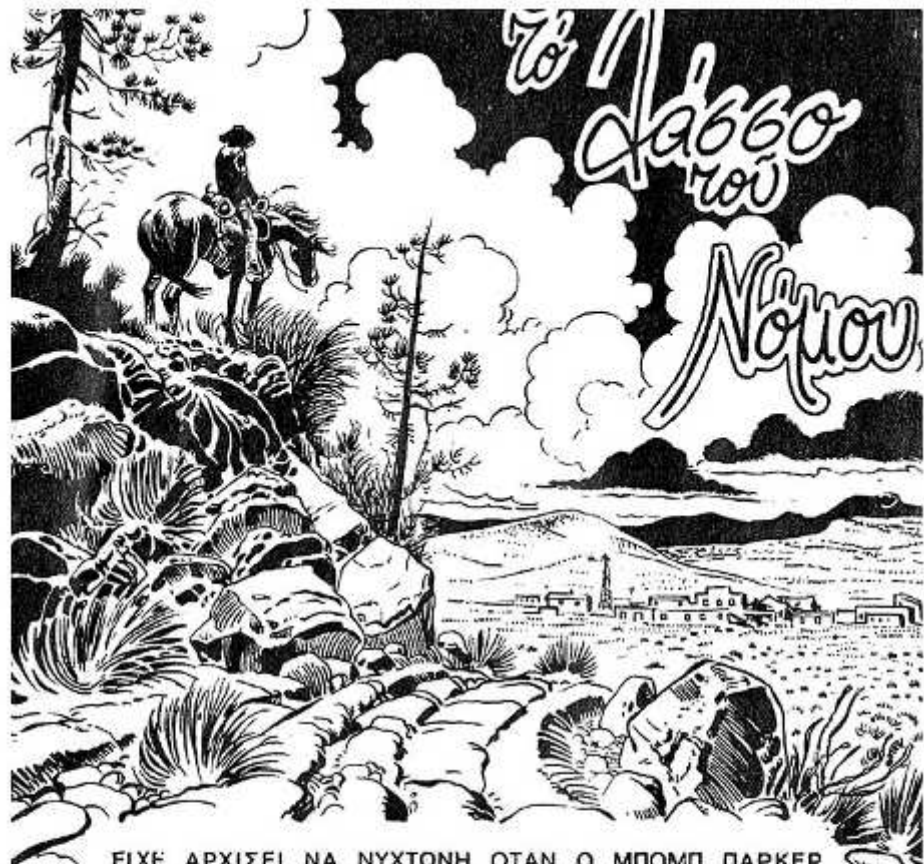
ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙ
 ΣΤΗ ΓΗ, ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΥΤΟΝ ΤΗΝ
 ΠΛΑΝΗΤΗ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ
 ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΑΝΙΣΤΕΙ
 ΚΑΤΙΣΤΕ 'ΕΚΕΙΣ ΕΠΙΜΕΛΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗ
 ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΝΗΤΗΝ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΠΛΑΝΗ
 ΣΗ ΓΡΑΦΗ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΡΕΙΣ
 ΠΑ ΟΡΟΝΤΕΣ, Η ΔΥΣΚΟΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ
 ΓΗ, ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΣΕΙ ΣΕ ΚΕΡΑ ΤΑΝ ΟΥ
 ΣΚΤΩΝ ΠΟΙΘΑ ΕΒΑΖΑΝ ΣΕ
 ΚΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΕΠΙΡΡΗΝ
 ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ
 ΝΑ ΜΑΘΗ ΤΗΝ ΤΑΧΥΤΗΤΑ
 ΣΟΥ, ΠΙΣΤΙΣ ΟΤΟΥ ΕΝΘΩ Η ΓΗ
 ΜΕ ΤΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ; Η
 ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ
 ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΕ ΚΑ-
 ΠΟΤΕ ΝΑ ΣΕ ΕΥΧΟΜΟ-
 ΜΟΥΝ ΟΙ ΜΑΤΙΝΟΙ
 ΤΗΣ ΓΗΣ!

ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΗ ΣΟΥ
 ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΟΥ ΧΡΕΙΑΣΤΗ
 ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΕ ΟΛΑ ΜΗΝ
 ΕΣΤΙΝ ΟΣΑ ΣΟΥ ΜΑ Ε ΠΡΟΚΛΗ-
 ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΙ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΙ ΕΛΑΒ
 ΕΣΘΡΕΣΤΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΤΜΟ
 ΜΑΣ ΕΛΑΙ ΔΙΜΟΥΡΓΙΣΤΗ
 ΜΑ ΒΑΣΙ ΣΤΗΝ ΓΗ
 ΝΑ ΕΙΣΤΕΝ ΣΤΗΝ
 ΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΣΘΡΕ-
 ΔΕΤΕΡΩΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ
 ΓΥΝΑΙΚΑ, ΓΙΑΤΙ ΟΜ ΒΕ
 ΕΣΘΡΕΤΕΡΩΣΗ ΑΥΤΗ
 ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ
 ΚΙΝΟΥΝΣ ΝΟ 1

delta
 99

ΕΙΧΕ ΑΡΧΙΣΕΙ ΝΑ ΝΥΧΤΩΝΗ ΟΤΑΝ Ο ΜΠΟΜΠ ΠΑΡΚΕΡ έβγαλε από τὸ στάβλο τὸ ἄλογό του καὶ ἄρχισε νὰ τὸ σελώνη μὲ ἄργες καὶ κουρασμένες κινήσεις. "Ένα ἄμορφο κορίτσι πρόβαλε στὸ κεφαλόσκαλο.

— Πουῦ θὰ πᾶς τέτοια ὥρα, πατέρα; ρώτησε.

— Στὸ μπέρ, παιδί μου. Μὲ εἰδοποίησέ ὁ γείτονάς μας ὁ Σῶλιτ πῶς μὲ περιμένουν κάτι ξένοι νὰ συζητήσουμε γιὰ δουλειές. Φοίνεται πῶς θὰ εἶναι ἀγοραστὲς μοσχαριῶν. "Αν πετύχω καμιὰ καλὴ τιμὴ θὰ τοὺς τὰ δώσω.

— Δὲν πιστεύω ν' ὀργήσης. Φοβάμαι νὰ μείνω μόνη σου στὸ σπίτι.

Ὁ Μπόμπ Πάρκερ σήκωσε τὸ γκριζόμαλλο κεφάλι του, τὴν κοίταξε καὶ τῆς χαμογέλασε.

— Μὴ φοβῶσαι, τῆς εἶπε. Θὰ γυρίσω δοο μπορῶ πιὸ γρήγορα. Περιμένέ με νὰ φάμε μαζί.

Καθάλησε τὸ δλογὸ του καὶ ξεκίνησε. Τὸ μπάρ ἄπριχε κά-
που δέκα λεπτά ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ὁ Φαζάνο,
ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ μπάρ, ἕνας χοντρός Μεξικανός, τὸν ὑποδέχτηκε
χαμογελώντας πονηρά.

— Εἶσαι τυχερός, τοῦ εἶπε καὶ τὸν χτύπησε στὴν πλάτη.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Μπόμπ Πάρκερ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.
Ποῦ εἶναι οἱ Ξένοι πού με ζήτησαν;

— Πάνω στὸ πατάρι. Σὲ περιμένουν τώρα καὶ μιά ὥρα.

Ὁ Μπόμπ ἀνέβηκε σιγά - σιγά τὰ σκαλιά. Στὸ πατάρι δὲν
δρῆκε παρὰ τρεῖς ἀνθρώπους νὰ συζητοῦν γύρω σ' ἕνα τραπέζι
μπροστὰ σὲ μιά μπουκάλια οὔισκου. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς φοροῦσε
καθαρὰ ρούχα καὶ φαινόταν ἀπὸ μακριὰ πὼς ἦταν ἀπὸ πολιτεία.
Οἱ ἄλλοι δυὸ ἦταν κάου - μπούς, ἀγνωστοὶ στὸν Μπόμπ. Φοροῦ-
σαν πέτοινα σακκόκια καὶ ἡ ζώνη στὴ μέση τους, ὅπου κρεμόταν
τὸ «Κόλτ» ἦταν γεμάτη σφαίρες. Ὁ Ξένος σηκώθηκε ἀμέσως.

— Εἶσαι ὁ Μπόμπ Πάρκερ; ρώτησε χαμογελώντας καὶ τοῦ
ἄπλωσε τὸ χέρι.

Ὁ Μπόμπ τοῦ τὸ ἔσφιξε ἐγκόρδιο.

— Κάθισε. Ἐμένα με λένε Ρέντ Μόργκαν. Τὰ δυὸ παλληκά-
ρια εἶναι φίλοι μου.

Ὁ Φαζάνο, ὁ μπόρμαν, ἔφερε ἕνα τέταρτο ποτήρι κι ἕνα δεύ-
τερο μπουκάλι με οὔισκου.

— Κύριε Πάρκερ, ἄρχισε ὁ Ρέντ Μόργκαν μόλις κατέβηκε ὁ
Φαζάνο, ὅς κάλεσα γιὰ νὰ συζητήσουμε γιὰ δουλειές.

— Ἐχω εἰκοσιδυὸ μοσχάρια, τοῦ εἶπε ὁ Μπόμπ, τὰ πιὸ πα-
χιὰ μέσα στὸ Μπένσον. Ἄν μοῦ δώσετε καλὴ τιμὴ...

— Δὲν εἶμαι ἀγοραστὴς μοσχαριῶν, τὸν διέκοψε χαμογελών-
τας ὁ Μόργκαν. Δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὰ μοσχάρια σου, ἀλλὰ γιὰ
τὴ γῆ σου.

— Τὴ γῆ μου; ἔκανε παροξενεμένος ὁ Πάρκερ.

— Ναι. Ἐχεις κάτι ἀγωνα χωράφια κοντὰ στὸ βουνὸ Σαγκου-
άρο, μισὴ ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Μπένσον. Μοῦ τὰ πούλας;

— Ἄ!, ἔκανε ὁ Πάρκερ. Ἐνδιαφέρεσαι γι' αὐτὰ τὰ χωράφια;
Τί τὰ θέλεις; Δὲν φυτρώνει οὔτε χορτάρι ἐκεῖ.

— Σκέφτομαι ν' ἀγοράσω μιά μεγάλη ἔκτασι κι ἐνδιαφέρομαι
καὶ γιὰ τὰ χωράφια σου, Πάρκερ. Θὰ σοῦ δώσω καλὴ τιμὴ.

— Δυστυχῶς, δὲν τὰ πούλαω, εἶπε ὁ Πάρκερ.

— Σοῦ προσφέρω δυὸ χιλιάδες δολλάρια, Πάρκερ, τοῦ εἶπε
ὁ Μόργκαν κι ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι, πού ἦταν
φοσσωμένο ἀπὸ τὰ πολλὰ χαρτονομίσματα.

Ὁ Πάρκερ κοῦνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ἄν πῆς πουθενὰ πὼς σοῦ πληρώνω αὐτὰ τὰ ἀγωνα χωρά-
φια δυὸ χιλιάδες δολλάρια καὶ σὺ δὲν τὰ δεχεσαι, θὰ σὲ ποῖν
τρελλά, Πάρκερ!, πείσμωνσε ἑλαφρὰ ὁ Μόργκαν.

— Μπορεῖ, εἶπε ὁ γέρος χαμογελώντας. Μὴ τὰ χωράφια οὐτα

τα βρήκα από τον πατέρα μου. Κι αυτός από τον δικό του πατέρα. Κι εγώ με τη σειρά μου θα τ' αφήσω στην κόρη μου.

Σαφνικά, ο Ρέντ Μόργκαν έβγαλε από τη ζώνη του το πιστόλι και το ακούμπησε πάνω στο τραπέζι, με την κάννη στραμμένη προς το μέρος του Πάρκερ.

— Σου δίνω πέντε χιλιάδες δολάρια, του είπε με σφιγμένα χείλη ενώ τὰ μάτια του έλαμψαν παράξενα.

Ό γερο - Πάρκερ κατάλαβε πως τὸ πιστόλι τὸ έβαλε ὁ Μόργκαν στὸ τραπέζι γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσει νὰ δεχτῆ.

— Δέν καταλαβαίνω τί σου χρειάζονται αὐτὰ τὰ ἄγωνα χωράφια, εἶπε στὸν Έενο.

— Αὐτὸ εἶναι δικός μου λογαριασμός, Πάρκερ. Πείσωσα και θέλω νὰ τ' ἀγοράσω. Καί πρέπει νὰ ἔερης πως ἕνας Ρέντ Μόργκαν δέν ὑποχωρεῖ ποτέ του! Τὰ χωράφια θὰ τ' ἀγοράσω ἀπόψε.

— Δέν πρόκειται ποτέ μου νὰ ὑπογράψω! ἀρνήθηκε με πείσμα ὁ Πάρκερ.

Σαφνικά, δέχτηκε μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ δεξί του μάγουλο ἀπὸ τὸν κάου - μπού πού καθόταν δίπλα του. Ζαλίστηκε κι ἔπιασε τὸ κεφάλι του με τὰ δυὸ του χέρια.

— Θὰ ὑπογράψης; σφύριξε ὁ Μόργκαν.

— Όχι!, ἀπάντησε με θάρρος. Τὰ χωράφια εἶναι δικά μου και κανείς δέν θὰ με ὑποχρεώσει νὰ τὰ πουλήσω!

Ό Ρέντ Μόργκαν έβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χαρτί και τοῦ τὸ ἔπλωσε μπροστά.

— Ὑπόγραψε, Πάρκερ, του εἶπε και τοῦ ἔδωσε ἕνα μολύβι. Θὰ βάλω τὸν ἀνθρώπο μου νὰ σου ζητήση συγγνώμη πού σε χτύπησε και θὰ τσουγκρίσουμε σὸν φίλο! τὰ ποτήρια.

Ό Μπόμπ Πάρκερ τὸν κοίταξε κατόματα με μῖσος και περικρόνησι.

— Εἶσαι ἕνας παλιάνθρωπος, Ρέντ Μόργκαν!, του εἶπε. Ἄν νομίζης πως θὰ σε φοβηθῶ, εἶσαι γελασμένος.

Ό ἕνας ἀπὸ τοὺς κάου - μπούς τράβηξε τὸ πιστόλι του.

— Τί με διατάξεις, ἀφεντικό; ρώτησε τὸν Μόργκαν.

— Νὰ φύγης και νὰ πῆς στὸ σπίτι τοῦ Πάρκερ, του εἶπε ὁ Μόργκαν. Ἐκεῖ θὰ βρῆς τὴν κόρη του. Μένει μόνη της. Τὸ σπίτι εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ και δέν πρόκειται νὰ σε δῆ κανείς. Δέν θὰ χαλάσης ποραπάνω ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

Ό Μπόμπ Πάρκερ τινάχτηκε ὀλόρθος. Τὰ μάτια του γούρλωσαν.

— Μόργκαν!, ψέλλισε. Τί σκοπεύεις νὰ κάνης;

— Ἐκεῖνο πού σου ἔρρασε ἀπὸ τὸ νοῦ, Πάρκερ. Ἄν δέν ὑπογράψης αὐτὸ τὸ χαρτί θὰ σκοτώσω τὴν κόρη σου.

— Θεέ μου, τόσο σκληρὴ καρδιά ἔχεις, λοιπόν;

— Δέν ὑπάρχει ἄλλη λύσι, Μπόμπ Πάρκερ. Σου ἀφήνω πέντε λεπτά προθεσμία νὰ πάρης τὴν ἀπόφασί σου. Μὴ νομίζεις πως

δεν θα πραγματοποιήσω την άπειλή μου. Θέλω ν' αγοράσω τὰ χωράφια σου και θά τ' αγοράσω όπωσοδήποτε!

Ό γερο - Πάρκερ άρχισε νά νιώθει άσχημα. Στή σκέψι πώς αυτός ό παλιάνθρωπος δεν θά διαταζε νά σκοτώσει τήν κόρη του για νά τόν έκδικηθῆ, του ήρθε νά τρελλαθῆ. Δεν υπήρχε λοιπόν, άλλη λύσι. "Επρεπε νά δεχτῆ και νά υπογράψει τὸ χαρτί για νά σώσει τῆ ζωῆ τῆς κόρης του. Κοίταξε τόν Μόργκαν.

-Θά υπογράψω, του εἶπε. Μά ἡ κατάρα του Θεού θά πέσει στό κεφάλι σου. Κι όσο δυνατόν κι ἄν είσαι, τὰ χωράφια αυτά θά γίνουν δικά μου. Κι ἄν δεν ζῶ ἐγώ θά μείνουν στήν κόρη μου. Ό Θεός τὸ βλέπει όλα και τιμωρεῖ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Δώσε μου τὸ μολύβι.

Ό Μόργκαν ἔβαλε τὸ πιστόλι στή θήκη του. Τὸ ίδιο ἔκανε και ὁ κάου - μπύ.

-Μιά στιγμή, του εἶπε. Θέλω νά ἔχω ἕνα μάρτυρα πώς υπέγραψες τὸ πωλητήριο και πήρες τὰ λεφτά.

Χτύπησε τὰ χέρια του και, σέ λίγο, ανέβηκε ἀπὸ πατάρι τρέχοντας, ὁ Φαζάνο, ὁ ιδιοκτήτης του μπάρ.

-Κι άλλα οὐσίαι; ρώτησε.

-Όχι, του εἶπε ὁ Μόργκαν. Σέ χρειάζομαι για μάρτυρα. Ό κύριος Πάρκερ δέχτηκε νά μου πουλήσει τὰ χωράφια του κοντά στό βουνό Σαγκαουάρο ἄντι για πέντε χιλιάδες δολάρια.

-Μπράβο!, ἔκανε ὁ Φαζάνο χτυπώντας τόν γερο - Πάρκερ στήν πλάτη. Σπουδαία τιμή. Κι ἄπ' ὅ,τι ξέρω, τὰ χωράφια σου δεν φυτρώνε τίποτε.

Ό Μόργκαν ἔδωσε τὸ μολύβι στόν γερο Πάρκερ κι ἐκεῖνος ὑπογράψε τὸ χαρτί με τὸ τρεμόμενο χέρι του ἐνώ ἡ ψυχὴ του μάτωνε ἀπὸ τῆ στενοχώρια. Ό Μόργκαν του μέτρησε τὰ λεφτά και διπλώνοντας τὸ χαρτί τὸ ἔβαλε στό πορτοφόλι του.

Ό Πάρκερ σηκώθηκε ἁμίλητος, ἀφοῦ ἔβαλε τὰ χρήματα στήν τσέπη του, και κατέβηκε τρεκλίζοντας τὸ σκαλιά. Βῆκε ἀπὸ τὸ μπάρ, ὅπου στό βάθος τῆς σάλας ἔπαιζε μία παρέα χαρτιά χωρίς νά υποπεύεται τί γινόταν στό πατάρι, και καθάλησε τὸ ἄλογό του. «Δεν πειράζει, εἶπε τραβώντας τὰ χαλινάρια του ἄλόγου του. Στὸ κάτω - κάτω τὰ χωράφια αυτά ἦταν ἄγρια ἐνώ τὸ λεφτά θά μου χρειαστοῦν για τήν προικα τῆς Μπέττυ...». Στῆ σκέψι τῆς κόρης του τὸ σφιγμένα του χεῖλι ἄνοιξαν σ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὸ ἄλογο του Μπόμπ Πάρκερ χλημίντρισε ἔξω στήν αὐλὴ του σπιτιοῦ του. Ἡ Μπέττυ ἄνοιξε τήν πόρτα και κατέβηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια, κρατώντας ἕνα φανάρι.

-Πατέρα, γύρσες; φώναξε. Τί σέ ἤθελαν οἱ ἔενοι; Τὰ πούλησες τὰ μισχάρια.

Δεν ἤρε ἀπάντησι και παραξενεύτηκε.

-Πατέρα!

-Ἐφτασε κοντά στό ἄλογο. Ἦταν μόνο του. Ό πατέρας τῆς

δέν φαινόταν πουθενά. Ή καρδιά της πάγωσε. Κι όταν σήκωσε φηλά τὸ φανάρι κι εἶδε στὴ σέλα τοῦ ἀλόγου αἶμα, ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της καὶ σωριάστηκε πάνω στὸ χῶμα τῆς οὐλῆς.

Πέντε μέρες ἀργότερα, ἓνα ὄμορφο ἀνοικιότικο θροσδάκι, δυὸ καθαρὰ ῥηδες μπάνουν στὸ χωριὸ Μπένσον. Εἶναι καὶ οἱ δυὸ παιδιά. Ὁ πρῶτος, ποὺ καθάλαει ἓνα ὑπέροχο σταχτι ἄλογο, εἶναι ὁ Τζιμ Ἀνταμ, τὸ θρυλικὸ Ἑλληνόπουλο ποὺ ὑπηρετεῖ κάτω ἀπὸ τὶς διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν σερίφηδων τοῦ Τέξας κόπταιν Κουπερ. Ὁ δεῦτερος εἶναι ὁ φίλος καὶ βοηθὸς του Πεπίτο Γκονζάλες, τὸ κωμικὸ Μεξικανόπουλο.

Μόλις μπαίνουν στὸ Μπένσον ρωτοῦν ἓνα παιδί νὰ τοὺς δείξη τὸ σπίτι τῆς Μπέττυ Πάρκερ. Σὲ λίγο ξεπερθεύουν στὴν οὐλῆ του. Ἡ Μπέττυ Πάρκερ εἶναι μιὰ ὄμορφη κοπέλα μὲ ξανθὰ μαλλιά, χλωμὴ, ντυμένη στὸ μαύρο.

— Εἶμαι ὁ Τζιμ Ἀνταμ, τῆς ἐξηγεῖ τὸ Ἑλληνόπουλο καὶ τῆς σφίγγει τὸ χέρι. Ἀπὸ δῶ...

— Πεπίτο Γκονζάλες, σεniorita, συστήνεται μόνος του ὁ Πεπίτο καὶ κάνει μιὰ ὑπόκλιση ὡς κάτω, βγάζοντας τὸ σμπέρο του.

Τὰ ξερὰ χωράφια τοῦ Πάρκερ

— Ο ΣΕΡΙΦΗΣ ΤΟΥ ΓΕΙΤΟΝΙΚΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΣΕ στο Ὡστιν πως σκοτώσαν τὸν πατέρα σας γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν, τῆς λέει τὸ Ἑλληνόπουλο, καὶ ὁ ὄρχηγὸς τῶν σερίφηδων ἐστειλε ἓνα γιὰ νὰ βροῦμε τὸ δολοφόνου.

— Ναι, λέει ἡ κοπέλα. Ἐτυχε τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ βρίσκεται στὸ χωριὸ μας. Ὁ δικός μας σερίφης λείπει αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ἐκεῖνος μὲ πληροφόρησε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου.

Τὰ δάκρυα μουσκεύουν τὸ ὄμορφο μάγουλό της καὶ τὰ δυὸ παιδιά τὴ λυποῦνται. Ὁ Πεπίτο μάλιστα, σκουπιίζει κρυφὰ τὰ βουρλωμένο του μάτια μὲ τὸ μανίκι του.

— Δεσποινίς Μπέττυ, τῆς λέει τὸ Ἑλληνόπουλο μόλις κάθονται, θάθελα νὰ μοῦ διηγηθῆτε μὲ κάθε λεπτομέρεια τί ἀκριβῶς συνέβη.

— Δέν ξέρω καὶ πολλὰ πράγματα, ἀπαντᾷ ἡ κοπέλα. Ὁ πατέρας μου ἔφυγε τὸ θροσδάκι τῆς ἡμέρας ἐκείνης γιὰτὶ τὸν ζή-

τούσαν μερικοί Ξένοι από μπάρ. Έφυγε και δέν Ξαναγύρισε. Μου τόν εφεραν νεκρό.

Κάποιος χτυπάει την πόρτα και ή Μπέττυ πηγαίνει ν' άνοιξη. Ο επισκέπτης είναι ένας ψηλός και όμορφος άντρας, ντυμένος με ρούχα που φορούν οι άνθρωποι στις πολιτείες.

— Καλησπέρα σας δεσποινίς Πάρκερ, χαιρετάει. Μήπως σ'ας εν-αχλώ?

— Περάστε, κύριε Μόργκαν.

Ο Ρέντ Μόργκαν μπαίνει στο σπίτι και ρίχνει μιá έρευνητική ματιά στο δυό παιδιά. Η Μπέττυ τούς σουστήνει.

— Ο κύριος Μόργκαν μπορεί νά σ'ας πηί τί συνέβη εκείνο τό βράδυ, λέει στο Έλληνόπουλο.

Ο Μόργκαν κουνάει θλιμμένα τό κεφάλι του.

— Πόσο λυπήθηκα γιά τόν κύριο Πάρκερ!, λέει στον Τζίμ. Ήταν ένας υπέροχος άνθρωπος. Τόν κάλεσα στο μπάρ εκείνο τό βράδυ γιά νά διαπραγματευθώ την αγορά μερικών χωραφιών του. Συμφωνήσαμε και τόν πλήρωσα πέντε χιλιάδες δολάρια. Που νά τό φανταστώ πώς λίγο άργότερα θά τόν σκότωναν γιά νά του τά πάρουν!

Ο Τζίμ μένει γιά μερικές στιγμές άμιλητος.

— Σ'ας άκουσε κανείς όταν κάνατε τή συζήτηση γιά την αγορά των χωραφιών; ρωτάει τόν Μόργκαν. Σ'ας είδαν νά του δίνετε τό χρήματα;

— Μαζί μου είχα δύο δικούς μου ανθρώπους. Ο μόνος που ήξερε είναι ο Φαζάνο, ο ιδιοκτήτης του μπάρ. Άλλά αυτός δέν έφυγε ούτε δευτερόλεπτο από τό μπάρ.

— Ήταν άλλοι μέσα στο μπάρ;

— Δέν Ξέρω. Έμεις ήμαστε πάνω στο πατάρι.

Ο Μόργκαν σηκώνεται και παίρνει τό καπέλο του.

— Καληνύχτα σας, δεσποινίς, λέει στη Μπέττυ. Άν με χρειοασθήτε τίποτε, Ξέρετε που θά με βρήτε.

— Είναι ένας έξαιρετικός κύριος, λέει ή κοπέλα στο δυό παιδιά, όταν μένουν μόνοι. Έρχεται κάθε μέρα νά με δηί και νά με παρηγορήσει.

— Τί χωράφια άγόρασε; τή ρωτάει ο Τζίμ. Λιβάδια;

— Αυτό είναι τό παράξενο, άποκρίνεται ή Μπέττυ. Άγόρασε μερικά άγωνα χωράφια που δέν φυτρώνει τίποτε πάνω σ' αυτά. Και τό πιο παράξενο είναι που δέχτηκε νά τό πουλήσει ο πατέρας μου. Τό είχε κληρονομήσει από τόν παππού μου και μου έλεγε πάντα πώς τ' αγαπάει; αυτά τό χωράφια και πώς δέν πρόκειται νά τό πουλήσει ποτέ.

— Αυτός ο Μόργκαν από που είναι;

— Από τό Ρέντροκ.

— Τί τό ήθελε τό άγωνα χωράφια;

— Λέει πώς του άρέσει τό Μπένσον και θ' αγοράσει πολλά

κτήματα ακόμα. Φαίνεται πως είναι πολύ πλούσιος.

— Πού μένει;

— Στο σπίτι του Φαζάνο, πού έχει το μπάρ. Του νοίκισσε ένα δωμάτιο γι' αυτόν κι ένα γιό τους ανθρώπους του.

— Ο Τζιμ σηκώνεται.

— Πάμε. Πεπίτο, λέει στο φίλο του. Πάμε νά κάνουμε μία βόλτα γιό νά γνωρίσουμε τόν Μπένσον.

— Δέν με λυπάσαι, Τζιμ; παραπονιέται ό Πεπίτο πού τόν έχουν πιάσει οι τεμπελιές του. Αύριο τόν ηρωί τόν βλέπουμε τόν Μπένσον.

Μά ό Τζιμ κατεβαίνει κιόλας τίς σκάλες κι αναγκάζεται νά τόν ακολουθήσει. Έτσι, σέ λίγο, οι δυό φίλοι σταματούν μπροστά στό μπάρ του Φαζάνο.

— Η σάλα είναι σχεδόν γεμάτη από πελάτες πού πίνουν και παίζουν. Ο Τζιμ κατευθύνεται στόν πάγκο.

— Ποιός είναι ό Φαζάνο; ρωτάει έναν ψηλό άντρα.

— Ίο (έγώ), του άπαντάει εκείνος.

— Θέλω νά σέ ρωτήσω κάτι, Φαζάνο, του λέει τόν Έλληνόπουλο.

— Τί θέλεις, μικρέ κάου - μπύ; άπαντάει ειρωνικά ό Φαζάνο.

— Ο Τζιμ καταλαβαίνει πως έχει νά κάνει μ' έναν παλιάνθρωπο μά συγκροτεί τόν νεύρα του. Άνασηκώνει τόν γιακά του γιλέκου του και του δείχνει τόν άσημένα άστέρη, τόν τιμημένο σήμα των σερίφηδων του Τέξας.

— Λαιπόν; ρωτάει ό Φαζάνο λές και δέν του κάνει έντύπηση σ' αυτό πού βλέπει.

— Θέλω νά σέ ρωτήσω σχετικά με τή δολοφονία του Μπόμπ Πάρκερ, του λέει ό Τζιμ. Θυμάσαι άν βγήκε κανένας πελάτης από τόν μπάρ άμέσως μόλις βγήκε ό Πάρκερ;

— Δέν θυμάμαι τίποτα.

— Δέν θυμάσαι ή δέν θέλεις νά πής;

— Άν ήξερα θά σου έλεγα.

Είναι τόσο άσημος ό τρόπος πού μιλάει, ώστε τόν Έλληνόπουλο νά συγκρατη με κόπο τόν νεύρα του.

— Θέλεις τίποτε άλλο από μένα, μικρέ κάου - μπύ; του λέει και του γυρίζει τήν πλάτη.

— Ο Τζιμ παίρνει μία βαθιά άνάσση γιό νά καλμάρη τόν νεύρα του και ρίχνει μία ματιά στή σάλα του μπάρ. Οι περισσότεροι πελάτες έχουν σταματήσει νά παίζουν και τούς κοιτάζουν περιέργα. Ένας από αυτούς σηκώνεται από τόν τραπέζι του, κρατώντας τόν ποτήρι του με τόν ούισκου και φτάνει κοντά στόν Πεπίτο.

— Μεξικανέ, του λέει γελώντας, μου είπαν πως ήρθες κοβάλα πάνω σ' ένα γάιδαρο. Πώς τόν λένε τόν γάιδαρό σου;

— Ο Πεπίτο θυμώνει πού του προσβάλλουν τόν γάιδαρο μά δέν

μυλάει. Τό Έλληνόπουλο συγκροτεί για μία ακόμα φορά τὰ νεύρα του. Ξαφνικά, γίνεται κάτι πού δέν θά τὸ περίμενε κανείς. Ὁ κάου - μπού πού πείραζε τὸν Πεπίτο, σηκώνει τὸ ποτήρι καὶ ρίχνει τὸ οὐίσκυ πάνω στοῦ συμπρέρο τοῦ κωμικοῦ παιδιοῦ. Ἀπόλυτη σιγή ἀκολουθεῖ. Ὁ Πεπίτο βγάζει τὸ συμπρέρο, χύνει τὸ οὐίσκυ, τὸ φοράει καὶ λέει στὸν μπάρμαν:

— Δώσε μου ἓνα ποτήρι νερὸ σὲ παρακαλῶ.

Ὁ Φραζάνο τοῦ φέρνει τὸ ποτήρι. Ὁ Πεπίτο, τὸ παίρνει καί, μετὰ ἕνα ξαφνικὴ κίνησι, τὸ ἀδειάζει στά μούτρα τοῦ κάου - μπού.

— Εὐχαριστήθηκες τώρα; τοῦ λέει.

Ὁ κάου - μπού γίνεται ἔξω φρενῶν κι ἐτοιμάζει τὴ γροθιά του. Μά, ὡσπου νὰ κινήσῃ τὸ χέρι του, ἡ γροθιά τοῦ Έλληνόπουλου τὸν χτυπάει σὸν κεραυνὸς στὸ σαγόνι καὶ τὸν σωριάζει ἀναισθητὸ καταγῆς.

— Ντροπὴ σας!, λέει τὸ Έλληνόπουλο. Εἴμαστε δυὸ ἔνοι καὶ μᾶς ὑποδεχτήκατε μετὰ τὸ χειρότερο τρόπο.

Ἕνας κάου - μπού μετὰ ἀξέριστο πρόσωπο τινάζεται ὀρθίος.

— Ἐμεῖς δέν δεχόμαστε μαθήματα ἀπὸ παιδιά, λέει καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ θυμὸ. Ἄν εἶσαι γρήγορος καὶ γερὸς στὴ γροθιά, δέν θά εἶσαι καὶ στὸ πιστόλι.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, κατεβάζει τὸ χέρι του ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα πρὸς τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου του. Τὴ στιγμή ὅμως αὐτὴ τὸ βγάζει, ἓνας πυροβολισμὸς ἀκούγεται καὶ τὸ πιστόλι του τινάσσεται μακριὰ λές καὶ τὸ χτύπησε κεραυνὸς. Κοιτάζει τὸ πιστόλι τοῦ παιδιοῦ πού καπνίζει στὸ χέρι του καί... προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ:

— Ὡστε τὸ κρατοῦσες στὸ χέρι τὸ πιστόλι σου καὶ δέν τὸ εἶδα...

— Ἄν θέλης ξαναδοκιμάζουμε, λέει τὸ Έλληνόπουλο.

— Πιὸ γρήγορα πιστόλι δέν ἔχω ξαναδεῖ ποτὲ μου!, λέει ἓνας γερὸς κόνοντας τὸ σταυρὸ του. Μοῦ ἔχουν πει πῶς ὑπάρχει ἓνας μικρὸς κάου - μπού, κάποιοι Τζιμ Ἄνταμς πού τραβάει τόσο γρήγορα τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ θήκη, ὥστε δέν βλέπεις οὔτε τὴν κίνησι τοῦ χεριοῦ του. Ἀλλὰ... εὐὸ θά ξεπερνᾷς καὶ κείνον.

Ὁ Πεπίτο βγάζει τὸ συμπρέρο του καὶ ὑποκλίνεται.

— Νά σὸς συστήσω τὸν Τζιμ Ἄνταμς, λέει στὸ γέρο κάου - μπού, δειχόντας τὸ φίλο του. Τοῦ λόγου μου εἶμι ὁ βοηθὸς του Πεπίτο Γκονζάλες. Κι ἂν θέλετε νὰ μάθετε θά ἤμουν πιὸ γρήγορος ἀπὸ τὸν φίλο μου στὸ πιστόλι, ἀλλά... βοριέμαι!

— Ὁ Τζιμ Ἄνταμς!, λένε πολλὲς φωνές μαζί καὶ κοιτάζουν μετὰ θαυασμὸ τὸ ἥρωικὸ παιδί πού τὰ κατορθώματά του ἔχουν φτάσει ὡς τὴν τελευταία γωνιὰ τῆς Ἀμερικῆς.

— Ἦρθα στὸ χωριὸ σας γιὰ νὰ μάθω ποιὸς σκότωσε τὸν Μπόμπ Πάρκερ, τοὺς λέει τὸ Έλληνόπουλο. Ἦταν κανένας ἀπὸ σὸς στὸ μῦθ ἐκεῖνο τὸ βράδυ πού τὸν σκότωσαν;

Κανείς δέν μιλάει. Όλα τά μάτια στρέφονται πρὸς τὸν Φαζάνο, τὸν μπόρμαν. Ὁ Τζιμ καταλαβαίνει πὼς διαστάζουν νὰ μιλήσουν ἐπειδὴ τὸν φοβοῦνται. Ίσφνικά, κάποιος σηκώνεται ἀπὸ ἓνα τραπέζι καὶ φτάνει κοντὰ στὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶναι ἓνας γεροδεμένος νέος ὡς εἰκοσιτριῶν χρόνων, μὲ πλατὺ μέτωπο καὶ κομάρὰ μάτια.

— Ἦταν ὁ πατέρας μου, λέει στὸ Ἑλληνόπουλο. Μποροῦμε νὰ πάμε στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν ρωτήσουμε. Μὲ λένε Τὸμ Γουέιν καὶ θέλω νὰ σὲ βοηθήσω νὰ βρῆς τὸ δολοφόνο τοῦ Μπόμπ Πάρκερ. Εἶναι ντροπὴ γιὰ τὸ χωριὸ μας νὰ σκοτωθῆ ἓνας τόσο τίμιος καὶ ἡσυχος ἄνθρωπος ὡς τὸν Μπόμπ Πάρκερ.

Τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ σφίγγει τὸ χέρι.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, τοῦ λέει. Εἶσαι ἀληθινὸς ἄντρας.

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σου, ἀπαντᾷ συγκινημένος ὁ νέος. Εἶμαι πρόθυμος ἀκόμα καὶ νὰ σκοτωθῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω.

— Πάμε νὰ δοῦμε τὸν πατέρα σου, Τὸμ.

Παγίδα μέσα στὴ νύχτα

ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΑΡ. Ο ΤΖΙΜ, Ο ΠΕΠΙΤΟ καὶ ὁ Τὸμ Γουέιν. Ὁ Τὸμ ανεβαίνει στὸ ἄλογό του καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τὸν ἀκολουθοῦν. Ἐχει σκοτεινιάσει ἀρκετὰ καὶ τὰ παρκαθυρὸ τῶν οπιτιῶν εἶναι φωτισμένα.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι αὐτὸς ὁ Φαζάνο, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μπόρ; ρωτᾷ σὲ μιά στιγμή τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν Τὸμ.

— Ὁ Φαζάνο; ἀποκρίνεται ὁ Τὸμ. Ὑπόπτος καὶ κακὸς ἄνθρωπος. Μὰ ἔχει πολλὴ δύναμι. Ὅλοι τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν ὑπολογίζουν. Κανείς δέν θέλει νὰ τοῦ πᾶ κόντρα. Κι ἐγὼ πού μιλήσα ἀπόψε θὰ βρῶ τὸ μπελά μου. Μὰ δέν μὲ νοιάζει.

Ἐχουν ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ μπόρ καὶ ἀκολουθοῦν ἓναν ἔρημο δρόμο.

— Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος βρήκαμε νεκρὸ τὸν γερο Πάρκερ. λέει ὁ Τὸμ καὶ δείχνει μὲ τὸ χέρι του.

Ίσφνικά, τὸ Ἑλληνόπουλο φωνάζει μὲ ὄλη του τὴ δύναμι:

— Ὅλοι κάτω!

Γέρνει πρῶτος ἀπὸ τὴ σέλα καὶ παίρνει μίαν ἄσχημη τοῦμπα, ἐνῶ ταυτὸχρονα τραβᾷ καὶ τὸ πιστόλι του. Δυὸ πυροβολισμοὶ

άντηχούν μέσα στη νύχτα. Τό ήρωικό παιδί πυροβολεί στο σημείο που είδε μία λάμψη και μετακινείται άμέσως από τη θέση του.

— Άνανδροί!, ακούγεται η φωνή του φίλου του. Εμένα με λένε Πεπίτο Γκονζάλες! Άρριβα, άμικος!

— Τόμ!, φωνάζει τó Έλληνόπουλο.

— Έδω είμαι, έρχεται ή άπάντησι τού νεαρού.

— Έληθετε τίποτε;

— Εύτυχώς όχι. Μιά σφαίρα μου τρύπησε τó καπέλο μου καθώς έφεφτα.

Τά δυό άλογα χλιμντρίζουν τρομαγμένα και άπομακρύνονται. Πίσω τους τρέχει γκαρίζοντας και ό Πελεγκρίνο, τινάζοντας κλωτσιές στον άέρα.

— Μάς έστησαν παγίδα, λέει τó Έλληνόπουλο. Εύτυχώς πού τούς είδα, διαφορετικά θά μάς σκότωναν και τούς τρεις. Άραϊώστε κι έχετε τά μάτια σας δεκατέσσερα.

Γιά μερικές στιγμες άκολουθεί άπόλυτη ήσυχια. Τό Έλληνόπουλο προχωρεί έρποντας ανάμεσα στα χορτάρια και στους μικρούς θάμνους. Τά μάτια του προσπαθούν νά διαπεράσουν τó σκοτάδι ενώ ή σκέψι του δουλεύει με ένταση. Είναι βέβαιος πώς οι άνθρωποι πού τούς χτύπησαν βγήκαν μέσα από τó μπάρ. Κι είναι πιά βέβαιος άκόμα πώς ό Φαζάνο, ό ιδιοκτήτης τού μπάρ, είναι μπερδεμένος σ' αυτή τήν ύπόθεση.

Βλέπει μία κίνηση πίσω από τούς κορμούς μερικών εύκαλύπτων και ρίχνει δυό σφαίρες. Άλλάζει γρήγορα θέση, άπογεμίζει τó πιστόλι του και στήνει αυτή. Ποδοβολητά, πού άπομακρύνονται, ακούγονται. Οι άνθρωποι πού τούς έστησαν τήν παγίδα φεύγουν.

Σηκώνεται όρθιος και σφυρίζει συνθηματικά. Λίγες στιγμές άργότερα, ό Κεραυνός, τó ύπέροχο και έξυπνο άλόγο του, έρχεται κοντά του χλιμντρίζοντας. Πίσω από τόν Κεραυνό έρχεται και τó άλόγο τού Τόμ.

— Πελεγκρίνο, πού είσαι; φωνάζει ό Πεπίτο. Ντιός μιο (Θεούλη μου) πάει ό Πελεγκρίνο!

Γυρίζει δεξιά και άρστερά ψάχνοντας νά βρή τόν αγαπημένο του γάιδαρο όποτε, σέ μία στιγμή, νιώθει ένα δυνατό χτύπημα στό πιανά πού τόν κάνει νά πάρη δυό τούμπες!

Σηκώνεται, έσκονίζεται, φτιάχνει τó σμπέρρο του και ρίχνει μία ματιά στον γάιδαρό του πού τόν κοιτάζει ήσυχος - ήσυχος.

— Δέν νιρέπεσαι; τού λέει. Έγώ σέ φωνάζω και σύ με κλωταδς. Άλλά... τί μπορώ νά περιμένω από σένα; Γάιδαρος δέν είσαι!

Ο Τζιμ μ' ένα σάλτο, σάν άκροδάτης, θρικόκεται καθισμένος στή σέλα τού άλόγου του.

— Τόμ, λέει στο νεαρό κάου - μπού, απέχει μακριά τó σπίτι σου;

— Είναι κοντά στο σπίτι τής Μπέττυ Πάρκερ.

Ένα δοχημο προαίθημα βαραίνει την καρδιά του μὰ δὲν θέλει νὰ τὸ πῆ στὸν Τόμ.

— Πᾶμε γρήγορα νὰ βροῦμε τὸν πατέρα σου. Μπορεῖ νὰ εἶχε κάτι νὰ μᾶς πῆ. Οἱ ἄνθρωποι πού σκότωσαν τὸν Μπόμπ Πάρκερ κρύβονται ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα, ἀλλὰ μᾶς ἀνοίξαν φανερό πόλεμο. Πρέπει νὰ τοὺς ξεσκεπάσουμε τὰ πρόσωπα γιὰ νὰ δοῦμε μὲ ποιούς ἐχοῦμε νὰ κάνουμε καὶ νὰ τοὺς χτυπήσουμε κεραυνοβόλα.

Ἰεκινοῦν καλιπάζοντας καὶ σὲ πέντε λεπτά φτάνουν στὸ σπίτι τοῦ Τόμ. Βρίσκουν τὴν πόρτα τοῦ προαυλίου ἀνοιχτή. Ἄλλὰ καὶ ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ὀρθάνοιχτη. Κανένα παράθυρο δὲν εἶναι φωτισμένο. Κατεβαίνουν ἀπὸ τίς σέλες τους.

— Πεπίτο, μείνε στὴν αὐλή, διατάζει τὸ φίλο του ὁ Τζιμ. Ἄν δῆς τίποτε τὸ ὑπονοητικό πυροβόλησε.

Ὁ Τόμ ἀνεβαίνει τρέχοντας τὰ σκαλιά. Τὸ Ἑλληνόπουλο βγάζει τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ θήκη του καὶ πρὶν ὁ νεαρός κόου - μπόου προλάβῃ νὰ μῆ στὴν ὀρθάνοιχτη πόρτα τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τοῦ λέει:

— Μιὰ στιγμή, νὰ μῶ πρῶτος ἐγώ. Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ σκοτάδι στὸ σπίτι σου.

Τὸ Ἑλληνόπουλο μπαίνει πρῶτο, πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του, ἐνῶ τὸ δάχτυλό του εἶναι περασμένο στὴ σκανδάλῃ τοῦ πιστολιοῦ του. Σὲ μιὰ στιγμή σταματᾷ, βγάζει τὸ καπέλο του καὶ τὸ πετάει μὲ δύναμη. Ἐνα δευτερόλεπτο ἀργότερα, μιὰ λάμψη σπάζει τὸ πυκνὸ σκοτάδι κι ἕνας ὑπόκωφος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ. Τὸ Ἑλληνόπουλο στρέφει τὸ πιστόλι του χωρὶς δισταγμὸ πρὸς τὸ μέρος πού φάνηκε ἡ λάμψη, πατάει δυὸ φορές τὴ σκανδάλῃ καὶ πέφτει μπρούμυτα. Ἐνα «ὦχ» ἀκούγεται καὶ ὁ γδοῦπος ἐνὸς σώματος πού πέφτει στὸ πάτωμα. Τὸ Ἑλληνόπουλο περιμένει μὲ συγκρατημένη τὴν ἀσπνοή του ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπᾷ σὰν τρελλή.

— Ἐ, ἄμικο!, φωνάζει ἀπὸ τὴν αὐλή ὁ Πεπίτο. Στὰ μπουένα (εἶσαι καλά):

Ὁ Τζιμ δὲν ἀπαντᾷ. Φοβᾷται μήπως ὑπάρχει κρυμμένος κανένας ἄλλος στὸ σπίτι. Σηκώνεται ἄργα - ἄργα, προχωρεῖ καὶ χτυπᾷ μὲ τὴ μπότα του μιὰ πόρτα. Δὲν ἀκολουθεῖ τίποτε τὸ δυσάρεστο.

— Ἄναψε μιὰ λάμπα, λέει στὸν Τόμ.

Ὁ νεαρός κόου - μπόου, πού ξέρει τὸ κατατόπιο τοῦ σπιτιοῦ του, μπαίνει στὴν κουζίνα καὶ σὲ λίγο, ἔρχεται κρατώντας μιὰ λάμπα. Σκύβουν πᾶνω στὸν ἄνθρωπο πού χτύπησε τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶναι ἕνας Μεξικανός. Ἐνα πιστόλι βρῖσκεται κλεισμένο ἀκόμα στὴν παλάμη του κι ἐνῶ στὴ θήκη τῆς ζώνης του. Ὁ Τζιμ σκύβει ἐπάνω του. Εἶναι νεκρός.

— Τζιμ!, φωνάζει ὁ Πεπίτο ἀνῆσυχος ἀπὸ τὴν αὐλή

— Ηούχουσε, Πεπίτο! Είμαι καλό.

— Στο μπουένο, άμιγο. Συνέχισε τή δουλειά σου

Τό Έλληνόπουλο πιάνει τόν Τόμ από τό χέρι.

— Είσαι άντρας πιά, τού λέει. Πρέπει νά κρατήσης τήν ψυχραιμία σου. ...

— Τόν σκότωσαν!, ψελλιζει ό Τόμ.

Με τή λάμπα στό χέρι άνοιγει τήν πόρτα τού διπλανού δωμάτιου και μπαίνει. 'Ο Τζιμ τόν άκολουθει.

— Θεέ μου!, άκούει τή φωνή τού Τόμ γεμάτη σπαραγμό και φρίκη.

Η σκηνή πού βλέπουν είναι τραγική. Κάτω στό πάτωμα, δίπλα από τό κρεβάτι, βρίσκεται νεκρός, πλημμυρισμένος στό αίμα, ένας ηλικιωμένος κάου - μπου.

— Πατέρα!, φωνάζει νιχτά ό Τόμ και αφήνοντας τή λάμπα από τραπέζι, σκύβει: ν' άγκαλιάσει τό νεκρό πατέρα του.

Η καρδιά τού Τζιμ πλημμυρίζει από οίκτο, αλλά και από ένα άπεράνιο μίσος έκδικήσεως. Δέν είναι δύσκολο νά καταλάβη τί συνέβη. Οι κακούργοι, οι ίδιοι: εκείνοι πού σκότωσαν τόν Μπόμπ Πάρκερ γιά νά τόν ληστεψουν, τούς πυροβόλησαν από δρόμο γιά νά τούς καθυστερήσουν, ενώ έστειλαν έναν από τούς συντρόφους των, τόν Μεξικονό, νά σκοτώσει τόν πατέρα τού Τόμ ώστε νά μή μαρτυρήσει άν ήξερε τίποτε. Στη σκέψη τού ήρωικού παιδίου έρχεται πάλι τό όνομα τού Φαζόνο, τού ιδιοκτήτη τού μπόρ. Όπως δήποτε, ό άνθρωπος αυτός βρίσκεται μέση στή συμμορία των κακούργων. Μπορεί νά είναι και ό άρχηγός της. Βλέπει τόν Τόμ νά σηκώνεται. Τά μάγουλά του είναι μουσκεμένα από τά δάκρυα.

— Όρκίζομαι νά έκδικηθώ τούς δολοφόνους τού πατέρα μου, λέει με σταθερή φωνή.

Ο Τζιμ τού σφίγγει με συμπάθεια τό χέρι. Σε μιά στιγμή, τό βλέμμα του παίρνει είδησι ένα μικρό κομμάτι χαρτί πού βρίσκεται λίγο πιά πέρα από τό χέρι τού νεκρού. Σκύβει: τό σηκώνει, τό φέρνει κοντά στη λάμπα και διαβάζει: «Τόμ... παιδι μου, άν με σκοτώσουν πρέπει νά Εέρης πώς εκτός από μένα και μερικούς άλλους, βρίσκεται στο μπόρ τό θράδυ εκείνο, πού ληστεψαν τόν γερσο - Πάρκερ, και ό Μπέν Μόρισον. Έκείνος θα σου πη τήν αλήθεια...».

Ο Τζιμ δείχνει τό χαρτί στόν Τόμ.

— Είναι γράμματα τού πατέρα σου; τόν ρωτάει.

— Ναι, άπαντάει ό Τόμ. Φαίνεται πώς πρόλαβε νά γράψη αυτό τό χαρτί γιατί ηραιοθάνθηκε πώς θα τόν σκοτώσουν. Ίσως νά τό κρατούσε στο χέρι του. Πρέπει νά πάμε άμέσως στο σπίτι τού Μπέν Μόρισον.

Τό Έλληνόπουλο δέν έχει αντίρρηση.

— Ποιός πυροβόλησε, άμιγο; ρωτάει ό Πεπίτο Γκονζάλες μόλις βγαίνουν στην ούλη.

— Έγώ, Πεπίτο, τοῦ λέει ὁ Τζιμ. Κάποιος θέλησε νὰ μᾶς κἀνὴ τὸν ἔξυπνο μὰ φάνηκα πλὴ ἔξυπνος ἐγώ. Πάρε τῶρα τὸν Πελεγκρίνο σου καὶ πῆγαινε στὸ σπίτι τῆς Μπέττυ. Θέλω κάποιος νὰ βρισκεται κοντὰ τῆς. Κλείστε τὴν πόρτα καὶ μὴν ἀφήνετε κανένα νὰ μῆ μῆσα. Κανέναν, ἀκοῦς;

— Ἐοὺ ποῦ θὰ πᾶς, ὀμίγα;

— Ἐχω μ'ὴ δουλειὰ μὲ τὸν φίλο μου τὸν Τόμ.

Σὲ λίγος περνοῦν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Μπέττυ, ὁ Πεπίτο μπαίνει στὴν αὐλὴ καὶ οἱ ἄλλοι δυὸ τραβοῦν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Μπέν Μόρισον. Κατεβαίνουν ἀπὸ τίς σέλες τους καὶ τοῦ ρίχνουν μιά ματιά. Τὰ παράθυρα του εἶναι φωτισμένα.

— Ἐχει οἰκογένεια ὁ Μπέν Μόρισον; ρωτᾶει ὁ Τζιμ.

— Ἐχει ἓνα γιό ποῦ σπουδάζει στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Σάν Φραντσίσκο, ἀποκρίνεται ὁ Τόμ. Ἡ γυναίκα του πέθανε πρὶν ἓνα χρόνο κι ἔτσι μένει μόνος του στὸ σπίτι.

— Φώναξέ του νὰ βγῆ στὸ παράθυρο, Τόμ, καὶ ρώτησέ τον ἂν εἶναι μόνος του.

Ὁ Τόμ φωνάζει καὶ ὁ Μπέν Μόρισον, ποῦ δὲν εἶναι πάνω ἀπὸ πενήντα χρόνων, βγαίνει στὸ παράθυρο.

— Ναί, μόνος μευ εἶμαι, ἀπαντᾶει στὴν ἐρώτησι τοῦ Τόμ. Ἐλάτε.

Καθὼς μπαίνουν στὸ σπίτι, τὸ Ἑλληνόπουλο ρίχνει ὀλόγυρα ματιές γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πὼς δὲν τοῦ ἔχουν στήσει ξανά καμιὰ πἀ-γιδα. Μὰ δὲν συμβαίνει τίποτε. Ὁ Μπέν Μόρισον φαίνεται πὼς εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. Μόλις μαθαίνει τὸ θάνατο τοῦ πατέρα τοῦ Τόμ, στὸ πρόσωπό του καθρεφτίζεται ἡ πιὸ βαθιὰ θλίψι.

— Τί κρίμα!, ψιθυρίζει. Γιατί τὸ ἔκαναν αὐτό; Ὁ πατέρας σου εἶναι τίμιος ἄνθρωπος. Πιὸ τίμιος καὶ ἀπὸ τὸν Μπόμπ Πάρκερ.

Ὁ Τόμ τοῦ μιλάει γιὰ τὸ χαρτί ποῦ εἶχε γράψει ὁ πατέρας του καὶ τοῦ τὸ δίνει νὰ τὸ διαβάσῃ.

— Περίεργο, λέει ὁ Μπέν Μόρισον. Φαίνεται πὼς ὁ πατέρας σου ἔκανε λάθος.

— Γιατί; ἀσπρὶ ὁ Τόμ.

— Γιατί ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἦμουν στὸ μπὸρ τοῦ Φαζάνο.

— Γιὰ θυμῆσου, Μπέν.

— Θυμῶμαι πολὺ καλά. Τὸν Μπόμπ Πάρκερ τὸν σκότωσαν τὴν Πέμπτη τὸ βράδυ. Ἐγὼ τὴν Πέμπτη τὸ ἀπόγευμα ὑπόφερα ἀπὸ ρευματισμούς καὶ δὲν βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι. Μάλλον θὰ ἔκανε λάθος ὁ πατέρας σου.

Ὁ Τόμ κοιτᾶζει ἐρωτηματικά τὸ Ἑλληνόπουλο. Ὁ Τζιμ δὲν ἔβρει τί ἀπόφασι νὰ βγάλῃ. Ξαφνικά, τὸ Ἑλληνόπουλο παίρνει δυὸ - τρεῖς βαθιεῖς ἀνάσας.

— Καπνός!, λέει στοὺς ἄλλους.

Ὁ Μπέν Μόρισον τινάζεται ὄρθιος.

— Ἐρχεται ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ποῦ ἔχω τὸ σανό!, φωνάζει

Τρέχει προς την πόρτα και την ανοίγει, αλλά αναγκάζεται να την κλείσει άμεσα γιατί μια σφαίρα περνάει μόλις πέντε εκατοστά μακριά από το μέτωπό του. Το Έλληνόπουλο δαγκώνει το χείλη του.

— Παγίδα!, λέει στον Τόμ. Είσαι βέβαιος πως το γράμμα είναι τοσ'πατέρα σου;

— Ναι, Άνταμς.

— Τότε... τον έβαλαν εκείνοι και το έγραψε. Έπειδή δεν ήταν βέβαιο πως θα μας σκότωνε ο Μεϊκανός, ανάγκασαν με τις απειλές τον πατέρα σου να γράψει αυτό το χαρτί για να μας στείλουν σε μία δεύτερη παγίδα. Τι θα κάνουμε, τώρα, παιδί μου;

— Έχεις ένα μακρύ σχοινί;

— Νομίζω πως έχω ένα.

— Πήγαινε γρήγορα να το φέρης.

Το Έλληνόπουλο κρατάει μιά αξιοθαύμαστη ψυχραιμία. Παιρνει μιά κορέκλα, την τοποθετεί πάνω στο τραπέζι, λέει στον Τόμ να την κρατάει γερά για να μην πέση και ανεβαίνει επάνω. Σπάζει με τη γροθιά του την παλιά σανίδα του ταβανιού, ανοίγοντας μιά μεγάλη τρύπα, ύστερα τσικίζει μερικά καλάμια που συγκρατούν τα κεραμίδια και ανοίγει μιά δεύτερη τρύπα.

— Έφερα το σχοινί, λέει ο Μπέν πού μπαίνει τη στιγμή εκείνη στο δωμάτιο. Μά... τι κάνετε έκει;

— Άνοιγω μιά τρύπα στη σκεπή, του άπαντάει με φυσικότητα το Έλληνόπουλο. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος σωτηρίας μας εκτός από τη σκεπή. Δώσε μου το σχοινί. Τόμ, ανέβα στο τραπέζι και βοήθαμε ν' ανεβώ. Ύστερα, θα σ'α βοηθήσω να βγῆτε και σεις πάνω στη σκεπή.

— Θα μ'α δοῦν και θα μ'α πυροβολήσουν!, λέει ο Μπέν.

— Θα μ'α σκεπάζη από τα μάτια τους ο κοπνός, τον καθηουάζει το Έλληνόπουλο.

— Και πως θα κατεβούμε από τη σκεπή, Μικρέ Κουμπού;

— Άς ανεβούμε πρώτα και θα δοῦμε.

— Θεέ μου... το πάτωμα ἄρπαξε φωτιά!

— Γρήγορα!, φωνάζει το Έλληνόπουλο.

Ο Τόμ, βήχοντας από τον πολύ κοπνό πού τον πνίγει και του τσοῦζει τα μάτια, ανεβαίνει στο τραπέζι και σηκώνει το Έλληνόπουλο στα χέρια. Ο Τζιμ πιάνεται από ένα μαδέρι και αιγά-αιγά, ανεβαίνει στη σκεπή. Ξαπλώνει τότε πάνω στα κεραμίδια, κρεμάει τα χέρια του στο ἑσωτερικό του σπιτιού και τραβάει ἔξω τον Τόμ. Ύστερα βοηθούν και οι δυό μαζί τον Μπέν Μόρισον.

Ο κοπνός πυκνώνει ὅλο και πιό πολύ. Δεν βλέπουν σε ἄπόστασι μεγαλύτερη από ένα μέτρο. Άναγκάζονται να δέσουν τα μαντίλια στη μύτη τους για να μπορέσουν ν' αναπνεύσουν.

— Πρέπει να κατεβούμε ὅσο γίνεται πιό γρήγορα, λέει το

Έλληνόπουλο καθώς δένει την άκρη του αχρινιού ο ένα μαδέρι της σκεπής.

Από το έσωτερικό του σπιτιού ακούγεται ένας τρομερός πάταγος. Το πάτωμα καιγεται και ύποχωρεί. Σε λίγο δέν θ' άργησουν να μεταδοθούν οι φλόγες και στη σκεπή...

Ο Πεπίτο Γκονζάλες, το φιλότιμο και ήρωικό παιδί που λατρεύει τον φίλο του και το γάιδάρό του τον Πελεγκρίνο, και πού ώρες - ώρες το μυαλό του αστράφτει από έξυπνάδα ή... από βλακεία, βρίσκεται στις μεγάλες δόξες του. Διηγείται στη Μπέττυ γά κατορθώματά του.

— Έμένα με λένε Πεπίτο Γκονζάλες, σενορίτα. Μ' έδιωξαν από το Μεξικό γιατί με φοδήθηκαν. Τ' όνομά μου είναι Έσκαυστό σέ όλη την Άμερική. Όταν άποφασίσω να τραθήξω πιστόλι — όταν δηλαδή δέν έχω κείνες τις τρομερές τεμπελίες πού με βασανίζουν πότε - πότε, — είβαι ό πιό γρήγορος άπ' όλους κι άς καυχίεται ό φίλος μου πώς είναι αυτός. Όμως, είμαι άτυχος, σενορίτα. Δέν έγινα ακόμα σερίφης! Τ' όνειρό μου είναι να κολλήσω κι εγώ ένα άσημένιο άστέρι στο στήθος και τότε βλέπουμε άν ό Φαζάνο φέρνεται έτσι. Όχι... τί ήθελα και τον θυμήθηκα; Κι είναι και πατριώτης μου!

Η Μπέττυ τον βλέπει να φοράη τη Ζώνη του με το πιστόλι και τις σφαίρες και τον ρωτάει άνήσυχη:

— Πού θά πάς, Πεπίτο;

— Θα βγώ για κυνήγι, σενορίτα. Θέλεις νάρθης μαζί μου;

— Δέν μπορώ ν' άφήσω μόνο το σπίτι μου.

— Μπουένας νότσες (καληνύχτα), τότε. Μην άνησυχείς για μένα. Θα τους συντριψω όλους άπόψε. Να μή με λένε Πεπίτο Γκονζάλες άν δέν γυρίσω νικητής και τροπαιούχος!

Ξεχνάει τη συμβουλή πού του έδωσε ό φίλος του και άφήνει μόνη της τη Μπέττυ. Κατεβαίνει στο στάβλο, σελώνει το γάιδάρό του, ανεβαίνει στη σέλα του και του λέει:

— Έμπρός, γέρο - Πελεγκρίνο. Έγώ και σού θα κατακτήσουμε το άσημένιο άστέρι άπόψε.

Τό Μπένσον είναι ένα χωριό με διακόσια σπίτια μά είναι κατάπαρτα σέ μεγάλη έκταση, μέσα σέ πυκνά δέντρα κι ένας ξένος δέν μπορεί να προσανατολιστή εύκολα. Έτσι, ό Πεπίτο, άκολουθεί ένα δρόμο στην τύχη για να φτάση στο σπίτι του Φαζάνο. Αυτόν έχει θέλει στο μάτι και σκοπεύει να τον τιμωρήση όπως του άειζει. Φτάνει σ' ένα σταυροδρόμι και ρωτάει ένα γέρο πού συναντάει:

— Πού είναι το σπίτι του Φαζάνο;

— Τό σπίτι του Φαζάνο; Είναι στο τέλος του δρόμου, δεξιά.

— Πελεγκρίνο, λείπει στο γαϊδάρό του, τώρα... ο Φαζάνο, δεν θα μου γλυτώσει! Πάμε να τον συλλάβουμε!

Φτάνει μπροστά στην πόρτα του μπάρ μόλις τη βρίσκει κλειστή. Κάνει το γύρο του σπιτιού και βλέπει ένα μικρό παραθύρακι ανοιχτό. Δίπλα του, υπάρχει ένα δέντρο που τα κλαδιά του φτάνουν κοντά στο παράθυρο. Η ευκαιρία είναι μοναδική για τον Πεπίτο Γκονζάλες. Σκαρφαλώνει στο δέντρο, φτάνει στο πιο ψηλό κλαδί του, απλώνει το πόδι του και το άκουμπάει πάνω στο περβάζι.

Με μία υπεράνθρωπη προσπάθεια τινάζει το σώμα του και... με τη φόρα που έχει πάρει, περνάει ανάμεσα από το ανοιχτό παράθυρο και... πέφτει με το κεφάλι προς τα κάτω, στο έσωτερικό του σπιτιού!

**Μέσα
στον κλοιό
του
θανάτου**

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΠΕΝ ΜΟΡΙΣΟΝ, ΟΠΟΥ ΣΤΗ ΣΚΕΠΗ ΤΟΥ έχουν καταφύγει ο Τζιμ Άνταρς, ο Τόμ και ο ιδιοκτήτης του, όσο περνούν τα δευτερόλεπτα, φουντώνει και πιο πολύ. Ο καπνός γίνεται πιο πυκνός και τους τυφλώνει. Το πάτωμα αρχίζει να πέφτει και η σκεπή θ' αρπάξει φωτιά από τη μία στιγμή στην άλλη οπότε, καμιά δύναμη δεν θα μπορέσει να τους σώσει.

Τό Έλληνόπουλο, που διατηρεί μιάν άειοθαύμαστη ψυχραιμία και στην πιο δύσκολη και τραγική στιγμή, αφού δένει τη μία άκρη του σχοινιού σ' ένα μαδέρι της σκεπής, προχωρεί κρατώντας το υπόλοιπο και φτάνει στο γείσο της στέγης.

— Θα ηγηθώ πρώτος, λέει στους άλλους γλιστρώντας από σχοινί, και θα προσπαθήσω ν' ανοίξω δρόμο για νάρθετε ξαπλωμένοι μου. Αν μάς βοηθήσει ο Θεός θα σωθούμε. Πα'α πλευρά του σπιτιού σου δεν έχει παράθυρο, Μπέν Μόρισον:

— Η δυτική, παιδί μου.

— Ωραίο, θα ξεφύγουμε από κει. Ασφαλώς δεν θα φρουρούν αυτή την πλευρά. Είσαστε έτοιμοι:

— Έτοιμοι!, του λένε και οι δυο μ' ένα στόμα.

— Να κρατάτε στο χέρι σας το μαντίλι σας ή την άκρη του ποκουμισού σας να μη σάς κάψει το σχοινί καθώς θα κατεβαίνετε.

Βγάζει το μαντίλι του, αρπάζει το σχοινί με το άριστερό χέρι του, με το δεξί χουφτώνει το πιστόλι του, περνώντας το δάχτυλο

— 'Εν ὀνόματι τοῦ Νόμου σταματήσῃ! λέει ὁ Τζιμ.

στὴ σκανδάλη καὶ ψιθυρίζοντας μιὰ προσευχή, ρίχνεται στὸ κενό, σ' ἓναν καταπληκτικὸ σάλτο μορτάλε. Σὲ λιγώτερο ἀπὸ μιὰ λεπτό προσγειώνεται στὸ ἔδαφος. Ἄφηνει τὸ σχοινὶ καὶ κοιτᾶζει ὀλόγυρά του. Καμιὰ κίνησι. Οἱ ἐχθροὶ τοὺς δὲν ὑποπεύονται πῶς θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ ποὺ δὲν ἔχει πορόθυρο.

Σηκώνει τὸ βλέμμα του ψηλά. Βλέπει τὸν Μπέν Μόρισον νὰ κατεβαίνει ἄργα - ἄργα. Πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ Τόμ. Ξαφνικά, κι ἐνῶ ἀπέχει ὁ δεύτερος τρία μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸ σχοινὶ κόβεται καὶ πέφτει μ' ἓνα γδούπο καταγῆς! Φαίνεται πῶς ἡ φλόγα ἔφτασε στὴ σκεπή κι ἔκαψε τὸ σχοινὶ. Τὸ Ἑλληνόπουλο σκύβει ἀνήσυχο πάνω στὸν πεσμένο Τόμ. Ὁ Τόμ σηκώνεται.

— Δὲν εἶναι τίποτε, λέει κόνοντας ἓνα μορφασμὸ πόνου. Χτύπησα στὸ γόνατο, μὰ θὰ μοῦ περάσῃ.

— Ἄν ὀργώσαμε ἔστω κι ἓνα λεπτὸ θὸ καιγόμαστε ζωντανοὶ σὰν τοὺς ποντικούς!, λέει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Μαζεύει τὸ σχοινὶ καὶ τοὺς κάνει νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Οἱ ἄλλοι πηγαινοὺν κοντὰ του.

Ἀπομακρύνονται ἔρποντας. Ὁ καπνὸς τοὺς οὐρανοῦ καὶ ἔτσι δὲν τοὺς παίρνει κανεὶς εἶδῃσι. Φτάνουν σ' ἓναν κῆπο καὶ σταματοῦν νὰ πάρουν ἀνάσα καὶ νὰ συνέλθουν.

Απομακρύνονται λίγο ακόμα και το ήρωικό παιδί σφυρίζει συνθηματικά. Σε λίγο, δυό άλλα ερχονται κολπάζοντας. Είναι ο Κεραυνός και πίσω του ακολουθεί το άλλογο του Τόμ.

—Γιατί δέν χτυπάμε τους κακούργους που έχουν κυκλώσει το σπίτι μου; ρωτάει ο Μπέν το παιδί.

—Γιατί δέν θέλω νά μάθουν πώς σωθήκαμε, Μπέν. Έπειτα, τώρα πιά θάχουν βεβαιωθή πώς γίναμε στάχη μέσα στο σπίτι σου και θάχουν φύγει.

Καβαλούν τ' άλλαγο και κατευθύνονται πρὸς τὸ σπίτι τῆς Μπέττυ. Ἐκεῖ, περιμένει τὸ Ἑλληνόπουλο μιά πολὺ δυσάρεστη ἐκπληξι. Ὁ Πεπίτο, ὁ φίλος καὶ βοηθὸς του, λείπει.

—Καβόλησε τὸ γάιδαρὸ του κι ἔφυγε, τοῦ ἐξηγεῖ ἡ κοπέλα. Τοῦ εἶπα νά καθίση, μὰ ἦταν πολὺ πεισρωμένος καὶ δέν θέλησε νά μὲ ἀκούση.

—Ἐφυγε!, κάνει κατάληκτο τὸ Ἑλληνόπουλο. Καὶ ποῦ πήγε;

—Νά τιμωρήση, λέει, τὸν Φοζάνο!

Ὁ Τζιμ σηκώνεται. Δέν μπορεῖ ν' ἀφήσῃ τὸ φίλο του ἀνεπεράσιπτο. Εἶναι βέβαιος πὼς ὁ Φοζάνο εἶναι ὅπως ὅποτε μπερδεμένος στὴν ὑπόθεσι τῆς ληστείας.

—Περίμενετέ με, λέει στοὺς ἄλλους. Θά πάω μὰ βόλτο ὡς τὸ μπάρ καὶ θά γυρίσω.

—Μήπως θέλεις νάρθω μαζί σου; τον ρωτᾷ ὁ Τόμ.

—Ἄν ἀκούσετε πυροβολισμοὺς ἐλάτε.

Κατεβαίνει στὸ στάβλο, καβαλαίει τὸ ἀλογοῦ του καὶ τρέχει κολπάζοντας πρὸς τὸ μπάρ τοῦ Φοζάνο.

Εἶναι κλειστὸ καὶ θεοσκοτεινὸ καθὼς καὶ τὸ σπίτι. Ὁ παραμικρὸς θόρυβος δέν ἀκούγεται. Τὸ Ἑλληνόπουλο μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς διστακτικὸ. Δέν ξέρει τί νά κάνῃ. Αὐτὴ ἡ νύχτα εἶναι ἡ πιὸ δραματικὴ, ἡ πιὸ δυσκολὴ τῆς ζωῆς του. Γλύτωσε τρεῖς φορές ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ νά ποῦ οἱ περιπέτειές του δέν τελείωσαν.

Ὁ Πεπίτο ὁ ἀγαπημένος του φίλος ἴσως αὐτὴ τῆ στιγμὴ κινδυνεύει. «Μήπως γύρισε στὸ σπίτι τῆς Μπέττυ, στὸ μεταξύ;», κάνει τὴ σκέψι. Παίρνει ξανά τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Ὅχι, ὁ Πεπίτο δέν εἶναι στὸ σπίτι. Ἀπὸ τὸ ἄνοιχτό παράθυρο ἐρχεται τὸ πρῶτο φῶς τῆς αὐγῆς. Τὸ Ἑλληνόπουλο εἶναι τρομερὰ κουρασμένο. Μὰ δέν σκέφτεται οὔτε στιγμὴ νά ξεκουραστῇ. Πρέπει νά βρῇ τὸν Πεπίτο. Στρέφεται πρὸς τοὺς φίλους του. Ὅλοι τὸν κοιτᾶζουν στὰ μάτια.

—Ἐχω τὴ γνώμη πὼς ὄλο τὸ κακὸ ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ μπάρ τοῦ Φοζάνο, τοὺς λέει. Πρέπει νά τελειώσουμε μιά γιὰ πάντα μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Θάρθετε μαζί μου;

Ὁ Τόμ καὶ ὁ Μπέν βγάζουν τὰ πιστόλια τους καὶ τὰ ἐπιθεωροῦν. Ἡ Μπέττυ σηκώνεται, ἀνοίγει ἓνα μπασούλο καὶ βγάζει ἓνα πιστόλι.

— Είναι του πατέρα μου, λέει. Έλπίζω να με βοηθήσει ο Θεός να εκδικηθώ τους δολοφόνους του.

— Μπέττυ... θά έρθης μαζί μας; τή ρωτάει τó Έλληνόπουλο.

— Ναι, Μικρέ Κοουμπό. Θάρθω μαζί σας. Κινδυνεύετε τή ζωή σας για να τιμωρήσετε τούς δολοφόνους τού πατέρα μου. Έχω ύποχρέωσι να σας βοηθήσω.

— Δέν μπορώ να σου άρνηθώ, λέει τó Έλληνόπουλο συγκινημένο. Είσαι μ:ά γενναία κοπέλα, Μπέττυ.

— Θα πάρουμε τ' άλογά μας; ρωτάει ó Τόμ.

— Όχι, άπαντάει ó Τζιμ. Δέν ξέρουμε τί μπορεί να γίνη.

Σε λίγο, δυά παιδιά, ένας ηλικιωμένος κάου - μπού και μιά όμορφη κοπέλα διασχίζουν τούς δρόμους τού Μπένσον. Ό ήλιος μόλις έχει προβάλει άπό τ' άντικράνα βουνά τού Σαγκουάρο...

Βρίσκουν τήν πόρτα τού μπάρ άνοιχτή. Μπαίνουν μ:ά δέν βρίσκουν κανένα.

— Φαζάνο!, φωνάζει ó Μπέν Μόρισον.

— Ποιός είναι; άκούγεται μ:ά φωνή άπό τó πατάρι.

— Έγώ!

— Πήγαινε να δής, Μπόμπ, φτάνει ως τ' αυτιά τού Έλληνόπουλου ή γνώριμη βαριά φωνή τού Φαζάνο.

Ένας κάου - μπού κάνει τήν εμφάνισή του στο ύψος τής σκάλας. Μόλις βλέπει τó Έλληνόπουλο, γουρλώνει τó μάτι άπό τήν έκπληξι.

— Ό Μικρός Κοουμπό δέν πέθανε!, φωνάζει κατ' ταυτόχρονα τραβάει τó πιστόλι του και στρέφει τήν κάννη του καταπάνω στο ήρωικό παιδί.

Μ:ά ó Τζιμ δέν είναι εύκολος αντίπαλος. Άστραπισία, τó χέρι του άρπάζει τή λαβή τού πιστολιού του και πυροβολεί πρώτος. Ό κάου - μπού δέχεται τή σφαίρα κατάστημα, παίρνει μιά τούμπα και κατακυλάει όλες τις σκάλες φτάνοντας μπροστά τους. Οί φίλοι τού Τζιμ τραβούν τά πιστόλια τους για κάθε ένδεχόμενο. Ό Μπέν Μόρισον προσέχει μήπως φανή άπό τήν άνοιχτή πόρτα κανείς, ενώ ή Μπέττυ καρφώνει τó βλέμμα της σε μιάν άλλη πόρτα πού συγκοινωνεί με τó σπίτι τού Φαζάνο.

— Φαζάνο!, φωνάζει τó Έλληνόπουλο. Κατέβα κάτω με τά χέρια ψηλά!

— Άνέβα έσύ επάνω άν σου βοσάτη, παλληκαρά μου!, τόν προκαλεί ó Φαζάνο. Είμαστε δεκαπέντε άντρες όπλισμένοι σαν άστακοί.

Πραγματικά, στ' αυτιά τους φτάνουν πολλές φωνές και θήματα. Ό Φαζάνο δέν είναι μόνος του.

- Έν όνόματι του νόμου σέ διατάζω νά κατεβής!, τόν προ-
στάζει τó Έλληνόπουλο.

- Νόμος γιά μένα είναι τó πιστόλι μου, Μικρέ Κοουμπύ.

- Φαζάνο, άν σέ δυό λεπτά δέν κατεβής...

- Τί θά μου κάνης; τόν διακόπτει γελώντας ó Φαζάνο. Θ
άνεβής στό πατάρι; Τόλμησε, λοιπόν, άν μπορείς! Μέ τó πρώτο
πού θά φανή ή κορυφή του κεφαλιού σου θά δεχτής δεκαπέντε
σφαίρες...

Ο Τζιμ άναρωτιέται γιατί ó Φαζάνο δέν του άναφέρει τίποτε
γιά τόν Πεπίτο. Άν τόν κρατούσε αιχμάλωτό του θά τόν άπειλού-
σε όπι θά τόν σκοτώνει. Άν πάλι τόν είχε σκοτώσει, θά του τó
έλεγε. Παύ βρισκόταν λοιπόν τó κωμικό παιδί; Τί είχε άπογίνει
αύτός και ó γάδρος του;

- Γιατί δέν μιλάς; άκούγεται προκλητική ή φωνή του Φα-
ζάνο.

- Τί θά κάνης κλεισμένος εκεί πάνω; του λέει τó Έλληνό-
πουλο.

- Έγώ δέν είμαι κλεισμένος. Έσύ και κείνοι πού είναι μαζί
σου κλειστήκοτε σαν τόν παντικό στη φάκα. Δέν μπορείτε νά βγή-
τε. Άν τολμήσετε νά βγήτε από τήν πόρτα θά σάς χτυπήσουμε
από τó παράθυρο. Ούτε από τήν πόρτα πού συγκοινωνεί με τó
σπίτι μου δέν μπορείτε νά βγήτε, δέν υπάρχει έξοδος έκτός από
ένα παράθυρο. Μά τó έχουμε κι αυτό κάτω από τίς κάννες των πι-
στολιών μας.

Τό Έλληνόπουλο άνατριχιάζει όθελά του. Ωστόσο, δέν πρέ-
πει νά δειξη πώς φοβήθηκε.

- Έ, λοιπόν, θά μείνετε οεις στό πατάρι και μεις κάτω και
θά νικήση κείνος πού θ' άντέξη περισσότερο στην πείνα και τή
δίψα.

- Χά... χά!, κάνει ó Φαζάνο. Έμεις δέν πρόκειται νά μεί-
νουμε περισσότερο από μιá μέρα εδώ πάνω.

- Θά ηηδήσετε από τά παράθυρα; του λέει τó Έλληνόπουλο.

- Όχι, παλληκαρά μου. Τó παράθυρο πού βλέπει πρós τόν
κήπο είναι πολύ ψηλό και θά σκοτωθούμε. Και τó κακό είναι πώς
δέν έχουμε σχοινί νά κατεβούμε. Άλλά και νά είχαμε δέν θά
τολμούσαμε γιατί θά μάς πυροβολούσατε από τó παράθυρο του
σπιτιού. Ούτε και από τó άλλο μπορούμε νά ξεφύγουμε γιατί θά
ηηδούσαμε μπροστά στην πόρτα και θά μάς σκοτώνατε έναν - έναν.
Κανείς δέν μπορεί νά ξεφύγη. Ούτε μεις, άλλá ούτε και οεις.
Ύστερα από λίγες ώρες, όμως θάρθουν μερικοί άνθρωποι μας
και τότε... χά... χά! Πώς σου φαίνεται αυτό μικρέ;

Τό Έλληνόπουλο άνατριχιάζει γιά δεύτερη φορά. Μπορεί ó
Φαζάνο νά του λέη ψέματα. Άν, όμως, είναι αλήθεια; Τότε...
άλλοίμονό τους! Χωρίς νά τó καταλάβουν μπήκαν σέ μιá τρομερή
φάκα! Ο Τζιμ κοιτάζει τούς φίλους του. Όλοι δείχνουν πώς

δέν φοβήθηκαν και περισσότερο η κοπέλα.

Τούς κάνει νόημα νά προσέχουν και, ανοίγοντας την πόρτα που οδηγεί στο σπίτι του Φαζάνο, μπαίνει μέσα και φτάνει κοντά σ' ένα μικρό, ανοιχτό παράθυρο. Στήνει ένα κασόνι, ανεβαίνει και προβάλλει: τό κεφάλι του έξω.

Ένας πυροβολισμός άνηχεί και ή σφαίρα λίγο έλειψε νά τόν χτυπήσει. Οί αντίπαλοί τους είναι έτοιμοι με τό χέρι στή σκανδάλη νά πυροβολήσουν όσων τολμήσουν νά πηδήσουν από κεί.

— Μπέττυ!, φωνάζει τό Έλληνόπουλο.

Η κοπέλα τρέχει γρήγορα κοντά του.

— Ανέβαστό κασόνι κι έχε τό βλέμμα σου στραμμένο στόν κήπο, τής λέει. Αν δής κανέναν από αύτούς και πηδήσει, χτύπησέ τον χωρίς τόν παραμικρό δισταγμό. Πρόσεξε, όμως, νά μη βγάλεις τό κεφάλι σου άπέξω.

Η κοπέλα χαμογελάει, δείχνοντάς του νά καταλάβει πώς θά κάνει ό,τι τή διέταξε.

Γυρίζει ξανά στή σάλα. Οί κόου - μπόους στό πατάρι τσουγκρίζουν ποτήρια και τραγουδούν. Φαίνεται πώς όλοι, ή οί περισσότεροι, είναι Μεξικανοί.

— Τί θά κάνουμε, Τζιμ; τόν ρωτάει σέ μιá στιγμή ό Τόμ.

Τό Έλληνόπουλο άνασηκώνει τούς ώμους. Άκουμπάει τόν άγκώνα του στόν πάγκο τού μπάρ και βυθίζεται σέ σκέψεις. Ξαφνικά, τό μάτι του λάμπουν από χαρά και τό σφιγμένο χέιλη του χαμογελούν. Μπαίνει στό σπίτι τού Φαζάνο, ψάχνει στήν κουζίνα, βρίσκει έναν τενεκέ με πετρέλαιο και τόν φέρνει στήν αίθουσα τού μπάρ. Συγκεντρώνει ύστερα μερικά κουρέλια και τό κάνει ένα σωρό δίπλα από τή σκάλα.

Ανάβει ένα σπύρτο, τό πετάει στά ποτισμένα από τό άκάθαρτο πετρέλαιο κουρέλια και πηγαίνει ξανά στόν πάγκο. Τά κουρέλια άρπάζουν φωτιά κι ένας πυκνός καπνός ανεβαίνει πρós τό πατάρι.

— Έ, φωνάζουν μερικοί. Τί καπνός είναι αύτός;

— Φωτιά! Έβαλαν φωτιά!

Τό Έλληνόπουλο κάνει νόημα στή Μπέττυ, από τήν άνοιχτή πόρτα, νά προσέξει.

— Τρελλάθηκες!, φωνάζει έξαλλος ό Φαζάνο από τό πατάρι. Σβήσε τή φωτιά! Νομίζεις πώς εσύ θά γλυτώσεις;

Τό Έλληνόπουλο δέν τού άπαντάει. Ο μαύρος καπνός αρχίζει νά γεμίζει και τήν αίθουσα τού μπάρ.

— Μπέττυ!, φωνάζει στήν κοπέλα. Έλα εδώ!

Κάνει νόημα στούς φίλους του νά πλησιάσουν πρós τήν πόρτα. Από τό πατάρι άκούγονται φωνές, βλαστήμιες και θειήματα.

— Σβήσε τή φωτιά!, ουρλιάζει ό Φαζάνο. Θα μου κάψης τό μπάρ! Θα μου κάψης τό σπίτι!

Τό σπίτι δέν πρόκειται ν' άρπάξει φωτιά γιατί τά κουρέλια

καίγονται μακριά από Εύλα. Μα οι κάου - μπούς δεν θα μπορούσαν ν' αντέξουν για πολύ στον καπνό, όπως δεν θα μπορούσε να τον αντέξει το Έλληνόπουλο με τους φίλους του.

Με την άκρη του πιστολιού του αρπάζει μερικά κουρέλια και τὰ πετάει έξω από την πόρτα. Ο μαύρος καπνός απλώνεται άμεσα. Και τὸ Έλληνόπουλο, πονηρό σαν τὸν Ὀδυσσεύς, μέσα σ' αὐτὴ πῆ-σὺγχυσι καὶ προφυλαγμένος ἀπὸ τὸ παραπέτασμα τοῦ καπνοῦ, βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ μπάρ καὶ ἀπομακρύνεται τρέχοντας, μαζί με τοὺς φίλους του. Ἐνας κάου - μπού τοὺς βλέπει καὶ τρέχει άμέσως κοντὰ τους.

— Μπέττυ!, φωνάζει στὴν κοπέλα, ἀνησυχῆσα τρομερὰ για σένα!

— Εἶναι ἐξάδελφός μου, συστήνει ἡ Μπέττυ τὸν κάου - μπού. Μάικλ, πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσης.

— Γι' αὐτὸ ἦρθα!, τῆς ἀπαντᾷ ὁ Μάικλ, τραβώντας τὸ πιστόλι του. Ὅμως, πρέπει νὰ φύγουμε γρήγορα ἀπὸ δῶ. Στὴν πλαγιά τοῦ λόφου εἶδα νὰ καλπάζουν καμιά δεκατρία Μεξικανοί.

— Ἐρχονται νὰ βοηθήσουν τὸν Φαζάνο, τοὺς λέει τὸ Έλληνόπουλο. Ἄν μὲναμε λίγο ἄκομα στὸ μπάρ τὴν εἶχαμε ὁσημα. Οἱ ἐχθροὶ μας κήρυξαν ἀνοιχτὸ πόλεμο. Δὲν μᾶς συμφέρε νὰ χτυπηθοῦμε μαζί τους τώρα. Πρέπει νὰ κάνουμε μὲ μικρὴ ὀπισθοχώρησι, νὰ συγκεντρώσουμε ὅσες μπορούμε πιὸ πολλές δυνάμεις καὶ νὰ ἐπιτεθοῦμε. Ἡ μάχη θὰ εἶναι ἀνοιχτὴ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας.

Στρέφεται πρὸς τὸν Τόμ καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ μᾶς βοηθήση κανένας ἄλλος ἀπὸ τὸ Μπένσον;

— Εἶναι πολλοὶ πού μισοῦν τὸν Φαζάνο κι ἴσως ἐρθοῦν μετὰ τὸ μέρος μας. Θὰ ἐρχόταν ὅλο τὸ χωριό, μὰ φοβοῦνται. Ὁ Φαζάνο μετὰ τοὺς Μεξικανούς του πρᾶμακρατοῦν τώρα καὶ χρόνια τὸν Μπένσον.

— Πήγαινε νὰ συγκεντρώσης ὅσους μπορείς, τὸν παρακαλεῖ τὸ Έλληνόπουλο. Θὰ σὲ περιμένουμε στὸ σπίτι τῆς Μπέττυ.

Καθὼς ξεκινοῦν ἡ σκέψι τοῦ Τζιμ πηγαίνει στὸν Πεπίτο, τὸν ἀγαπημένο του φίλο πού ἔχει χαθῆ καὶ ἡ καρδιά του ματώνει ἀπὸ τὴ θλίψι. Ποὸς ἔξερει πού νὰ βρίσκεται αὐτὴ τῆ στιγμῆ, ὃν ζῆ ἢ ὃν ἔχη πεθάνει...

Ὁ Πεπίτο Γκονζάλες, μετὰ τὴν φόρα πού ἔχει πάρει, πηδώντας ἀπὸ τὸ δέντρο, στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει μετὰ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Περιμένει τὸ τέλος του καὶ ἡ καρδιά του κοντεῦει νὰ σταματήσει ὅταν... ἓνα «κούφ» ἀκούγεται καὶ τὸ κεφάλι του χώνεται σὲ

κάτι μαλακό. Τινάζει τὰ πόδια του και κατορθώνει νά ξεσφηνώσει τὸ κεφάλι του πού... εἶχε χωθῆ σ' ἓνα σακκὶ μὲ ἀλεύρι.

—Πεπιτο Γκονζάλες εἶσαι τυχερός, λέει στὸν ἑαυτό του. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου δὲν σ' ἄφησε νά πεθάνης. Σὰν μυλωνάς, πρὶν ἦταν, ἔφερε διπλά στὸ παράθυρο ἓνα σακκὶ μὲ ἀλεύρι και τῆ γλύτωσες».

—Τί ἦταν αὐτό; ἀκούει μιὰ φωνή πού τὸν κάνει νά συνέλθῃ και νά ζαρώσῃ σὲ μιὰ γωνιά.

—Θα μῆκε κοριά γάτα ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀπαντᾷ μιὰ ἄλλη φωνή.

Οἱ φωνές σταματοῦν και ἀποφασίζει νά κινηθῆ ἀπὸ τῆ θέσι του. Φτιάχνει τὸ σμπέρο του πού ἔχει τοσαλακωθῆ ἀπὸ τὸ πέσιμο και ἔχει γεμίσει ἀλεύρι και, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, προχωρεῖ ψηλαφητά. Ἀκολουθεῖ στὴν τύχη ἓνα δρόμο και φτάνει σὲ μιὰ πόρτα. Τὴν ἀνοίγει, κατεβαίνει μερικά σκαλιὰ και συνεχίζει τὴν περιπλάνησί του μέσα στὸ σκοτάδι χωρὶς νά ξέρῃ και αὐτὸς πού πηγαίνει και τί ζητᾷ. Ἐχει μῆν μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ μπάρ μὰ δὲν τόχει πάρει εἶδησι. Και τώρα, ἀνεβαίνει τὰ σκαλιὰ πρὶν ὅτι γούν στὸ πατάρι.

Σὲ μιὰ στιγμή κουνάει τὸ κεφάλι του. «Τί κουτὸς πού εἶσαι, Πεπιτο, λέει στὸν ἑαυτό του. Πῶς θὰ μπορέσης νά βρῆς τὸν Φαζάνο μ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι; Δὲν περιμένεις νά ξημερώσῃ γὰ νά τὸν συγυρίσης ὡπως τὸ ἄξιζει;».

Χωρὶς νά πολυσκεφθῆ ἀποφασίζει νά κοιμηθῆ. Ψαχοιλεῖει δεξιὰ και ἀριστερά, βρίσκει ἓνα παλιὸ μπουῶλο, τὸ ἀνοίγει και χώνεται μέσα. Κουρασμένος καθὼς εἶναι ἀπὸ τὸ κουραστικὸ ταξίδι κλείνει τὰ μάτια του και τὸν παίρνει ἀμέσως ὁ ὕπνος...

Τὸν ξυπνοῦν μερικές φωνές. Περνοῦν λίγες στιγμές ὡπου νά συνέλθῃ και νά θυμηθῆ πού βρίσκεται. Τεντώνει τ' οὐτιά του και... αὐτὰ πού ἀκούει τοῦ παγώνουν τὸ αἷμα.

—Παιδιά, μιλάει κάποιος, αὐτὸ τὸ παιδί πού ἦρθε στὸ Μπένσον γιὰ νά βρῆ τὸ δολοφόνου τοῦ γερο - Πάρκερ ἦταν τρομερὰ ἐπικίνδυνου. Μά... ἡ τύχη του τόχε γραμμένο νά βρῆ τὸν τάφο του ἐδῶ...

—Δὲν λές καλύτερα νά γίνῃ στάχτη!, λέει κάποιος ἄλλος και ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

«Ντιὸς μίο, γιὰ τὸν Τζιμ μιλᾶνε!, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ Πεπιτο. Μά... μπορεῖ νά ἐγίνῃ στάχτη; Τί τὸν πέρασαν τὸν Τζιμ, κούτσουρο, ὡστε νά καῖ και νά γίνῃ στάχτη;».

—Ἐ, Φαζάνο, δὲν φέρνεις καμιὰ καρέκλα νά καθίσουμε; λέει κάποιος.

—Καθίστε σὲ κείνο τὸ μπουῶλο.

Δυὸ χέρια ἀναποδογυρίζουν τὸ μπουῶλο και τὸ καπάκι του ἐρχεται πρὸς τὰ κάτω. Ἔτσι... ὁ Πεπιτο δὲν μπορεῖ νά βγῆ, τώρα, μὲ κανέναν τρόπο!

—Φέρε μας ούϊακυ, Φαζάνο, νά γιορτάσουμε τὸ θάνατο τοῦ Μικροῦ Κασομπόου!

Τὰ φρύδια τοῦ Πεπίτο Ζαρώνουν. Τί λένε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Σκότωσαν τὸ φίλο του; Μά... πάτε... αὐτὸς τί κάθεται; Γιατί δὲν τραβᾷ τὸ πιστόλι του νά ἐκδικηθῆ τοὺς δολοφόνους τοῦ φίλου του; Τὸ δάχτυλό του ἐτοιμάζεται νά πατήσῃ τὴ σκανδάλη χωρὶς νά ὑπολογιστῆ τίς συνέπειες μὰ δὲν προλαβαίνει γιατί ἀκούει κάποιον νά φωνάζῃ:

—“Ἐ, Φαζάγο!

Ἵστερα ἀπὸ λίγο ἀντηχεῖ ἓνας πυροβολισμὸς καὶ ὁ Πεπίτο Γκονζάλες δὲν ἄργεῖ ν’ ἀκούσῃ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου του φίλου. Εἶναι τόσος ὁ ἐνθουσιασμὸς του πού μὲ πολὺ κόπο κρατιέται νά μὴν ἀρχίσῃ νά χτυπᾷ τὸ μπουῶλο καὶ νά θάλλῃ τίς φωνές. Τεντώνει τ’ αὐτιά του καὶ δὲν ἄργεῖ νά παρακολουθήσῃ ὅλη τὴ συζήτησι ἀνάμεσα στὸ Φαζάνο καὶ στὸ φίλο του. Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ φρίκης ἀκούγεται:

—Φωτιά!

—Τὸ κατοραμένο παιδί ἔβαλε φωτιά!

—Θά μᾶς κάμουν ζωντανούς!

Ἄκουε τοὺς κόου-μπόους νά βήχουν καὶ νά τρέχουν δεξιά κι ἀριστερά, ἀναποδογυρίζοντας καρέκλες καὶ τραπέζια. «Θεοὺλη μου, θά καῶ κι ἐγὼ μαζί τους!», λέει ὁ Πεπίτο καὶ ἀναποδογυρίζει τὸ μπουῶλο πού δὲν κάθεται κανεὶς τώρα ἐπάνω του. Βρίσκονται ἔξω ἀπ’ αὐτὸ μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

Μέσα στὴ σύγχυσι πού ἀκολουθεῖ καὶ στὸν λυκνὸ καπνὸ πού ὑπάρχει στὸ πατάρι, κανεὶς δὲν τὸν παίρνει εἶδησι.

—Ἄλτ!, φωνάζει ὁ Πεπίτο. Παραδοθῆτε! Εἶμαι ὁ Πεπίτο Γκονζάλες!

Τὰ λόγια του πνίγονται στὶς ἄλλες φωνές κι ἔτσι, τὸν ἥρωα Πεπίτο δὲν τὸν ὑπολογίζει κανεὶς. Σταματᾷ τώρα νά φωνάζῃ γιατί τὸν πνίγει ὁ καπνὸς καὶ ἀρχίζει νά θήχῃ καὶ νά τρίβῃ τὸ μάτι του.

—Ὅλοι κάτω!, φωνάζει κάποιος. Ἐφυγαν ἀπὸ τὸ μπάρι!

Κατεβαίνει: κουτροβαλώντας τὴ σκάλα, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους καὶ βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ μπάρι.

—Νά φύγουν δέκα ἀπὸ οἶς καὶ νά πᾶνε στὴ σπηλιὰ!, διατάζει κάποιος. Γρήγορα στὸ στάβλο νά πάρετε τ’ ὄλογα!

—Ἐλα, τί κάθῃσαι; λέει κάποιος στὸν Πεπίτο καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ Πεπίτο θέλει νά διαμαρτυρηθῆ καὶ νά τοὺς πῆ πῶς... εἶναι ὁ ἥρωικός βοηθὸς τοῦ Τζιμ Ἄνταμς, κατολαβαίνει πῶς κατὶ τέτοιο θά σήμαινε τὸ θάνατό του κι ἔτσι ἀναγκάζεται νά ὑπακούσῃ. Δὲν μπορεῖ καὶ νά ξεφύγῃ γιατί οἱ ἄλλοι τὸν ἔχουν βάλει στὴ μέση καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ στάβλο

Δέκα όλογα είναι σελωμένα. Πηδοϋν πάνω στις σέλες τους και Ξεκινούν καλπάζοντας. Έννεά έχθροί τοϋ νόμου και ένας υπερασπιστής του! Ό ήρωικός Πεπίτο Γκονζάλες!

Βγαίνου από τó Μπένσον χωρίς νά στοματήσου τόν καλπασμό τους και κατευθύνονται πρós τó βουνό Σαγκούδρο. Και τó παράξενο είναι πώς κανείς από τούς άλλους καβαλάρηδες δέν δίνει σημασία στόν Πεπίτο. Είναι όλοι τους ΜεΞικανοί.

Ύστερα από μισή ώρα γρήγορο καλπασμό φτάνου στó βουνό Σαγκούδρο και σταματοϋν έξω από μιά σπηλιά. Ένας ΜεΞικανός βγαίνει από μέσα και τούς ρωτάει τί συμβαίνει.

—Μας, έστειλε ó Φαζάνο, τοϋ άπαντάει κάποιος άπ' όλους. Ό Τζιμ Άνταμς κατάφερε νά γλυτώσει από τó σπίτι πδϋ τοϋ βάλαμε φωτιά και λίγο έλειψε νά μς κάνη μεγάλο κακό στó μάρ. Εύτυχώς γλυτώσαμε. Σε λίγο θά έρθη ó Φαζάνο με τούς άλλους.

Ό ΜεΞικανός έξοφανίζεται στή σπηλιά και δέν άργει νά βη.

—Ό άρχηγός διατάζει νά χωριστήτε σέ δυο ομάδες, τούς λέει, και νά περιμένετε διαταγές του. Τó μεσημέρι ή τó άπόγευμα θά χτυπήσουμε τó Μπένσον για νά τελειώνουμε μιά και καλή μ' αϋτό τó καταραμένο παιδί και τήν παρέα του πού μς μπήκε στή μύτη. Τó βοηθó του τόν ειδοτε καθόλου:

—Όχι!, έχει τó θράσος ν' άπαντήση ó ίδιος ó Πεπίτο.

—Τέλος πάντων, θά ησυχάσουμε μιά και καλή μ' αϋτούς. Η μιά ομάδα νά πάη πρós τó ποτάμι και ή άλλη στόν άπέναντι λόφο πού έρχεται ó δρόμος από τó δίπλανό χωριό. Νά μην άφήσετε κανένον νά περάσει γιατί υπάρχει φόβος νά ζητήσουιν ενίσχυσεις. Θά τούς χτυπήσουμε πριν προλάβουιν νά κόνουιν τίποτε. Σε δυο ώρες θά πάρτε κανούργιες διαταγές.

Ό Πεπίτο ακολουθεί τήν ομάδα πού πηγαινει πρós τó ποτάμι. Για καλό και για κακό κατεβάζει τó σασπρέρο ως τή μύτη του για νά μην τόν γνωρίση κανείς.

Οι τέσσερις ΜεΞικανοί πού βρίσκονται στην ομάδα τοϋ Πεπίτο, φτάνου κοντά σ' ένα βράχο κι έτοιμάζονται νά καθίσουιν για νά καπνίσουιν τó τσιγάρο τους. Ό Πεπίτο βρίσκεται λίγα μέτρα μακριά τους. Ξαφνικά, κατάπληκτοι οι ΜεΞικανοί, τόν βλέπουιν νά τραβή τó πιστόλι του και νά στρέφη καταπάνω τους τήν κάννη.

—Έν άλλο λά μόνος (ψηλά τά χέρια)!, τούς διατάζει.

—Τρελλάθηκες; τοϋ λένε μά, για καλό και για κακό, σηκώνουιν τά χέρια τους.

—Ναι, σενόρες, τρελλάθηκα. Γυρίστε μου τις πλάτες, σας παρακαλώ, και άκουμπήστε τά χέρια πάνω στó βράχο. Άλλοίμονο σέ κείνον πού δέν θά υπακούση. Είσαστε τέσσερις και τó πιστόλι

μου έχει έξη σφαίρες. Μοῦ περισσεύουν καὶ δύο. Ἐνας νά κάνει μίαν ὑποπτη κίνησι θά πάρη στό λαιμό του καὶ τοὺς ἄλλους.

Οἱ Μεξικανοὶ ὑπακούουν. Τοῦ γυρίζουν τίς πλάτες καὶ ἀκουμποῦν τὸ χέρια στό βράχο.

— Ἀκουμπήστε καὶ τὰ κεφάλια σας, ἀμίγος.

Μόλις γίνεται κι οὗτὸ, πλησιάζει, παίρνει ἀπὸ τὸν καθένα τὸ πιστόλι του καὶ τὸ πετάει μακριά. Ὑστερα πιάνει τὸ δικό του ἀπὸ τὴν κόννη καὶ μὲ τὴ βαριά σιδερένια λαβή χτυπάει τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο τέσσερα κεφάλια. Οἱ Μεξικανοὶ πέφτουν καταγῆς, ἀναισθητοί, σάν ἄδεια τσουβάλια.

— Μπράβο δουλειά!, λέει τὸ κωμικὸ παιδί στὸν ἑαυτό του. Σέ συγχαίρω, Πεπιτό Γκονζάλες. Εἶσαι ἄξιος νά γίνης σερίφης.

Παίρνει ἀπὸ τὴ σέλα τοῦ ἀλόγου του τὸ σχοινὶ τοῦ λάσσου καὶ τοὺς δένει χειροπόδαρα. Τοὺς ρίχνει πῶνω τους μερικὰ κλαδιά γιὰ νά μὴ φαίνωνται, διαλέγει τὸ πιὸ δυνατὸ ἄλογο, πηδάει στὴ σέλα του καὶ ἀκολουθώντας ἓνα στενὸ μονοπάτι ποῦ ξετυλίγεται ἀνάμεσα ἀπὸ δέντρα καὶ ψηλοὺς βράχους, φεύγει καλιάζοντας γιὰ τὸ Μπένασον.

Πρῶτος τὸν παίρνει εἶδησι ὁ γάιδαρός του ὁ Πελεγκρίνο, ποῦ ἀρχίζει νά γκαρίζη θραμβευτικά. Ὁ Τζιμ βγαίνει στὴν πόρτα καὶ... μόλις τὸν βλέπει, ἡ καρδιά του ἔρχεται στὸν τόπο τῆς.

— Ὁ Πεπιτό γύρισε!, λέει στοὺς ἄλλους.

Κατεβαίνουν ὅλοι στὴν αὐλή καὶ τὸν ὑποδέχοντα: μὲ γέλια καὶ χασές.

— Ἐβίβα, ρουτσάτσος!, τοὺς χαιρετάει τὸ κωμικὸ παιδί. Ἀρριβα, Πεπιτό Γκονζάλες!

— Πές μου, τί ἔγινε; τὸν ρωτᾷ ὁ Τζιμ.

Ὁ Πεπιτό τοῦ διηγεῖται τὴν περιπέτειά του καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο ἀφοῦ τὸν σφίγγει μὲ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά του, παίρνει ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του.

— Ξεκινᾶμε γιὰ τὸ βουνὸ Σαγκουάρο! Πρέπει νά χτυπήσουμε πρῶτα τοὺς ἐχθρούς μας, νά τοὺς αἰφνιδιάσουμε καὶ νά συλλάβουμε τὸν ἀρχηγό τους. Ὅλοι στ' ὄλογα! Πάρτε μαζί σας καὶ τίς καρμίνες σας, ἀρκετὲς σφαίρες καὶ νερό.

Ἐνας πυρετὸς προστομασίας μάχης γεμίζει τὸ σπῆτι τῆς Μπέττυ καὶ σὲ λίγο, ὀχτὴ καθάλαρῆδες ξεκινοῦν γιὰ ν' ἀναμετρηθοῦν μὲ τοὺς Μεξικανούς τοῦ Φαζάνο. Ὁ Τζιμ, ὁ Πεπιτό, ποῦ καθάλαρσε τὸν Πελεγκρίνο του, ἡ Μπέττυ, ὁ Τόμ, ὁ Μπέν, ὁ ἔξ-ἀδελφος τῆς Μπέττυ καὶ δυὸ ἀκόμη φίλοι τοῦ Τόμ ποῦ δέχτηκαν νά τοὺς βοηθήσουν.

Ὁ Πεπιτό προχωρεῖ πρῶτος καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν. Ὁ Τζιμ κάρφωσε τὸ ἀστέρι τῶν σερίφηδων στό στήθος του. Τῶσποιά δὲν ἔχει ἀνάγκη νά κρυφθῆ.

Μισὴ ὥρα χρειάζονται περὶπου, γιὰ νά φτάσουν στό σημεῖο ποῦ ὁ Πεπιτό ἔχει ἀφήσει δεμένους τοὺς τέσσερις Μεξικανούς.

Τούς βρίσκουν όπως τούς άφησε, κάτω από τὰ κλαδιά τῶν δέντρων. Αὐτὸ τούς καθησυχάζει. Φαίνεται πὺς κατὰ τὸ διάστημα πού ἔλειπε ὁ Πεπίτο, δὲν ἤρθε κανεὶς ἀπὸ τούς ἄλλους Μεξικανούς.

— Ἄφηστε τους ἐδῶ, παίρνει τὴν ἀπόφασί του τὸ Ἑλληνόπουλο. Νὰ πάρουμε μόνο τὰ ὄπλα τους μήπως καταφέρουν καὶ λυθῶν.

Ἐχουν κατεβῆ ἀπὸ τ' ἄλογά τους καὶ παίρνουν τὰ πιστόλια τῶν Μεξικανῶν. Τώρα περιστοιχίζουν τὸ Ἑλληνόπουλο περιμένοντας νὰ τούς ὀδηγήσει τί θὰ κάνουν.

—Θὰ χτυπήσουμε χωρὶς ἀναβολὴ τὴ σηηλιά, τούς λέει τὸ ηρωικὸ παιδί. Ἄν κατορθώσουμε νὰ συλλάβουμε ἢ νὰ σκοτώσουμε τὸν ἀρχηγό τους, τότε ἡ σπεῖρα τῶν κακούργων θὰ διαλυθῆ.

Ἐσφηνικά ἡ Μπέττυ ξεφωνίζει φοβισμένα. Τραβοῦν ὄλο: τὰ πιστόλια καὶ σκορπίζουν. Ἀκούγονται θήματα νὰ πλησιάζουν καὶ ἀπὸ τὴ μὲν στιγμὴ στὴν ἄλλη, πίσω ἀπὸ μερικούς θάμνους ξεπροβάλλουν μερικοὶ κάου - μπύους.

—Ψηλά τὰ χέρια!, δίνει πρῶτο τὸ σύνθημα τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐν ὄνομα τοῦ νόμου...

Δὲν προλαβαίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὴ διαταγὴ του. Οἱ κάου - μπύους τραβοῦν τὰ πιστόλια ἀποφασισμένοι νὰ πολεμήσουν. Κεὶ τότε... τὸ πιστολιδὶ ἀρχίζει. Ὁ Τζιμ μὲ τούς φίλους του πυροβολοῦν στὸ ψαχνὸ γιατί καταλαβαίνουν πὺς λίγο νὰ διστάσουν, ἢ ζωὴ τους ποῖζεται κορῶνα - γράμματα. Τρεῖς ἀπὸ τούς κάου - μπύους παρατᾶνε τὰ πιστόλια τους καὶ πέφτουν χέροντας κάθε ὄρεδι γὰ πόλεμο. Οἱ ἄλλοι δυὸ προλαβαίνουν καὶ πυροβολοῦν. Ἡ μιά σφαῖρα ἀστοχεῖ, περνώντας πλάι στὸ αὐτὶ τοῦ Πεπίτο, ἐνῶ ἡ ἄλλη περνάει ἕναν πόντο δίπλα στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ Τόμ.

Οἱ δυὸ κάου - μπύους πού πυροβόλησαν δὲν ἀργοῦν νὰ βροῦν τὴν πύξη τῶν ἄλλων, μὲ μιά σφαῖρα τοῦ Πεπίτο καὶ μιά τοῦ Μπέν.

—Τώρα ὄλοι στ' ἄλογά σας!, διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐλα, Πεπίτο, δεῖξε μας τὸ δρόμο πρὸς τὴ σηηλιά. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό.

Ἄνεβαίνουν στίς σέλες τους καὶ ξεκινοῦν καλπάζοντας.

—Μπέττυ, ρωτᾶει σὲ μιά στιγμὴ τὸ Ἑλληνόπουλο τὴν κοπέλα, σὲ παιὶ μέρος τοῦ βουνοῦ βρίσκονται τὰ χωράφια σας;

Ἡ κοπέλα τοῦ δείχνει μὲ τὸ χέρι της μιά ὄγωνα καὶ κοκκινωπὴ ἔκτασι.

—Χμ, κάνει τὸ Ἑλληνόπουλο ὑστερα ἀπὸ λίγη σκέψι. Τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω.

—Τί καταλαβαίνεις; ρωτᾶει ἡ κοπέλα.

—Κάτι πού... ἂν βγῶ ἀληθινός, θὰ πάρῃς μιά μεγάλη χαρὰ. Μπέττυ. Θὰ σοῦ τὸ πᾶ ἀργότερα, ἂν καταφέρουμε καὶ γυρίσουμε ζωντανοὶ στὸ Μπένσον.

—Νὰ ἢ σηηλιά!, λέει σὲ μιά στιγμὴ ὁ Πεπίτο καὶ τούς δεῖ-

χει μιά τρύπα πού μόλις διακρίνεται στήν πλαγιά ενός λόφου.

— Πεπίτο, τού λέει ὁ Τζιμ, πόσοι υπολογίζεις πώς θά εἶναι οἱ κάου - μπούς πού θά βρίσκωνται στή σηλιά;

— Ξέρω κι ἐγώ, Τζιμ: Ἀπό τὸ Μπένσον ἤρθαμε ἑννέα. Θά ἦταν ἄλλοι τόσοι, περίπου.

Τὸ Ἑλληνόπουλο κάνει νόημα στοὺς φίλους του νά σταματήσουν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά φυλλώματα τῶν δέντρων μιᾶς ρεματιάς.

— Δὲν εἶναι καθόλου εὐκολο νά πάμε στή σηλιά, τοὺς λέει. Εἶναι σὲ ὕψωμα καὶ θά μᾶς ἔχουν κάτω ἀπὸ τὴ μπούκα τῶν ὀπλων τους. Τὸ μέρος εἶναι σχεδόν γυμνὸ καὶ ὄν ταμπουρωθούμε ἔμεις θά εἶναι ἐκτεθειμένα τ' ἀλογά μας. Γι' αὐτό, θά προσπαθήσουμε νά τοὺς ξεγελάσουμε καὶ νά τοὺς παρσούρουμε πρὸς τὰ ἐδῶ. Πεπίτο! Εἶσαι ἔτοιμος νά ἐκτελέσης τὴν πιὸ ριψοκίνδυνη ἀποστολή τῆς ζωῆς σου;

**Ὁ Νόμος
τώρα
ἔχει
τὸ λόγο**

Ο ΠΕΠΙΤΟ ΣΗΚΩΝΕΙ ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ.

— Ἐμένα μὲ λένε Πεπίτο...

— ... Γκιονζάλες, συμπληρώνει τὸ Ἑλληνόπουλο. Κι εἶσαι ἀπο τὴν Ταουάουσα τοῦ Μεξικῆ. Τὸ Ξέρω. Λοιπόν, γενναῖε Πεπίτο, πρέπει νά πᾶς μόνος σου πρὸς τὴ σηλιά καλπάζοντας καὶ μὲ κατεβασμένο τὸ συμπρέρο σου. Μόλις φτάσης κοντὰ τῆς θά τοὺς φωνάξεις πῶς οἱ σύντροφοί σου οἱ Μεξικανοὶ εἶναι κυκλωμένοι ἀπὸ μένα καὶ τοὺς φίλους μου καὶ πῶς ἐσύ κατόρθωσες νά ξεφύγης ἀπὸ τὸν κλοιό. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, Τζιμ καὶ θά κάνω ὅ,τι μοῦ εἶπες μά... θά πρέπει νά τὸ πῆς καὶ στὸν Πελεγρίνο! Εἶπες νά πάω καλπάζοντας. Δὲν βλέπεις πού μὲ τὸ στανιὸ σέρνει τὰ πόδια του;

— Εἶσαι κουτός, Πεπίτο! Θά πᾶς μὲ ἄλογο καὶ ὄχι μὲ τὸν Πελεγρίνο σου. Γιατί οἱ Μεξικανοὶ μόλις σέ δοῦν μὲ τὸ γόδαρο θά καταλάβουν ποῖός εἶσαι. Τόμ, κατέβα ἀπὸ τὸ ἄλογό σου ν' ἀνεβῆ ὁ Πεπίτο.

Ὁ Πεπίτο βρίσκεται καθισμένος στή σέλα τοῦ ἀλόγου.

— Πρόσζε νόχης χαμηλωμένο τὸ συμπρέρο σου, Πεπίτο, τὸν συμβουλεύει τὸ Ἑλληνόπουλο. Καὶ νά τοὺς τὸ φωνάξεις ἀπὸ

μακριά. Νά τους πής πώς έχουμε κυκλώσει τους Μεξικανούς πίσω από τους λόφους. Έτσι, όταν θά φτάσουν καλπάζοντας ως εδώ, θά πέσουν άνυποτοι στήν παγίδα μας. Πρόσεξε, όμως, όταν πλησιάσουν προς τούς ποταμούς, εσύ νά ηδηήσης από τό άλογό σου, νά ταμπουρωθής καλά πίσω από μία πέτρα και νά τους χτυπάς από πίσω. Άν πετύχη τó σχέδιό μας θά πάθουν σωστή πανωλεθρία.

Ο Πεπίτο σπειραυρίζει τó άλογο και γίνεται άφαντός πίσω από ένα σύννεφο σκόνης.

— Πάρετε θέσεις, διατάζει τó Έλληνόπουλο. Κρυφτήτε πίσω από πυκνές θάμνους ώστε νά μή σας δούν από μακριά. Άν δέν πυροβολήσω εγώ πρώτος δέν θά πυροβολήση κανείς σας!

Διαλέγει γιά τόν καθένα και τή θέση του και έπιθεωρεί τó πιστόλι του. Τό ίδιο κάνουν και οι άλλοι. Περνούν πέντε λεπτά, δεκα λεπτά... Η άγωνία τους φτάνει στό κατακόρυφο. «Θεέ μου, άς μή πάθω τίποτε ό Πεπίτο, προσεύχεται. Άν πάθω τίποτε δέν θά ήσυχάσω ποτέ στή ζωή μου...». Ξαφνικά, τεντώνει τ' αυτιά του.

— Έρχονται!, λέει πρώτος ό Μάικλ, ό έξάδελφος τής Μπέτυ. Άκούω πολλά ποδοβολητά.

Τά χέρια σφίγγουν τά πιστόλια και οι καρδιές χτυπούν δυνατά. Τό Έλληνόπουλο σηκώνει μέ προφύλαξι τó κεφάλι του και στήν πλαγιά ενός λόφου διακρίνει κομιά δεκαπενταριά καθιάρηδες νά καλπάζουν συγκεντρωμένοι. Δέν μπορεί νά διακρίνη άν είναι μαζί τους και ό Πεπίτο.

— Προσέξτε μήπως σκοτώσουμε τόν Πεπίτο!, συμβουλεύει τούς φίλους του. Πρώτος θά δώσω εγώ τó σύνθημα.

Περνούν άλλα πέντε λεπτά άγωνίας. Τους καθιάρηδες τους κρύβει τώρα ένας μικρός πέτρινος λόφος. Και νά πού, Ξαφνικά, κάνουν πήν εμφάνισι τους πολύ κοντά. Τό Έλληνόπουλο σηκώνει τó πιστόλι του. Τά μάτια του δέν άργούν νά διακρίνουν τόν Πεπίτο. Άκολουθεί τελευταίος... Μά νά πού... σταματάει τó άλογό του, ηβδάει από τή σέλα και ταμπουρώνεται πίσω από μία πέτρα. «Σ' εύχαριστώ, Θεέ μου!», ψιθυρίζει και... τραβώντας τά χαλινάρια του άλόγου του, βγαίνει μπροστά στους κάου - μπύους.

— Άλτ!, τούς φωνάζει προτεινοντας τó πιστόλι. Έν όνόματι του νόμου σας διατάζω νά παραδοθήτε!

Οι κάου - μπύους μόλις βλέπουν τó παιδί μέ τó άσημένιο άστέρι στό στήθος Ξαφνιάζονται. Κρατούν τά χαλινάρια και όλοι τους σχεδόν φέρνουν τά χέρια τους στή ζώνη τους γιά νά τραβήξουν τά πιστόλια. Και τότε... τó Έλληνόπουλο πατάει τή σκανδάλη.

Ένα χαλάζι από σφαίρες κατευθύνεται άμέσως προς τó μέρος τους. Η σκηνή πού άκολουθεί είναι από τίς πιο δραματικές πού μπορούν νά υπάρξουν. Πέντε από τούς κάου - μπύους γκρεμίζονται θανάσιμα χτυπημένοι, από τ' άλογά τους, ενώ τ' άνυποτα ζώα χλωμντριζουν τρομακρημένα και προσπαθούν νά φύγουν μακριά.

— Παραδοθήτε! φωνάζει πάλι το Έλληνόπουλο.

Μά, οι κάου - μπούς, δέν ύπακούουν στη διαταγή του και τὰ πιστόλια τους ἀναλαμβάνουν νά τούς λογικέψουν. Τρεις ἀπό αὐτοὺς στρέφουν τὰ χαλινάρια ἑτοιμοὶ νά πάρουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ μὴ... αὐτοὺς τούς ἀναλαμβάνει ὁ Πεπίτο, μὲ πυροβολισμοὺς καὶ ἀγροφωνάρες:

— Ἄρριθθ, ἄρριθα! Πού εἶσαι Πελεγκρίνο νά δῆς τὸ ἀφεντικό σου! Ἐβίθα μρυσιότατος!

Πέντε ἀπὸ τοὺς δεκαπέντε κάου - μπούς ἐγκαταλείπουν τὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ προσπαθοῦν νά ξεφύγουν καλπάζοντας. Καὶ τότε, τὸ λάσσο τοῦ Ἑλληνόπουλου, τὸ φοβερὸ λάσσο τοῦ νόμου πού δέν λαθεῖ καὶ ποτέ, μπαίνει σ' ἐνέργεια.

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του δοκιμάζουν τὸ θάνατο: σφίξιμο τῆς θηλιάς. Οἱ ἄλλοι δύο, εἶναι τόσο τρομοκρατημένοι πού δέν τολμοῦν ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ Ἑλληνόπουλο. Σπειροῦνίζου τ' ἀλογά τους καὶ ἀκολουθοῦν τὸ ποτάμι μὲ τὴν ἐλπίδα πὺς θὰ μπορέσουν νά ξεφύγουν καὶ νά σωθοῦν, ἐνῶ κάθε τόσο γυρίζουν πρὸς τὰ πίσω τὰ κεφάλια τους γιὰ νά δοῦν ἐν τοὺς ἀκολουθεῖ. Μὰ τὸ Ἑλληνόπουλο δέν τους ἀκολουθεῖ. Κάνει ἕναν ὀλόκληρο κύκλο, τοὺς βγαίνει μπροστά καὶ προτείνει τὸ πιστόλι του. Τὰ ἄλογα τῶν ἀντιπάλων του σταματοῦν καὶ ὁ Φαζάνο μὲ τὸν αὐντροφῶ του σηκώνουν τὰ χέρια.

— Κατεβήτε ἦσυχα - ἦσυχα, τοὺς διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ἀμίλητοι οἱ ἐχθροὶ του ὑπακούουν καὶ κατεβαίνουν ἀπὸ τ' ἄλογα. Κατεβαίνει καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο ἀπὸ τὴ σέλα του.

— Φαζάνο, ἔχουμε νά συζητήσουμε ἐμεῖς οἱ δύο, λέει στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ μπόρ. Ἐχουμε νά ποῦμε πάρα πολλὰ...

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του βλέπει τὸν δεῦτερο κάου - μπόυ νά παίρνῃ μὴ ἔσφιγκτὴ τούμπα καὶ νά τραβᾷ τὸ πιστόλι του. Ἀστραποσιά, τὸ Ἑλληνόπουλο, δίνει σπροφή σὺ πιστόλι του καὶ πατάει τὴ σκανδάλη. Ὁ κάου - μπόυ πέφτει γιὰ πάντα στὸ ἔδαφος καὶ μένει ἀκίνητος, ἐνῶ ἡ κἀννη τοῦ πιστολιοῦ τοῦ ἡρωικοῦ παιδιοῦ σημαδεύει: Ἐὰνὰ τὸ στήθος τοῦ Φαζάνο, λές καὶ δέν κινήθηκε καθόλου.

— Ψηλά τὰ χέρια, Φαζάνο, τοῦ λέει καθὼς τὸν βλέπει νά λυγίζει τοὺς ἀγκῶνες του.

Ὁ Φαζάνο τὰ χρειάζεται καὶ ἀρχίζει νά τρέμῃ ἀπὸ τὸ φόβο.

— Λοπόν; τοῦ λέει μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμία τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἄρχισε, Φαζάνο. Θέλω νά μοῦ τὰ πῆς ὅλα. Καὶ σὲ προειδοποιῶ: πὺς δέν ἀστετεύομαι. Ποὺς εἶναι ὁ ὄρχηγός σου;

— Ὁ Ρέντ Μόργκαν.

— Ὁ Ρέντ Μόργκαν; Αὐτὴ ἡ ἄλεπού πού παριστάνει τὸν πονόμυχο ἀνθρωπο; Τὸ εἶχα καταλάβει, Φαζάνο. Ὁ Ρέντ Μόργκαν εἶναι ἔξυπνος. Εἶμαι βέβαιος πὺς κάτω ἀπὸ τὸ χωράφιο τοῦ Πάρκερ ὑπάρχει ἄφθονο πετρέλαιο. Γι' αὐτὸ εἶναι ἄγωνα τὰ χωράφια.

Με την πρώτη ματιά πού τους έβριξα τό κατάλαβα.

—Είσαι διαβουλευμένος, Μικρέ Κασουμπόυ!, κάνει κατάπληκτος ό Φαζάνο.

—Σε πλήρωνε και σένα ό Ρέντ Μόργκαν, συνεχίζει τό Έλληνόπουλο, γιά νά τόν βοηθήσης νά πάρη στην καταχή του όλα τά χωράφια πού βρίσκονται σ' αυτή τήν περιοχή. Κι εσύ βρήκες μερικούς αδιάτακτους Μεξικανούς, ληστές και κακούργους και βοηθούσας τόν Ρέντ Μόργκαν στά σχέδιά του. Όμως, τόν λεφτά του Μπόμπ Πάρκερ ποιος τά πήρε, Φαζάνο; Μήπως ό ίδιος ό Μόργκαν;

—Ναί... Όταν έφυγε ό Πάρκερ, έστειλε Εσπίσω του έναν κάου-μπόυ νά τόν σκοτώση και νά του πάρη τά λεφτά...

—Πρόν κάου-μπόυ;

Ό Φαζάνο του δείχνει μέ τό βλέμμα του τό νεκρό κάου-μπόυ πού βρίσκεται νεκρός δίπλα του. Ξαφνικά, ό Φαζάνο χαμηλώνει τό χέρι του μά... τό δάχτυλο του Έλληνόπουλου πατάει τή σκανδάλη και... ό κακούργος ηγαίνει νά συναντήσει τόν σύντροφό του στόν Άδη.

Τό Έλληνόπουλο ετοιμάζεται νά βάλη το πιστόλι στή θήκη του μά... ένα σαρκαστικό γέλιο άκούγεται πίσω του. Γυρίζει και τό αίμα του παγώνει. Είναι ό Ρέντ Μόργκαν! Έχει κατεβή από τό άλογό του και... μέ τό πιστόλι του σημαδεύει τό ήρωικό παιδί.

—Λοπόν; του λέει ειρωνικά. Ψηλά τά χέρ...

Αυτό πού γίνεται δέν θά μπορούσε ποτέ νά τό προβλέψη ό Ρέντ Μόργκαν. Ό Κεραυνός πού βρίσκεται λίγο πιό πέρα, μόλις βλέπει πώς ό κύριός του κινδυνεύει, όρμαί καταπάνω στόν Ρέντ Μόργκαν και τόν ρίχνει κάτω ποδοπατώντας τον άγρια... Τό Έλληνόπουλο παίρνει μά βαθιά άνάσα. Τή γλύτωσε σαν από θαύμα. Και χρωσάει τή ζωή του στό πιστό του άλογο, τόν Κεραυνό...

Τά μάτια του Έλληνόπουλου δακρύζουν. Ύστερα σκύβει, ψάχνει τίς τσέπες του Ρέντ Μόργκαν, βρίσκει τό χορτί μέ τήν ύπογραφή του Μπόμπ Πάρκερ και τό σχίζει σέ μικρά κομμάτια.

Μιά ώρα άργότερα τά δυό ήρωικά παιδιά μέ τούς φίλους τους μπαίνουν στο ήσυχο Μπένσον.

—Μπέττυ, λέει τό Έλληνόπουλο στην κοπέλα, μην πουλήσης ποτέ τά άγωνα χωράφια σου στό Σαγκουάρο. Κάτω από τήν Ξερή γή τους ύπάρχει πολύ ηστρέλαιο. Τ' άκούς, Τόμ; λέει και στό νεαρό Τόμ. Ή Μπέττυ χρειάζεται τήν προστασία σου. Είσαστε και οι δυό μόνοι στή ζωή...

Ό Τόμ μέ τήν Μπέττυ, σκύβουν τό κεφάλια και κοκκινίζουν.

—Νά μάς καλέσετε στό γάμο σας, λέει τό Έλληνόπουλο. Κι ύστερα γυρνώντας πρός τόν Πεπίτο:

— Είσαι έτοιμος, φίλε; Πρέπει νά φύγουμε.
— Μά... γιατί; Διαμαρτύρεται ή Μπέττυ.
— Σενορίτα, ή δική μας μοίρα είναι νά περπατάμε, τής λέει, αναστενάζοντας ό Πεπίτο.

Σέ λίγο... ή Μπέττυ, ό Τόμ καί οι άλλοι, άγκαλιάζουν καί άποχαρτούν τά παιδιά, εύχαριστώντας τους γιά τή βοήθεια πού τούς πρόσφεραν.

— Γειά σας!, τούς χαιρετάει τό Έλληνόπουλο σηκώνοντας ψηλά τό χέρι του, καθώς ανεβαίνει στή σέλα του άλόγου του. Καλή αντίμωσι.

— Καλή αντίμωσι, Μικρέ Κουμπού! Καλή αντίμωσι, Πεπίτο!

— Άστα λά βίστα (καλή αντίμωσι), χαιρετάει κι ό Πεπίτο, κατεβάζοντας τό σμπρέρο του ως τό σσόνι γιά νά κρύψη τά βουρκωμένα του μάτια.

- Αποδοσις στό Έλληνικά: ΚΩΣΤΑ ΦΩΤΕΙΝΟΥ

Ουάιτ στο ΤΕΞΑΣ

ΛΕΠΙΔΕΣ ΦΩΤΕΙΝΕΣ. ΟΙ ΑΣΤΡΑΠΕΣ, ΣΧΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΑΥΡΑ
μολυβένια σύννεφα που σκεπάζουν άπ' άκρη σ' άκρη τόν ου-
ρανό. Τά πουλιά και τ' άγριμια του δάσους έχουν κρυφτή στις
σιγούρες φωλιές τους για νά γλυτώσουν από τήν καταγιγίδα που
θά Εσοπάση από στιγμή σέ στιγμή. Στη μικρή κοιλάδα που τή
γυμνά δέντρα της τά βέρνει ο βοριάς κάνουν τήν εμφάνισι τους
δύο καβαλάρηδες. Δύο παιδιά.

Τό πρώτο παιδί καβαλάει ένα στοχτι και περιήφανο άλογο,
μέ άσημοκέντητη σέλα. Τό δεύτερο, που φαίνεται από μακριά πως
είναι Μεξικανόπουλο, γιατί φοράει ένα φαρδύ σομπρέρο, καβα-
λάει ένα γάιδαρο! Έναν κωμικό γάιδαρο μέ μεγάλη κεφαλα, ά-
δύνατο κορμι και χοντρά πόδια.

—Γρήγορα, Πεπίτσι, φωνάζει σέ μιά στιγμή τό πρώτο παιδί,
κοιτάζοντας πίσω του. Θά μάς πιάση ή βροχή.

—Κούνησε τά πόδια σου, τερμπέλη Πελεγκρίνο!, λέει τό

δεύτερο παιδί και σπειρουνίζει το γάδορό του.

Οι πρώτες σταγόνες αρχίζουν κιόλας να πέφτουν. Ο Τζιμ Άνταμς, το θρυλικό Έλληνόπουλο, τραβάει τα χαλιάρια και το περήφανο δολοφό του μένει στον τόπο.

— Κεραυνέ, του λέει και του χαιδεύει τη χαιτή, μου φαίνεται πως την έχουμε άσχημα: δεν υπάρχει κανένα μέρος να προσταχτούμε από τη βροχή και το χειρότερο είναι πως αρχίζει κι όλας να νυχτώνη.

Ήφαιικά, καθώς φέρνει το βλέμμα του ολόγυρα, διακρίνει στο βάθος της κοιλάδας μία στήλη καπνού.

— Πεπίτο, λέει στο φίλο του, μου φαίνεται πως είμαστε τυχεροί! Βλέπετε τον καπνό; Μπορεί να θγαίνη από καμιά καλύβα.

Σπειρουνίζει τον Κεραυνό και ξεχύνεται καλπάζοντας προς το βάθος της κοιλάδας. Πίσω του, τρέχει άγκομαχώντας και ο Πελεγκρίνο, ο γάδορος του Πεπίτο. Είκοσι λεπτά κρατάει ο Ξέφρενος καλποσμός τους ώσπου φτάνουν μπροστά σε μία μεγάλη καλύβα, τη στιγμή που η βροχή αρχίζει να δυναμώνη γιά καλά.

Πηδούν από τις σέλες τους και δένουν τα ζώα τους. Πίσω από την καλύβα σ' ένα υπόστεγο όπου υπάρχει αρκετός σανός. Ύστερα φτάνουν τρέχοντας ως την πόρτα και χτυπούν. Δεν παίρνουν καμιά απάντηση και αποφασίζουν να την ανοίξουν γιά να μη βραχούν.

Σε μία γωνιά της καλύβας είναι αναμμένη η φωτιά, μα κοντεύει να σβησι. Στο πλάι της βρίσκεται ξεπλωμένος ένας άνθρωπος. Φαίνεται πως κοιμάται γιατί μένει ακίνητος και δεν σηκώνεται: να δη προί είναι κείνοι που μπηκαν στην καλύβα του. Ο Τζιμ σκύβει δίπλα στη φωτιά και ρίχνει μερικά ξερά εύλα πάνω της. Η φλόγα δεν άργει να δυναμώνη και στο ζωηρό φως της βλέπει πως ο άνθρωπος που κοιμάται, είναι ένας μεσόκοπος άντρας, κυλιγμένος με μία κουβέρτα ως τις πλάτες. Σε μία στιγμή, ο κοιμισμένος ανοίγει τα μάτια, κοιτάζει τα δυο παιδιά και το πρόσωπό του παίρνει μία παράξενη ούσπασι.

— Καλησπέρα, του λέει ο Τζιμ.

Ο άντρας άνασηκώνεται ελαφρά κι ένα βογγητό πόνου ξεφεύγει από τα χείλη του. Στα γουρλωμένα μάτια του καθρεφτίζεται όπεραντος τρόμος.

— Μή με σκοτώνετε!, ψιθυρίζει. Θά σας πω την αλήθεια... Δεν περίμενα ποτέ πως θά με βρήτε...

Τα δυο παιδιά κοιτάζονται παραξενημένα. Ο Πεπίτο άνοίγει το στόμα του κάτι να πη, μα τό Έλληνόπουλο του κάνει νόημα να σωπάση. Ο άνδρας Ξαπλώνει Ξανά και κρατάει με πολύ κόπο τα μάτια του άνοιχτά.

— Με χτυπήσατε στο δάσος, συνεχίζει να λέη. Με τρουματίσατε στον ώμο, μα κατάφερα να σας ξεφύγω. Δεν περίμενα ποτέ μου πως θά με βρισκατε... Φταίω εγώ που άναψα φωτιά...

Φαίνεται πως σ'ας όδηγησε ως εδώ ό καπνός...

«Μας νομίζει για άλλους», κάνει τή σκέψη ό Τζιμ.

— Λοιπόν; τόν ρωτάει.

— Μή με σκοτώνετε, θά σας πω πού βρίσκεται: τό χαρτί. Δέν το έχω μαζί μου.

— Πού τό έχετε; του λέει τό Έλληνόπουλο χωρίς νά Εέρη για ποιά χαρτί πρόκειται. Τό έκρυψες πουθενά;

— Όχι... τό έδωσα στόν Κρίστ, τό φίλο μου.

— Πού βρίσκεται ό Κρίστ, τώρα;

— Θά σας τό πω αν μου υποσχεθίτε πως δέν θά με σκοτώσετε, πως θά μου χαρίσετε τή ζωή.

— Σου τό υποσχεμάστε.

— Δώστε μου τό λόγο σας.

— Σου όρκιζομαι πως δέν πρόκειται νά σε περάξουμε, τόν βεβαιώνει τό Έλληνόπουλο. Πού θά βρούμε τόν Κρίστ;

— Αύριο τό βράδυ, μπορείτε νά στήσετε καρτέρι στό τρέινο πού θάρχεται από τήν Όκλαχόμα και θά κατευθύνεται προς τό Αμαρίλο του Τέξας. Σταματήστε το και θά βρήτε σ' ένα από τά βαγόνια του τόν Κρίστ. Μήν επιχειρήσετε νά του ζητήσετε τό χαρτί σέ κανένα σταθμό γιατί θά σας πιάσουν οι σερίφηδες... Βλέπετε, σας τό λέω όλα...

— Είσαι πολύ πληγωμένος; τόν ρωτάει ό Τζιμ και άνασηκώνει τήν κουβέρτα.

Τό πουκάμισο του κάου - μπου είναι πλημμυρισμένο στό αίμα. Τό βγάζει και ρίχνει μά ματιά στην πληγή. Είναι βαθιά και επικίνδυνη.

— Πεπίτο, πήγαινε σέ παρακαλώ νά μου φέρης τό σάκκο με τούς επιδέσμους, λέει στό φίλο του.

Μά ό Πεπίτο δέν προλαβαίνει νά σηκωθεί γιατί ό άγνωστος κάου - μπού ξεψυχάει ύστερα από ένα βαθύ βραγγητό.

— Πέθανε, λέει ό Τζιμ και άναστενάζει. Ήταν άσχημα χτυπημένος.

— Τζιμ, πότε τόν χτυπήσαμε αυτόν τόν άνθρωπο; ρωτάει τό φίλο του παραξενεμένος ό Πεπίτο. Είπε πως μας ξέφυγε...

— Δέν είπε για μάς, Πεπίτο. Κάποιοι άλλοι τόν κυνηγούσαν και τόν πυροβόλησαν για νά του πάρουν ένα χαρτί. Μέσο στό ψυχροράγημά του νόμισε πως έμεις είμαστε οι διώκτες του. Και τώρα, δέν μας μένει παρά νά βρούμε τόν Κρίστ για νά του πάρουμε τό χαρτί...

Μά κανούργια περπάτητα αρχίζει έντελώς άπρασδοκητα για τό Έλληνόπουλο. Μά περιπέτεια αρκετά μυστηρώδης. Γιό νά κυνηγήσουν αυτόν τόν άνθρωπο και νά τόν πυροβολήσουν, αυτό σήμανε πως τό χαρτί ήταν πολύ ένδιαφέρον.

— Πεπίτο, λέει στό φίλο του, αύριο έχουμε δουλειά. Θά σταματήσουμε τό τρέινο πού έρχεται από τήν Όκλαχόμα και θ'

ἀπαγάγουμε κάποιον ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες του πού τὸν λένε Κρίστ
καὶ πού κρατᾷ ἐπάνω του ἓνα πολύτιμο χαρτί. Καὶ ἔβρεις πὶ ἀ-
ποφάσισα, Πεπιτο,

— Τί ἀμίγο;

— Νὰ μὴ σταματήσουμε τὸ πρῖνο σὰν ἄνθρωποι τοῦ νόμου,
ἀλλὰ σὰν παράνομοι. Θὰ σκεπάσουμε τὰ πρόσωπά μας μὲ μαντίλια
καὶ μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὀπλῶν μας θ' ἀναγκάσουμε τοὺς μηχανι-
κοὺς νὰ σταματήσουν. Ἐσὺ θὰ τοὺς σηματοθεύεις μὲ τὸ πιστόλι σου
κι ἐγὼ θὰ ψάξω στὰ βαγόνια καὶ θὰ βρῶ τὸν Κρίστ.

— Ὡς αὐτὸ ἔχουμε καρὸ νὰ σκεφτοῦμε, λέει ὁ Πεπιτο. Ἄ-
πόψε θὰ χαρτᾶω ἕννο δίπλα σ' αὐτὴ τὴ φωτιά. Πηγαίνω νὰ φέ-
ρω τίς κουβέρτες, ἀμίγο.

Ὁ Πεπιτο βγαίνει ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ ὁ Τζιμ ρίχνει καινούρ-
για εὔλο στὴ φωτιά. Ὑστερα, σκεπάζει ὡς ἐπάνω τὸ νεκρὸ κάου-
μπόυ καὶ παρμένει.

**Τὰ δύο
παιδιά
γίνονται
ἀποτές!**

Ἡ ΠΟΡΤΑ ΑΝΟΙΓΕΙ ΜΕ ΠΑΤΑΓΟ ΜΑ, ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΕΠΙΤΟ,
μπαίνουν δύο κάου-μπόυς. Φοροῦν καινούργιες μπότες μὲ ἀστρα-
φτερά ἀπεροῦνια καὶ πέτσινα σακκάκια. Τὰ καπέλα τους εἶναι μου-
σκεμένα ἀπὸ τὴ βροχὴ καὶ στὸ χέρι τους κρατοῦν πιστόλια. Κλεί-
νουν τὴν πόρτα πίσω τους καὶ μὲ ἀργὰ βήματα φτάνουν ὡς τὴ
φωτιά. Ρίχνουν μιά ψυχρὴ ματιὰ στὸ Ἑλληνόπουλο, πού τοὺς
κοιτάζει ἀμίλητο, καὶ μισὴ στὴν κουβέρτα πού κρύβει ἓνα ἀνθρώ-
πινο σῶμα. Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο κάου-μπόυς παραμερίζει μὲ
τὸ πόδι του τὴν κουβέρτα καὶ ἐσσκεπάζει τὸ νεκρὸ.

— Ὁ Στάν!, λέει στὸ σύντροφό του.

— Εἶναι νεκρός!, κάνει ὁ ἄλλος.

— Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ πῶς τὸν χτύπησα; Τὸν ἄκουσα πού βόγ-
γηξε ἀπὸ τὸν πόνο, μὰ τὸ ὄλογό του ἦταν γερό καὶ μὰς ἔεφυγε.
Σηκώνει τὸ βλέμμα του καὶ κοιτάζει τὸ Ἑλληνόπουλο.

— Ἐσὺ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τὸν ρωτᾷ.

— Νυχτώθηκα στὴν κοιλάδα κί μῆκα σ' αὐτὴ τὴν καλύβα
νὰ προφυλαχτῶ ἀπὸ τὴ βροχὴ, τοῦ ἀπαντᾷ τὸ παιδί.

— Πότε πέθανε αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

— Τώρα.

Ο κάου - μπού γονατίζει και όρχιζει νά ψάχνη τίς τσέπες του νεκρού.

- Δέν ύπάρχει τίποτε, λέει στον σύντροφό του.

- Ψάξε μήπως τό έχει κρυμμένο στό ποικάμισό του ή στις μπότες του.

Τό Έλληνόπουλο δέν χρειάζεται και πολύ γιά νά καταλάβη πώς αύτοί σί δυό κυνηγοῦσαν τό γέρο γιά νά του πάρουν το χαρτί.

- Τίποτε, λέει Ξανά ό κάου - μπού και σηκώνεται.

- Δέν μπορεί, κάνει ό άλλος. Πρέπει νά έχη έπάνω του τό χαρτί. Έκτός κι άν...

Κοιτάζει μέ ύποψια τό Έλληνόπουλο.

- Σοῦ εἶπε τίποτε πρὶν πεθάνη αύτός ό άνθρωπος; τόν ρωτάει

- Ναι, άπαντάει μέ θάρρος τό Έλληνόπουλο. Μοῦ εἶπε πώς τόν κυνηγοῦσαν νά τόν σκοτώσουν.

- Δέν σοῦ εἶπε γιά ποιό λόγο τόν κυνηγοῦσαν;

- Γιά νά του πάρουν κάποιο χαρτί.

- Ωστε... έσύ τό πήρες τό χαρτί αύτό;

Τό Έλληνόπουλο χαμογελάει.

- Όχι, δέν τό πήρα, τούς λέει. Μά ξέρω πού θά τό βρω.

Οί δυό κάου - μπούς κοιτάζονται.

- Φαίνεται πώς κάπου θά τό έχη κρύψει και σοῦ εἶπε τό μέρος, έτσι;

Σηκώνουν τά πιστόλα τους και σημαδεύουν τό Έλληνόπουλο. Μά εκείνο έξακολουθεί νά χαμογελάη λές και δέν τούς φοβάται.

- Βρίσκεσαι στό χέρια μας τώρα, του λέει ό ένας από τούς κάου - μπούς. Αν αγαπάς τή ζωή σου μίλησέ μας και πές μας πού βρίσκεται τό χαρτί. Μήπως τό έχεις έπάνω σου;

- Δέν μπορείτε νά μέ σκοτώσετε, λέει ειρωνικά τό Έλληνόπουλο. Γιατί, άν μέ σκοτώσετε, δέν θά μάθετε τό μυστικό.

- Μπορούμε όμως νά σέ βασανίσουμε, φιλοράκο. Νά σέ σημαδέψουμε γά όλη σου τή ζωή.

- Έντάξει, θά σάς πω πού βρίσκεται τό χαρτί άν μου πητε και σεις τί γράφει έπάνω.

- Άκουσε, φίλε, δέν μάς άρέσουν τά παιχνίδια. Θά μάς πης ή όχι;

- Όχι, δέν θά μιλήσω άν δέν μου πητε αύτό πού σάς ρώτησα.

Οί δυό κάου - μπούς κοιτάζονται Ξανά μέ νόημα.

- Ανάλαβέ τον έού, Μπόμπ, πού έχεις βαρύ χέρι, λέει ό ένας.

Ο Μπόμπ κάνει ένα βήμα πρὸς τό μέρος του Έλληνόπουλου πού μένει στή θέση του χωρίς νάχη σβήσει τό χαμόγελο από τά χείλη του.

— Μικρέ κόου - μπού, τώρα θά σοί δείξω πώς χαμογελούν, τού λέει.

Καί φέρνοντας τό πιστόλι στό άριστερό του χέρι έτοιμαίζει τή γραβιά του μέ τό δεξί. Μά, τήν ίδια στιγμή, κάτι σκληρό τόν χτυπάει μέ δύναμη στό κεφάλι. Τό πρόσωπό του παίρνει μιά κωμική σύσπασι πονου, κάνει μιά στροφή γύρω από τόν εαυτό του και πέφτει μπρούμυτα πάνω στό δάπεδο μένοντας άκίνητος. Τήν ίδια τύχη, έχει, και ό σύντροφός του.

— Μπράβο, Πεπίτο, λέει, ό Τζιμ στό φίλο του γελώντας. Έκανες καλή δουλειά.

Ό Πεπίτο βάζει τό πιστόλι στή θήκη του και λέει, με κομάρι:

— Ένας Γκονζάλες κάνει πάντοτε καλή δουλειά. Μόλις τους είδα νά μπαίνουν κατάλαβα πώς δέν είχαν καλό σκοπό. Γι' αυτό άνοιξα άθόρυβα τήν πόρτα κι έφτασα έοπίσω τους χωρίς νά με πάρουν είδησι.

— Κάνε τόν κόπο νά φέρης δυό σχοινιά, Πεπίτο. Πρέπει να μείνουμε ήσυχοί από αυτούς γιά νά μπορέσουμε νά κομηθούμε άπόψε.

Ό Πεπίτο φέρνει τό σχοινιά και δένουν χειροπόδαρα τους δυό κόου - μπούς, όσα πιό σφιχτά μπορούν. Μόλις τελειώνει τό δέσιμο συνέρχονται και άνοίγουν τά μάτια. Τό Έλληνόπουλο άνασηκώνει τό γισκά τού γιλέκου του και τους δείχνει τό άσημένιο άστέρι, τό τιμημένο αυτό σήμα τών σεριφηδων τού Τέξας.

— Και τώρα, απαντήστε μου σέ ό,τι σας ρωτήσω, τους λέει. Αύτός ό άνθρωπος πού τόν είπατε Στάν, πριν πεθάνη μου έμπιστεύθηκε ένομυστικό. Πώς κ ά π ο ι ο χαρτί τό έχει ό Κριστ, ό όποιος θά ταξιδέψη αύριο τό βράδυ μέ τό τρέινο, από τήν Όκλαχόμα στό Άμαρίλο. Θέλω νά μου πηίτε τί σημαίνουν όλ' αυτά. Τί γράφει, δηλαδή τό χαρτί, ποιός ήταν ό Στάν, ποιός είναι ό Κριστ και πα.οί είσαστε σεις.

Οί δυό δεμένοι κόου - μπούς δέν άνοίγουν τά χείλη τους.

— Πολύ καλά, λέει ήρωμα τό Έλληνόπουλο. Εγώ δέν πράκτειται νά σάς βασανίσω, μά σάς προσδοπο.ώ πώς άργά ή γρήγορα θά μιλήσετε. Θά μείνετε ώς αύριο τό βράδυ δεμένοι έδώ, χωρίς ούτε μιά σταγόνα νερό στό στόμα σας. Θάρθη νά σάς κόνη παρσα και ό Κριστ, πού θά τόν πάρουμε από τό τρέινο. Έτσι, άν δέν μιλήσετε σεις, θά μιλήση έκείνος.

Περιμένουν ακόμα λίγο κι ύστερα στρώνουν πιό περα τις κοιβέρτες και Εαπλώνουν νά κοιμηθούν. Έξω, ή θύελλα συνεχίζεται. Άστράφτει, βροντά, ή βροχή δυναμώνει όλο και πιό πολύ και ό άέρας ούρλιάζει μανιασμένος.

Όταν σηκώνωνται τό πρωί, ή θύελλα δέν έχει σταματήσει. Τό Έλληνόπουλο άνοίγει τήν πόρτα και βλέπει τήν κοιλόδα γε-

μάτη νερά. "Αν δέν εβρισκαν στό δρόμο τους τό καλύβι θά τήν είχαν δοχημα.

Ρωτάει Ξανά τους κάου - μπούς νά του δώσουν έξηγήσεις μά εκείνοι πεισμώνουν και δέν λένε ούτε λέξι.

Τό απόγευμα ή θύελλα στοματάει. Τά βαριά σύννεφα αρχίζουν νά ύποχωρούν, ό ούρανός καθαρίζει και οι αστερές άκτίνες του ήλίου φωτίζουν τήν πλάσι.

— Πεπίτο, λέει τό Έλληνόπουλο στό φίλο του, πρέπει νά φεύγουμε. Δέν ξέρουμε τί ώρα περνάει τό τραίνο κι έτσι πρέπει νά πηγαίνουμε νωρίς.

— Καί τους φίλους μας τί θά τους κάνουμε, άμιγο;

— Θά τους άφήσουμε εδώ. Δέν μπορούμε νά τους κουβαλάμε μαζί μας. Άλλωστε, ή σιδηροδρομική γραμμή δέν απέχει περισσότερο από χίλια μέτρα. Θά Ξανάρθουμε μαζί μέ τόν Κριστ που θά κατεβάσουμε από τό τραίνο. Κι έτσι τό μυστήριό θά λυθή.

Έπιθεωρεί τό σχοινιά και βλέπει πώς δέν έχουν λασκάρει καθόλου. Θά είναι έντελώς αδύνατο νά μπορέσουν νά λυθούν γιατί τά χέρια τους είναι δεμένα σφιχτά πάνω στις πλάτες τους. Καί τά πόδια τους είναι επίσης δεμένα μέ προσοχή.

— Σέ λιγάκι θά τά Ξαναπούμε, τους λέει τό Έλληνόπουλο.

Ρίχνει μία ματιά στή φωτιά, βεβαιώνεται πώς έχει σήσει όλότελα και βγαίνει από τήν καλύβα. Πίσω του βγαίνει και ό Πεπίτο. Κλείνουν τήν πόρτα, σελώνουν τά ζώα τους και Ξεκινούν.

Δέκα λεπτά άργότερα, όταν πιά αρχίζει νά νυχτώνη, συναντούν τή σιδηροδρομική γραμμή. Άφήνουν τά ζώα τους παράμερα νά βοσκήσουν και τό Έλληνόπουλο επιθεωρεί τή γραμμή. Διαλέγει τό πιο άνηφορικό μέρος και τοποθετεί πάνω στις ράγες μερικές βαριές πέτρες.

— Έτσι, λέει στόν φίλο του, κι αν ακόμα ό μηχανικός του τραίνου άψηφήσθ τήν άπειλή των όπλων μας, θά δη τίς πέτρες και θά σταματήσει άναγκαστικά. Καί τώρα, Πεπίτο, δέσε τό μαντίλι σου στό πρόσωπο. Πρόσεξε μήν πατήσης καταλάθος τή σκανδάλη και σκοτώσης κανέναν άθώο.

— Στό μπουένο, άμιγο. Ό Πεπίτο Γκονζάλες έχει τό νου του.

Οι δύο κάου - μπούς μέ τό πρόσωπό τους σκεπασμένο από τό μαντίλι τους περιμένουν ν' άκουστή ό θόρυβος του τραίνου. Τά λεπτά περνούν άργά... Τό φεγγάρι προβάλλει στόν καθαρό ούρανό και φωτίζει τήν πλάσι. Από τό μέρος του ποταμού άκούγονται κάσματα των διαπράχων.

Σέ μία στιγμή μία μακρινή βουή φτάνει ως τ' αυτιά τους. Σέ μία μακρινή πλαγιά διακρίνεται ένα φώς. Είναι τό φώς τής μη-

χανής του τραίνου. Έρχεται άργά - άργά, άγκομαχώντας στον άνήφορο.

Σηκώνονται όρβιοι, έπιθεωρούν τις καραμίνες τους και πάλιν θέσεις. Ο ένας στέκεται όπό τό ένα μέρος τής σιδηροδρομικής γραμμής και ό άλλος όπό τό άπέναντι. Τό τραίνο πλησιάζει... Παίρνει τώρα τήν εύθεία μά κόβει τήν ταχύτητά του γιατί είναι άνήφορος.

Σηκώνουν και οι δύο τις καραμίνες τους... Ο μηχανικός βλέπει πρώτα ένα σωρό όπό πέτρες στή γραμμή, βλέπει ύστερα τους δύο όπλισμένους κάου - μπούς και... σταματάει όλότελα τή μηχανή.

-Μείνε στή θέση σου!, του λέει ό ένας κάου - μπού. Άν κάνης καμιά ύποπτη κίνηση θά σου τινάξω τά μυαλά στόν άέρα!

Ο μηχανικός σπυρώνει τό χέρι του. Δέν μπορεί νά κάνη διαφορετικά. Ο δεύτερος κάου - μπού όρπάζεται όπό τή λαθή τής σκάλας του βαγονιού και σκαρφλώνει επάνω. Στο ένα του χέρι τώρα κρατάει τήν καραμίνη και στό άλλο τό πιστόλι.

Δέκα επιβάτες στρέφουν τρομαγμένοι τά βλέμματά τους πρós τό μέρος τους. Ο κάου - μπού τους ρίχνει μία βιαστική ματιά και προχωρεί στό δεύτερο βαγόνι. Εκεί, βλέπει έναν άνδρα νά σηκώνεται όπό τό κάθισμά του και νά προσπαθή νά γλιστρή πρός τήν πόρτα.

-Άκίνητος, Κρίστ!, του φωνάζει.

Ο άνδρας ύπακούει. Ο κάου - μπού πηγαίνει κοντά του, του κολλάει τό πιστόλι στή μέση και τόν διατάζει νά κατεβή όπό τό βαγόνι.

-Εί!, φωνάζει στό μηχανικό μόλις πατάει τό πόδι του στό χώμα. Μπορείς νά φύγης τώρα.

Ο μηχανικός κατεβαίνει, διώχνει τις πέτρες πού βρίσκονται στή γραμμή, ανεβαίνει ξανά στή μηχανή του και βάζει μπρός. Σε λίγο τό τραίνο ξεκινάει άγκομαχώντας και γίνεται όφαντο πίσω όπό τόν σκούρο όγκο ενός λόφου.

Ο κάου - μπού πού άπειλούσε τό μηχανικό με τήν καραμίνη να του έρχεται κοντά στόν σύντροφό του.

-Κρίστ, πού τό έχεις τό χαρτί; ρωτούν τόν άνθρωπο πού κατέβασαν όπό τό τραίνο.

-Ποιά χαρτί; ρωτάει εκείνος.

-Τό χαρτί πού σου έδωσε ό Στάν!

-Δέν μου έδωσε κανένα χαρτί! Σας κορόδεψε!

-Δώσε μας γρήγορα τό χαρτί, Κρίστ!

-Σας λέω πώς σας κορόδεψε! Δέν έχω κανένα χαρτί! Ο

Στάν είναι πονηρός! Φέρτε τον μπροστά μου!

-Ο Στάν πέθανε, Κρίστ! Και πεθαίνοντας μάς ειπε πώς τό χαρτί τό έχεις εσύ! Εκείνος μάς ειπε πώς ταξιδεύεις όπόψε με τό τραίνο γιά τό Άμαρίλο.

— Είναι ψευτής!

Ή γροθιά του πρώτου κάου - μπού πέφτει με δύσκολο πάνω στο σφρόνι του Κρίστ, τόν ρίχνει κάτω και τόν κάνει να πάρη δέκα τούμπες στον κατήφορο της πλαγιάς. Προσπαθεί να σηκωθῆ, αλλά μ.ά δεύτερη γροθιά τόν καθλώνει στο έδαφος.

— Λυπηθήτε με... μὴ μὲ σκοτώνετε!, παρακαλεί βογγώντας ἐνῶ τὸ πρόσωπό του γεμίζει μὲ σῆματα. Ἄν σὰς τὸ πῶ θὰ μὲ ἀφήσετε νὰ φύγω:

— Ναι, πὲς μας ποῦ εἶναι.

— Εἶναι κρυμμένο στὴ φόδρα τοῦ καπέλου μου.

Ὁ κάου - μπού σκύβει, παίρνει τὸ καπέλο τοῦ Κρίστ πού ἔχει φύγει ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι ἔχει πέσει πρὸ πέρα, τὸ σηκώνει καὶ ψάχνει τὴ φόδρα του. Δὲν ἀργεί νὰ βρῆ τὸ χαρτί. Τὸ ξεδιπλώνει, τὸ κοιτάζει καλὰ - καλὰ στὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ κι ὕστερα τὸ βάζει στὴν τσέπη του. Ὁ Κρίστ σηκώνεται.

— Τί θὰ τὸν κάνουμε αὐτόν;

— Μιὰ σφαῖρα εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ στόμα.

Ἕνας ὑπόκωφος πυροβολισμὸς ἀκούγεται. Ὁ Κρίστ λυγίζει τὰ γόνατά του καὶ πέφτει μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸν κατήφορο τῆς πλαγιάς. Παίρνει δυὸ τούμπες καὶ σταματᾷ δίπλα σ' ἕνα θάμνο. Μένει ἀκίνητος. Δὲν πρόκειται νὰ σηκωθῆ ποτέ. Εἶναι νεκρός. Ὁ κάου - μπού βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του. Πίσω ἀπὸ μερικοὺς φουντωτοὺς θάμνους βρίσκονται τὰ ὄλογά τους. Πηδαῦν στὶς σέλες τους καὶ ξεκινοῦν καλπάζοντας μέσα στὴ νύχτα.

Ὁ Τζιμ καὶ ὁ Πεπίτο περμένουν μὲ ἀνυπομονησιὰ καθισμένοι στὸ πλάι τῆς γραμμῆς. Ἡ νύχτα προχωρεῖ καὶ τὸ τραῖνο δὲν φαίνεται. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούγεται ἀπὸ κάπου μακριὰ τὸ ἀγκομαχητό του. Περιμένουν νὰ φανῆ στὴν ἀντικρινὴ πλαγιά μ.ά ἀργεί πολὺ. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο, περίπου, βλέπουν τὸ φῶς του. Τὸ ἀφήνουν νὰ πλησιάσῃ ἀρκετὰ καὶ πινάζονται ὀλόρθοι, μὲ προτεταμένες τίς καρμπίνες τους.

— Στόν τόπο!, φωνάζει ὁ Πεπίτο στὸ μηχανικό.

Ὁ μηχανικός βλέπει τίς μεγάλες πέτρες πού τοῦ κλείνουν τὴ γραμμὴ καὶ σταματᾷ.

— Τί πάθατε ὀπίσφει!, λέει στὰ δυὸ παιδιά.

— Οὔτε μιλιὰ!, τὸν ἀπειλεῖ τὸ κωμικὸ παιδί. Ἐμένα μὲ λένε Γκονζάλες, δὲν ἀστειεύομαι!

Τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ μιὰ σβέλτῃ κίνησι πηδάει πάνω στὸ πρῶτο βαγόνι. Οἱ ἐπιβάτες του τὸν κοιτάζουν μὲ πανικό.

— Παιὸν ἀπὸ σὰς λένε Κρίστ; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

Ἕνας γέρος σηκώνεται μὲ θάρρος καὶ φτάνει κοντὰ στὸ παιδί πού ἔχει σκεπάσει τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μαντίλι.

- Τρελλαθήκατε απουσε; φωνάζει. Τι πάθατε και σταματάτε κάθε τόσο και λιγάκι τὸ τρέινο; Ἐπιτέλους δὲν θὰ γλυτώση ο τόπος μας ἀπὸ τοὺς ληστές;

- Ποιὸς σταμάτησε πάλι τὸ τρέινο; τὸν ρωτᾷ ὁ Ἴζιμ.

- Δυὸ ληστές σὸν και σᾶς πού τὰ πρόσωπά τους ἦταν σκεπασμένα μὲ μαντίλια! Σταμάτησαν τὸ τρέινο πίσω ἀπὸ τὴν πλαγιά και κατέβασαν ἕναν ἄνθρωπο.

Ὁ Ἴζιμ δὲν πιστεύει στ' αὐτιά του.

- Ἐίνοι ἀλήθεια; ρωτᾷ.

- Ναί, τοῦ ἀπαντοῦν μ' ἕνα στόμα ὅλοι οἱ ἐπιβάτες.

Ὁ Ἴζιμ κατεβάζει τὸ μαντίλι ἀπὸ τὸ πρόσωπό του και δείχνει στοὺς ἐπιβάτες τοῦ τρέινου τὸ ἀσημένιο ἀστέρι.

- Ἕνας σερίφηρ!, λένε ὅλοι τους μὲ θαυμασμό και ἱκανοποίησι γιατί τώρα πιά δὲν τοὺς ἀπειλεῖ κανένας κίνδυνος.

Τὸ Ἑλληνόπουλο περνᾷ στὸ δεύτερο βαγόνι ὅπου τὸν βεβαιώνουν πὼς δυὸ ληστές σταμάτησαν τὸ τρέινο και κατέβασαν ἕναν ἄνθρωπο. Δὲν ἔχει λόγους νὰ μὴν τοὺς πιστέψη και, ἀφου τοὺς ζητᾷ συγγνώμη, κατεβαίνει. Φτάνει μπροστά στη μηχανή, δειχνει τίς πέτρες ἀπὸ τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ και λέει στὸ μηχανικό πὼς μπορεί νὰ φύγη. Ὑστερα κάνει νόημα στὸν Πεπίτο νὰ τὸν ἀκολουθήση.

- Ποῦ εἶναι ὁ Κρίστ; τὸν ρωτᾷ ὁ Πεπίτο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνόπουλου εἶναι βαθῶς χαραγμένο ἀπὸ ἀνησχία και στενοχώρια.

- Πρόλαβαν και τὸν κατέβασαν ὄλλοι, ἐξηγεῖ στὸ φίλο του. Ἀνέβει στὸ γάιδαρό σου, Πεπίτο.

- Ποιοὶ ὄλλοι; τὸν ρωτᾷ παραξενημένος ὁ Πεπίτο τὴ στιγμή πού καλπάζουν ὁ ἕνας πλάι στὸν ὄλλο ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνσι τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς.

- Οἱ δυὸ κάου - μπόυς πού ἀφήσαμε στὴν καλύβα, Πεπίτο. Ἄς ἐλπίσουμε, τουλάχιστον, πὼς δὲν θὰ σκότωσαν αὐτὸν τὸν Κρίστ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά φτάνουν πίσω ἀπὸ τὴν πλαγιά και δὲν ὀργοῦν νὰ βροῦν νεκρὸ ἕναν ἄνθρωπο. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ Κρίστ, ὁ ἄνθρωπος πού εἶχε ἐπάνω του τὸ χαρτί. Ψάχνει τίς τσέπες τοῦ νεκροῦ και δὲν βρίσκει τίποτε. Τὸ χαρτί ἔχει κάνει φτερά.

- Πᾶμε στὴν καλύβα, λέει στὸν Πεπίτο. Θέλω νὰ βεβαιωθῶ πὼς οἱ δυὸ αἰχμάλωτοί μας κατάφεραν νὰ λυθοῦν.

Δέκα λεπτά ὀργότερα φτάνουν στὴν καλύβα. Δὲν βρίσκουν παρὰ τὸ νεκρὸ κάου - μπόυ και μερικά σχοινιά. Τὸ Ἑλληνόπουλο τὸ ἐξετάζει μὲ προσοχὴ και δὲν ἄργει νὰ καταλάβη μὲ ποιὸν τρόπο κατάφεραν νὰ λυθοῦν οἱ αἰχμάλωτοί τους.

- Βλέπεις; λέει στὸν Πεπίτο δειχνοντάς του σ' ἕνα μέρος τὸ σχοινὶ πού εἶναι κομμένο. Βλέπεις κι αὐτὰ τὰ σπέρτα πού βρι-

‘Ο Τζιμ έτοιμάζεται να σταματήσει τὸ τρέινο

σκονταί από δάπεδο; Φαίνεται πώς τὰ σπέρτα αὐτὰ τὰ σκόρπισε ὁ νεκρός...

— Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου, ἀμίγο; Μπορεῖ ἓνας νεκρός νά...

— Ὅταν ἦταν ἄκόμα ζωντανός και προσπάθουσε ν’ ἀνάψη τὴ φωτιά, Πεπίτο! Ἐνας ἀπὸ τοὺς κάου - μπύς τὰ εἶδε, κατόφερε νά πιῶση ἓνα μὲ τὰ δόντια του, τὸ εἶυρε πάνω σὲ κάτι σκληρό και μόλις τὸ ἀναψε τὸ ἄφησε, φέρνοντας πάνω στή φλόγα του τὸ σχοινί. Ἐτσι κατόφερε νά τὸ κάψη. Ἐλυσε τότε τὸ σύντροφό του και ἔτρεξαν νά περιμένουν πιό πρὶν ἀπὸ μᾶς τὸ τρέινο.

— Καί πού ἤξεραν σὲ ποῖό μέρος τὸ περιμέναμε ἐμεῖς, ἀμίγο;

Τὸ Ἐλληγόπουλο δὲν διστάζει ν’ ἀποντήση:

— Ἀκολούθησαν τὴ ἰχνη τῶν ἀλόγων μας πάνω στὸ λασπωμένο ἔδαφος. Πεπίτο, σήκω!

— Θά φύγουμε;

— Ναι. Θ’ ἀκολουθήσουμε και μεῖς τὰ δικὰ τους ἰχνη πάνω στὸ χῶμα. Εὐτυχῶς πού καθάρισε ὁ οὐρανός και ἔχει φεγγάρι. Γρήγορα, Πεπίτο. Κι ὅταν φτάσουμε σὲ κανένα χωριὸ θά εἰδοποιήσουμε νά ἐρθουν νά πάρουν τοὺς δυὸ νεκρούς και νά τοὺς θάψουν.

Σὲ λίγο φτάνουν Ἐσά στὰ σημεῖο πού βρίσκεται νεκρός ὁ Κριστ και χωρὶς μεγάλη δυσκολία βρίσκουν καθαρά πάνω στὸ χῶ-

μα τὰ ίχνη τῶν ἀλόγων τῶν δύο δολοφόνων. Κι ἔτσι τὸ κυνηγητὸ ἀρχίζει. . . Ὅλη τὴ νύχτα καλπάζουν καὶ τὸ πρωί, ζῶα καὶ παιδιά, ἐθεωμένα ἀπὸ τὴν κούραση, φτάνουν σ' ἕνα χωριό. Χτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ σερίφη κι ἀφοῦ τοῦ διηγοῦνται τί συνέβη, τὸν ρωτοῦν νὰ μάθουν τί ὥρα πέρασαν δυὸ καθολάρηδες ἀπὸ κεῖ.

— Πρὶν μιά ὥρα εἶδα δυὸ κάου - μπους νὰ περνοῦν, τοῦ εἶπε ὁ σερίφης. Τ' ἄλογά τους φαίνονταν πολὺ κουρασμένα καὶ προχωροῦσαν με κόπο. Φαίνεται πὼς κάλπαζαν ὅλη τὴ νύχτα.

Τὸ Ἐλληνόπουλο δὲν μπορεῖ νὰ καθίση ἤσυχο. Πρέπει νὰ προλάβη τοὺς δυὸ δολοφόνους μετ' τὸ χαρτί. Ὁ οὐρανός εἶναι καθαρός καὶ ὁ ἥλιος θὰ ξεράνη τὸ χῶμα, ὁπότε δὲν θὰ μποροῦν νὰ παρακολουθήσουν τὰ ίχνη τους.

— Πεπιτό, ἄρκετὰ ξεκουραστήκαμε, λέει στὸ φίλο του ὑστερα ἀπὸ μιά ὥρα. Πρέπει νὰ φύγουμε.

Ὁ Πεπιτό κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ ἀναστενάζει.

— Δὲν θὰ γλυτώσω, θὰ πεθάνω σίγουρα ἀπὸ τὸν ποδαρόδρομο, μούρμουριζει.

Πολὺς
θάνατος
γιὰ ἕνα
χαρτί

ΕΧΕΙ ΑΝΕΒΗ ΑΡΚΕΤΑ Ο ΗΛΙΟΣ, ΟΤΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΒΑΛΑΡΗ-
ΔΕΣ ἀποφασίζουν νὰ σταματήσουν γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν τ' ἄλογά
τους καὶ οἱ ἴδιοι. Κατεβαίνουν ἀπὸ τ' ἄλογά τους, ξεπλύνουν καὶ
ἀνάβουν τσιγάρο.

— Μπόμπ, λέει ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, μοῦ φαίνεται ὡς ψέμα
πὼς θρήκαμε τὸ χαρτί. Ἄν τὸ χάνομε θὰ τρελλανοῦμεν.

— Ἄν δὲν ἐβρεσκα αὐτὸ τὸ σπέρτο στὴν καλύβα θὰ τὴν εἶχα-
με δοχημα, Ντάρκ! Αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά ἦτον τρομερὰ ἐπικίνδυνα.

— Δῶσε μου νὰ ρίξω μιά ματιὰ στὸ χαρτί, Μπόμπ.

— Καλά, Ντάρκ. Θὰ σοῦ τὸ δείξω.

Βάζει τὸ ἀριστερὸ χέρι στὴν τσέπη του νὰ βγάλῃ τὸ χαρτί
ἐνῶ τὸ δεξὶ σέρνεται ἀθέατο καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του. Ὁ
Ντάρκ θλέπει σὲ λίγο τὴ σκοτεινὴ του κάννη νὰ σημεδεύῃ τὸ
σπῆθος του. Καταλαβαίνει πὼς ὁ σύντροφός του εἶναι ἀποφασισ-
μένος νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὄλα.
Ὁρμᾶει καταπάνω του γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὸ πιστόλι. Μὰ ὁ Μπόμπ

πατάει τη σκανδάλη και ο σύντροφός του δεν προλαβαίνει να τον αγγίξει. Πέφτει καταγής, μένοντας ακίνητος.

Ο Μπόμπι δάζει το πιστόλι στη θήκη του, σηκώνεται, καθαλαίει το όλογό του και απομακρύνεται καλπάζοντας. «Είμαι πλούσιος!, λέει στον εαυτό του. Ένας από τους πλουσιώτερους ανθρώπους στο Τέξας!».

Οι δυο ήρωικοί υπερασπιστές του νόμου συνεχίζουν τον καλπασμό τους. Τά ίχνη που ακολουθούν όσο προχωρούν σβήνουν και πιά πολύ. Ο ήλιος στεγνώνει το χώμα και σε λίγο δεν θα διακρίνονται καθόλου.

Ξαφνικά, ο Κεραυνός σταματάει απότομα, με κίνδυνο να ρίξει από τη σέλα τον καβαλάρη του, σηκώνει τα δυο μπροστινά πόδια και χλιμιντρίζει. Ο Κεραυνός κάτι είδε. Κάτι που βλέπει και ο καβαλάρης του και ηηδάει από τη σέλα. Ένας κάου - μπού πεσμένο μπρούμυτα, με το πρόσωπο προς τη γη. Φτάνει κοντά του το Έλληνόπουλο και διαπιστώνει πως είναι νεκρός. Κάποιος τον έχει σκοτώσει γιατί το πουκάμισό του είναι γεμάτο αίματα.

—Πεπίτο, ο άνθρωπος αυτός είναι ο ένας από τους δυο κάου - μπούς που κατάφεραν να μας ξεφύγουν, λέει στον φίλο του. Φαίνεται πως τον σκότωσε ο σύντροφός του για να του πάρη το χαρτί.

Σε μία στιγμή σκύβει και κοιτάζει με προσοχή το μαλακό χώμα. Πάνω του είναι γραμμένες δυο λέξεις. Το Έλληνόπουλο άνασκιρτάει, σκύβει περισσότερο και διαβάζει: «Πόμπα... Μπόμπι...». Τίποτε άλλο... Δυο λέξεις γραμμένες με την άκρη του δαχτύλου του νεκρού.

—Βλέπεις; λέει στον Πεπίτο, δείχνοντάς του τις λέξεις που μόλις διακρίνονται. Φαίνεται πως δεν πέθανε άμεσα και κατάφερε να σέρη το δάχτυλό του πάνω στο χώμα, γράφοντας το όνομα του ανθρώπου που τον σκότωσε.

—Και τί παράξενο όνομα!, κάνει ο Πεπίτο. Πρώτη μου φορά άκούω να λέγεται ένας άνθρωπος Πόμπας!

—Πόμπα σημαίνει έρημη περιοχή, με θάμνους και χλόη, του έξηγει ο Τζιμ. Υπάρχουν πολλές τέτοιες πόμπες στη Βραζιλία. Όμως... Πόμπα σημαίνει και κάτι άλλο, Πεπίτο. Τώρα το θυμήθηκα. Είναι το όνομα ενός χωριού του Τέξας, που δεν πρέπει να βρσκατεί: πολύ μακριά από δω. Ναι, αυτό ήθελε να μας πη ο νεκρός. Πως εκείνος που τον σκότωσε λέγεται Μπόμπι κι έφυγε για την Πόμπα. Λοιπόν, δεν μας μένει παρά να πάμε και μεις στην Πόμπα, Πεπίτο! Αν δεν έκανε λάθος ο νεκρός και είμαστε τυχεροί, θα μάθουμε, έπιτέλους, τί γράφει αυτό το χαρτί που προκάλεσε τόσους θανάτους!

Μιά μέρα πριν από τη βραδιά που ξέσπασε η θύελλα και που οι δυο ήρωες-κοι υπερασπιστές του νόμου στο αγριο Ούεστ βρήκαν καταφύγιο στην καλύβα της μικρής κοιλάδας, σ' ένα μπάρ του Άμαριλο, μιας μεγάλης πολιτείας του Τέξας, έπαιζαν χαρτιά τέσσερις φίλοι. Ο Κρίστ, ο Στάν, ο Μπόμπ και ο Ντάρκ. Σε μία στιγμή είδαν να πλησιάζει το τραπέζι τους ένας ξένος. Ήταν κακοντυμένος και αξύριστος και η σκόνη που είχε σκεπασίσει τα μαλλιά του φανέρωνε πως ο κάου - μπου αυτός έρχόταν από μακριά.

—Με παίζετε και μένα; ρώτησε βγάζοντας το καπέλο του και τραβώντας ένα κάθισμα.

—Μετά χαράς, του απάντησαν οι τέσσερις φίλοι.

Έβγαλε από την τσέπη του μερικά δολάρια και στρώθηκε στο παχνίδι. Μά, σε λίγη ώρα, έχασε και την τελευταία δεκάρα.

—Μή στενοχωριέσαι, του είπε γελώντας ο Μπόμπ. Καλύτερα να μην έχεις λεφτά επάνω σου. Έτσι, δέν φοβάσαι και τους ληστές.

Ο ξένος χαμογέλασε πονηρά και πέρασε την παλάμη του πάνω από το αξύριστο πρόσωπό του.

—Μπορεί αυτή τη στιγμή να μην έχω και να είμαι ο φτωχότερος άνθρωπος του Τέξας, είπε, σε λίγον καιρό όμως, θα έχω γίνει πλούσιος.

Οι τέσσερις φίλοι τον κοίταξαν με άπορία.

—Δεχόσαστε να με παίξετε κι αν χάσω να σ'ας πληρώσω άργότερα; ρώτησε.

—Που θα τ'α δρης τ'α λεφτά; ρώτησαν και οι τέσσερις.

Ο ξένος χαμογέλασε για μία ακόμη φορά με πονηρία. Έπειτα έσκυψε και τους είπε εμπιστευτικά.

—Έχω επάνω μου ένα χαρτί που είναι γεμάτο χρυσάφι.

—Μά... πώς; άπόρησαν εκείνοι.

—Θ'α σ'ας τ'ο π'ω. Είναι μία ολόκληρη ιστορία.

Έβγαλε από την τσέπη του ένα πέτσινο πορτοφόλι, τ'ο άνοξε κι έβγαλε από μέσα ένα χαρτί. Τ'ο ξεδίπλωσε και τους τ'ο έδειξε. Ήταν λευκό. Μόνο στο κάτω μέρος του είχε μ'α υπογραφή. Τ'ο όνομα διαβαζόταν καθαρά: «Ντικ Πήρσον».

—Αυτή η υπογραφή αξίζει πολλά, φίλοι μου!, τους είπε. Είναι η υπογραφή του Ντικ Πήρσον, από την Άρμπα του Τέξας! Άλλά, θ'α πρέπει να σ'ας διηγηθ'ω την ιστορία από την αρχή. Άκούστε την, λοιπόν.

—Πριν πέντε χρόνια κυνηγούσα στο Κολοράντο. Σε μία στιγμή άκουω γοερές ανθρώπινες κραυγές μέσα στο δάσος. Ήταν έρημα γύρω μου και παραξενεύτηκα άκούγοντας ανθρώπινες φωνές. Σπειρούνισα τ'ο δλογο μου και λίγα λεπτά άργότερα, βρέθηκα μπροστά σε μ'α φρικιαστική σκηνή. Δυο Ίνδιάνοι είχαν δέσει ένα λευκό, γυμνό σ' έναν κορμό δέντρου και τ'ο χόραζαν τ'ο σώμα

μέ τα μαχαίρια τους! Τόν βασάνιζαν μ' αυτόν τόν άπονάρωπο τρόπο ώστε νά του βγή ψυχή!

-Δέν έδίστασα καθόλου. Τράβηξα τό πατόλι μου και σέ λίγο, οι δυό βασανιστές του λευκού πλήρωσαν μέ τό θάνατο τή θάρραρη πρξει τους. Κατέβηκα άμέσως άπό τή σέλα και έλυσα τό δυστυχισμένο θύμα των Ίνδιάνων πού είχε λιποθυμήσει. Τόν φόρτωσα στο άλογο και τόν πήγα στην καλύβα μου, πού άπειχε μ' άρα μακριά άπό τό δάσος.

-Τόν περιποιήθηκα ένα μήνα και γλύτωσε σαν άπό θαύμα τό θάνατο γιατί οι πληγές του κορμιού του ήταν φρικτές. Ήταν ένας ηλικιωμένος κυνηγός άπό τήν Πάμπα του Τέξας και τόν έλεγαν Ντίκ Πήρσον. Έδειχνε για άρχοντάνθρωπος. Δέν έβρισκε λόγια για νά μ' εύχαριστήσει γιατί σέ μένα χρωστούσε τή ζωή του. Κι όταν έγινε καλά και αποφάσισε νά εγκαταλείψει τήν καλύβα μου, μου είπε:

- "Άλε Μπαίκερ (αυτό είναι τ' όνομά μου) σου όφειλω τή Ζωή μου. Δέν θά ξεχάσω ποτέ τί έκανες για μένα. Θά σέ ανταμείψω πλουσιοπάροχα. Έγώ είμαι γέρος πιά και τό πολύ νά ζήσω άλλα πέντε ή δέκα χρόνια. Είμαι πολύ πλούσιος. Έχω άπεραντα βοσκοτόπια, χιλιάδες γελαδιά, πολλά χρήματα κι ένα μεταλλείο χαλκού. Δέν είμαι παντρεμένος κι έτσι δέν υπάρχει κανείς πού νά κληρονομήσει τήν περιουσία μου. Μόλις πεθάνω θά τήν άφήσω σέ σένα.

- Έγώ τό είχα χομένα και δέν ήξερα τί νά πώ. Μου ζήτησε ένα λευκό χαρτί και, στο κάτω μέρος, έβαλε τήν ύπογραφή του.

- Πάρε αυτό τό χαρτί και, μόλις μόθης πώς πέθανα, έλα στην Πάμπα, μου είπε. Γράψε επάνω πώς σου άφήνω όλη τήν περιουσία μου.

- Πήρα τό χαρτί χωρίς νά πιστεύω στα μάτια μου. Ό γερο - κυνηγός μέ φίλησε, καθάλισε τό άλογό του κι έφυγε...

Έδώ ό Ξένος σταμάτησε τήν ιστορία του. Οι τέσσερις φίλοι τόν κοιτάζαν μέ γουρλωμένα μάτια.

- Όποτε... είσαι πλούσιος!, μίλησε πρώτος ό Στόν.

- Δέν σου είπα πώς έχω επάνω μου ένα χαρτί γεμάτο χρυσάφι;

- Πού ηγαίνεις, τώρα;

- Στην Πάμπα. Έμαθα πώς ό Ντίκ Πήρσον είναι άρρωστος. Θά πώ νά τόν δω. Άν πεθάνη θά χρειαστή νά είμαι εκεί.

- Ποιός στή χάρη σου!, του είπε ό Ντάρκ. Σέ λίγο καιρι θά είσαι πλούσιος!

- Ναι, είπε ό Ξένος και σηκώθηκε, φορώντας τό καπέλο του. Μόλις πεθάνη ό γέρος θά σός καλέσω στην Πάμπα νά παίξουμε τρία μερόνυχτα πόκερ. Γειά σας, πρέπει νά φεύγω τώρα γιατί άργησα.

Μόλις έφυγε ό Εένος, οι τέσσερις φίλοι κοιτάχτηκαν για λίγο όμιλητοι.

- Αυτό θά πη τύχη!, είπε ό Μπόμπ. Άπέραντα βοσκοτόνια, χιλιάδες γελάδια, λεφτά και μεταλλείο.

Ό Κριστ σηκώθηκε.

- Πηγαίνω, είπε. Έχω μιá δουλειά.

- Θα φύγω κι εγώ, είπε ό Στόν και τόν άκολούθησε.

Μόλις βγήκον από τό μπάρ είδαν τόν Ξένο νά καθάλαή τό άλογό του και ν' άπομακρύνεται. Καβάλησαν κι αύτοί τά δικά τους.

- Έ, μίλησε σέ μιá στιγμή ό Κριστ. Αυτό τό χαρτί δέν έχει όνομα. Μόνο μιá ύπογραφή.

- Τό ίδιο σκέφτομαι κι εγώ, του είπε ό Στόν. Άν γράψη κανείς επάνω τ' όνομά του, κερδίζει μιá όλόκληρη περιουσία.

- Κι άν γράσουμε και οι δυό τ' όνομά μας;

- Τότε... θά μοιράσουμε στή μέση τή μεγάλη περιουσία του γερο - Ντικ Πήρσον από τήν Πάμπο...

Τ' άλογά τους έφτασαν πλάι - πλάι και οι δυό φίλοι άπλωσαν τό χέρια και τό έσφιξαν. Έκείνη τή στιγμή άποφάσισαν, χωρίς νά πούν κουβέντα, νά σκοτώσουν τόν Ξένο για νά του πάρουν τό χαρτί και νά γίνουν αύτοί κληρονόμοι τής μεγάλης περιουσίας του Ντικ Πήρσον. Σπερούνησαν τ' άλογά τους, για νά μη χάσουν τόν Ξένο. Τόν πρόλαβαν έξω από τό Άμαρίλο, στή ρίζα ενός δεντροφυτεμένου λόφου.

- Έ!, του φώναξε ό Κριστ. Σταμάτα! Κάτι Έέχασες!

Ό Εένος κράτησε τό χαλινόρια και τό άλογό του έμεινε άκίνητο.

- Τί Έέχασα, παλληκάρια; ρώτησε.

Ό Στόν τράβηξε τό πιστόλι του.

- Έέχασες νά μς δώσης τό χαρτί μέ τήν ύπογραφή του Ντικ Πήρσον!, του είπε και σημάδεψε τόν καθάλορη στήν καρδιά.

- Ω... τό χαρτί!, έκανε εκείνος και άρχισε τά γέλια. Περιμένετε πρώτο νά σ'ς πω...

Μά ό Στόν ήταν άνυπόμονος και δέν περίμενε. Πάτησε τή σκανδάλη. Ό καθάλορης έμεινε για μιá στιγμή άκίνητος, κόπως έσφισκομένος. Ύστερα σήκωσε ψηλά τό χέρια, σάν νάβελε νά παροδοθή. Μά φάνηκε σάν νά μετάνιωνε γιατί πήρε μιá άπότομη βουτιά, πέφτοντας μέ τό κεφάλι πάνω στό χώμα.

Οι δυό φίλοι πήδησαν από τ' άλογά τους κι έσκυψαν πάνω του. Ήταν νεκρός. Έψαξαν τίς τσέπες του, βρήκαν τό πορτοφόλι και του πήραν τό χαρτί.

- Γίναμε πλούσιοι!, είπε ό Στόν. Μόνο νά μ'ν τό μάθη ό Μπόμπ και ό Ντόρκ πώς σκοτώσαμε αύτόν τόν άνθρωπο για νά του πάρουμε τό χαρτί.

- Πρέπει νά πάρω τό χαρτί και νά φύγω, είπε ό Κριστ. Θα

πώς στην Όκλαχόμα και θα γυρίσω. Έχω μία δουλειά. Καλύτερα να φύγω ώστε να μη μάθουν τίποτε οι φίλοι μας και ζητήσουν το χαρτί. Θα πής ότι το πήρα εγώ κι έτσι θα σε αφήσουν ήσυχο. Αν δέν μου έχης εμπιστοσύνη, έλα μαζί μου.

— Σου έχω απόλυτη εμπιστοσύνη, είπε ο Στάν. Πρέπει να δρίξουμε σε ποιά μέρος θα συναντηθούμε...

Ο Μπόμπ και ο Ντάρκ πού έμειναν πίσω στο μπόρ, συνέχισαν να μιλούν για τον Ξένο και για το χαρτί που είχε μαζί του.

— Τυχερός άνθρωπος!, είπε σε μία στιγμή ο Μπόμπ. Αν είχα εγώ το χαρτί...

— Μπόμπ... γιατί βγήκαν άμεσα από το μπόρ ο Κριστ και ο Στάν; ρώτησε ο Ντάρκ. Μήπως...

Ο Μπόμπ τινάχτηκε όρθιος.

— Αυτή ή σκέψη πέρασε και μένα από το νου!, είπε. Οι φίλοι μας βγήκαν γά να κλέψουν το χαρτί από τον Ξένο!

— Τότε... τι καθόμαστε εμείς;

Βγήκαν τρέχοντας από το μπόρ, πήδησαν στ' αλογά τους και ακολούθησαν το δρόμο που οδηγούσε προς την Πάμπα. Σε λίγο, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα σκούρα όγκο που τους έκλεινε το δρόμο. Πήδησαν και οι δυό κάτω κι έσκυψαν πάνω του.

— Ο Ξένος!, είπε ο Μπόμπ. Τόν σκότωσαν και του πήραν το χαρτί! Είμαστε θλάκες, Ντάρκ! Οι φίλοι μας στάθηκαν πιο έξυπνοι και πονηρά από μας και μας πρόλαβαν!

Ο Ντάρκ έτριξε τα δόντια του από τό θυμό του.

— Άκουσε, Μπόμπ, είπε στο φίλο του. Αυτό που μας έκανον πρέπει να τό πληρώσουν άκριβά. Θα τους βρούμε και θα τους πάρουμε τό χαρτί, αφού τους βγάλουμε από τή μέση. Έτσι, ή περυσία του Ντικ Πήρσον θα μείνη σε μας. Θα τήν μοιράσουμε στο δύο.

— Εντάξει, Ντάρκ. Ο Κριστ και ο Στάν πρέπει να πεθάνουν!

Πήδησαν στις σέλες τους και ξεκίνησαν καλπάζοντας για τό σπίτι του Κριστ. Δέν τόν βρήκαν. Μανιασμένοι από τό θυμό τους πέρασαν από τό σπίτι του Στάν. Έλειπε κι αυτός.

— Έφυγαν για τήν Πάμπα!, έβγαλε τό συμπέρασμα ο Μπόμπ. Πρέπει να τους κυνηγήσουμε, Ντάρκ!

Από τή στιγμή εκείνη άρχισε τό κυνηγητό. Όταν απομακρύνθηκαν από τό Άμαρίλο πρόσεξαν πως διακρίνονταν στο χώμα τό ίχνος ενός μόνο αλόγου. Απόρησαν για αυτό. Δέν μπορούσαν να φανταστούν πως ο Κριστ έφυγε για τήν Όκλαχόμα και πως θα συναντούσε άργότερα, σ' ένα όρισμένο σημείο, τόν Στάν.

Τό απόγευμα τής επόμενης ημέρας κατάφεραν να φτάσουν κοντά στον Στάν. Τόν πυροβόλησαν από μακριά με τήν καρμπί-

να μὰ τὸν ἔχασαν λίγο πρὶν Ἐσπῶση ἡ Θύελλα...

"Υστερὰ ἀπὸ λίγο, τὸν βρῆκαν στὴν καλύβα μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ ὑπερασπιστὲς τοῦ νόμου, τὸν Τζιμ Ἄντομς καὶ τὸν Πεπίτο...

Ὁ πυρωμένος δίσκος τοῦ ἡλίου γέρνει πρὸς τὴ δύση. Τὰ δυὸ ἥρωικά παιδιὰ θέλουν πολὺ δρόμο ἀκόμα γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὴν Πάμπα, τὸ χωριὸ πού πιστεύουν πὼς θὰ βροῦν τὸν Μπόμπ καὶ πού θὰ μπερέσουν, ἐπιτέλους, νὰ μάθουν τὸ μυστικὸ πού κρύβει τὸ μαρμαίει ἐκεῖνο χαρτί πού, γιὰ χατίρι του, ἔγιναν τόσες καὶ τόσες δολοφονίες.

Πρὶν ἀκόμα σκετινιάση ἀποφασίζουν νὰ διαλέξουν ἓνα μέρος κατάλληλο γιὰ νὰ περάσουν τὴ νύχτα τους. Ἐνῶ κοιτάζουν δεξιὰ κι ἀριστερὰ τους, ὁ Πεπίτο διακρίνει πίσω ἀπὸ ἓνα λόφο μιὰ στήλη καπνοῦ.

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ εἰπλώσω τὸ ταλαιπωρημένο μου κορμί σὲ μᾶλακὸ στρῶμα, Τζιμ, λέει στὸ φίλο του. Βλέπεις τὸν καπνὸ;

**Οἱ σφαῖρες
τοῦ νόμου
βρίσκουν
τὸ στόχο**

ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ ΩΣ ΤΟ ΥΨΩΜΑ ΚΑΙ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΤΟΥΣ ΧΑΡΑ, βλέπουν ἓνα ράντε χτισμένο ἀνάμεσα σὲ πυκνὰ δέντρα. Ἀπὸ τὴν καπνοδόχο του βγαίνει ὁ καπνός. Σὲ λίγο χτυποῦν τὴν πόρτα τοῦ ράντε. Τοὺς ἀνοίγει ἓνας μεσόκοπος ἄντρας μὲ σκληρὸ βλέμμα.

—Καλησπέρα, τὸν χαιρετοῦν τὰ δυὸ παιδιὰ.

Τοὺς κοιτάζει ἐξεταστικά πρὶν ἀπαντήσει.

—Μπορεῖτε νὰ μᾶς φιλοξενήσετε σὲ καμιὰ γωνιά; τοῦ λέει χαμογελώντας τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Ὅχι, ἀπαντᾷ κοφτὰ ὁ ράντεσερ. Μοῦ ἀρέσει νὰ φιλοξενῶ ἀνθρώπους, μὰ δὲν ἔχω καμιὰ ἐμπιστοσύνη σὲ δυὸ παιδιὰ πού εἶναι γεμάτα πιστόλια, σφαῖρες καὶ καρμπίνες.

Ἐτοιμάζεται νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα μὰ δὲν προλαβαίνει. Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνοίγει τὸ πουκάμιό του καὶ στὰ ἐκκληκτα μάτια τοῦ ράντεσερ ἀστράφτει τὸ ἀσημένιο ἀστέρι τοῦ νόμου.

—Ποῦ νὰ φανταστῶ!; ψιθυρίζει. Ἐνα παιδί νὰ εἶναι σερίφης! Καὶ ὁ φίλος σου;

—Πεπιτο Γκονζάλες, συστήνεται το Μεξικανόπουλο και βγάζει το σομπρέρο του.

—Περάστε, παιδιά, τους λέει με χαρά ο ράντσερ και λνίγει την πόρτα.

Ύστερα φωνάζει:

—'Ελένη! Έχουμε δυό ξένους γι' όπόψε! Έτοιμασε κανένα καλό φαγητό να φάνε τα παιδιά.

Ό Τζιμ κιάθει ένα γλυκό ακίρτημα στην καρδιά του όταν άκούη τόν ράντσερ να μιλάη έλληνικά! Πόσον καιρό έχει ν' άκούση τήν άγαπημένη του μητρική γλώσσα!

—Είσαι Έλληνας; ρωτάει τόν ιδιοκτήτη τού ράντς

—Κι εσύ; κάνει όκεινος μ' ένθουασασμό.

Ό Πεπιτο τους βλέπει ν' άγκαλιάζονται και να φιλιούνται. Τό κωμικό παιδί πού έχει τήν πιο τρυφερή καρδιά τού κόσμου συγκινείται και τό παίρνουν τά δάκρυα.

—Ούφ!, κάνει γιατί ντρέπεται όταν τόν βλέπουν να κλαίη και βρίσκει πάντα μιá δικαιολογία. Άνοιξτε καμιά πόρτα γιατί με στράβωσε ό καπνός.

—Με λένε Γιώργο Λερπέτη, συστήνεται ό Έλληνας στόν Τζιμ. Κατάγομαι από τή Θήβα.

—Έμένα με λένε Δημήτρη Άδαμόπουλο ή Τζιμ Άνταμς. Οι γονείς μου κατάγονται από ένα χωριουδάκι τής Σπάρτης.

—Κι ό φίλος σου είναι Έλληνας; Μά... όχι...

—'Ιο σόι Μεξικάνο (εγώ είμαι Μεξικανός)! Άπαντές περήφανα ό Πεπιτο. Από τήν Τσιουάουα.

—Ναί, βέβαια, σε βλέπω από τό σομπρέρο σου! Έλένη!

Μιά πόρτα άνοίγει και παρουσιάζεται μιá μεσόκοπη γυναίκα.

—Νά σου συστήσω ένα συμπατριώτη μας!, τής λέει. Άπόψε θά τό κάψουμε! Θά πιούμε και θά χορέψουμε Κολαματιανό, γιά τό θυμηθώ τό νιάτα μου. Δημήτρη, θά μείνετε στό ράντς μου ένα μήνα! Ό... να και ή κόρη μου! Τή λένε Άννα! Έλα παιδί μου να γνωριστής μ' ένα Έλληνόπουλο.

Είναι μιá χαριτωμένη και ντοπαλή κοπέλα ως δεκαπέντε χρόνων. Δίνει τό χέρι στόν Τζιμ και κοκκινίζει. Ύστερα χαιρετάει και τόν Πεπιτο.

—Καθίστε, εγώ θά φροντίσω τά ζώα σας, τους λέει ό Έλληνας. Θά τό δέσω στό στάβλο. Άλήθεια... δέν σας ρώτησα, πού πάτε έτσι όπλισμένοι;

—Στήν Πόμπα, άποκρίνεται τό Έλληνόπουλο. Είναι μακριά από δώ;

—Πέντε μ' έξη ώρες.

Είναι περασμένο μεσάνυχτα. Τά δυό παιδιά έφαγαν πλουσιόποροχα κι έτοιμάζονται γιά ύπνο. Πρέπει να ξυπνήσουν πρϊω γιά να συνεχίσουν τό δρόμο τους ως τήν Πόμπα και τό κυνηγητό τού Μπόμπ. Πέφτουν στό μαλακά κρεβάτια τους με τό καθαρά σεν-

τόνια. Μήνες και μήνες έχουν να κοιμηθούν σε τέτοια κρεβάτια. 'Ο Πεπίτο θιάζεται να κοιμηθῆ. 'Ο Τζίμ ανοίγει τὸ παράθυρο ν' ἀναπνεύσῃ λίγος δροσερὸ ἀέρα.

Ξαφνικά, μιὰ λάμπι ἀστράφτει κάπου κοντά, ἓνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ καὶ τὸ καπέλο τοῦ παιδιοῦ φεύγει ἀπὸ τὴ κεφάλι του. Σκύβει γρήγορα, κλείνει τὸ παράθυρο καὶ τὸ χέρι του χαϊδεύει τῆ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

— Πεπίτο, μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ χαρῆς ἀπόψε τὸ κρεβάτι σου, λέει στὸν βοηθό του.

'Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ "Ἕλληνας.

— Πάθατε τίποτε; ρωτᾷ ἀνήσυχος. Μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα ἓνον πυροβολισμό.

'Ο Τζίμ, μὲ λίγα λόγια τοῦ διηγεῖται τί συνέβη.

— Δὲν καταλαβαίνω, λέει ὁ "Ἕλληνας. Ποιὸς μπορεῖ νὰ πυροβόλησε;

Τὸ 'Ἕλληνόπουλο βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιό του ἀφοῦ διατάζει τὸν Πεπίτο νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Πηγαίνει σ' ἓνα ἄλλο δωμάτιο καὶ ἀνοίγει μὲ προσοχὴ τὸ παράθυρο. "Ἐνας δευτέρος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ καὶ ἡ σφαῖρα, περνώντας ἀπὸ τὸ ἀνοχτὸ παράθυρο, κορφώνεται στὸ ταβάνι.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω!, ψελλιζει ὁ "Ἕλληνας.

'Ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ κόρη του ἡ "Ἄννα φαίνονται ἀνήσυχες μὰ δὲν ἔχουν τρομοκρατηθῆ.

— Ἐχουν κυκλώσει τὸ σπίτι, λέει τὸ 'Ἕλληνόπουλο. Καὶ τὸ κύκλωσαν γιὰ μᾶς. Γιὰ μένα καὶ τὸ βοηθό μου. Πατριώτη, λυπῶμαι πού σ' ἔβαλα σὲ μελάδες.

— Σὲ μελάδες, ἐμένα; κάνει ὁ "Ἕλληνας. Τί λές, παῖδι μου! Τὸ σπίτι μου εἶναι γεμάτο ὄπλα. "Ὅσοι καὶ νάσαι ἐκείνοι πού μᾶς ἔχουν κυκλώσει θὰ μετανιώσουν πικρά. Μά, ποιὸς νομίζεις πὼς μπορεῖ νὰ εἶναι;

— Ἀσφαλῶς ὁ κάου - μπόου πού κυνηγᾶμε. Φαίνεται πὼς μᾶς παρακολουθοῦσε καὶ μᾶς εἶδε νὰ μπαίνομε στὸ σπίτι. Ἄπορῶ, ὅμως, πού μπόρεσε νὰ πῆρῃ βοήθεια καὶ νὰ μᾶς κυκλώσῃ.

— Δὲν εἶναι δύσκολο, ἀπαντᾷ ὁ "Ἕλληνας. Ἐδῶ κοντά, βρίσκεται μιὰ κωμόπολι, τὸ Ντόξον. Εἶναι γεμάτα τὰ μπόρ της ἀπὸ τυχοδιώκτες καὶ παλ:ανθρώπους κάθε εἶδους πού μεθοῦν καὶ χαρτοπαίζουν. Μὲ δέκα δολλάρια μπορεῖ νὰ βρῆ κανεὶς ὅσους πιστολάδες θέλει πρόθυμοι νὰ σκοτώσουν ὅσο σ'ἀθήποτε.

— Εἰ, ἀκούγεσαι μὲ φωνὴ ἀπέξω. Πού εἶναι κείνο τὸ παῖδι πού τὸ λένε Μικρὸ Κασυμπόου; Ἄς τολμήσῃ νὰ βγάλῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο! 'Ο θάνατος τὸν ἔχει κυκλώσει καὶ τὸν περιμένει.

— Δολοφόνοι!, φωνάζει ὁ "Ἕλληνας. Δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς σας νὰ περάσῃ ἓνα 'Ἕλληνόπουλο τῆ στιγμὴ πού ὑπάρχω ἐγώ!

— Σενόρ, τοῦ λέει ὁ Πεπίτο, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κουρα-

στής εσύ, τή στιγμή πού υπάρχει ένας κοτζαμ Γκονζάλες και προ
σέχει τόν Τζίμ. Πήγαινε νά κοιμηθής κι όταν Ευνήσης τό πρωί,
θά τούς έχω όλους συλλάβει!

Τό Έλληνόπουλο κλείνει τό παράθυρο και μένει γιά μερικές
στιγμές άμίλητρο. Είναι πολύ στενοχωρημένο όχι γιατί φοβάται,
άλλά γιατί άνησυχεί μήπως σί δολοφόνοι πού τούς έχουν κυκλώ-
σει κάνουν κακό στόν συμπατριώτη του και τήν οικογένειά του.

— Πεπίτο, λέει στόν φίλο του, πρέπει νά βγούμε όπωσδήποτε
από τό ράντε και νά παρούμε μακριά αύτούς τούς κακούρ-
γους.

Ό Έλληνας, ή γυναίκα του και ή κόρη του, τόν κοιτάζουν
ικερανεμένοι. Με ποιόν τρόπο θά καταφέρη νά σπάση τόν κλειό
τό γενναίο παιδί;

Τό μυαλό του Τζίμ δουλεύει πυρετωδώς. Είναι δύσκολο, ή
μάλλον άκατόρθωτο, αύτό πού θέλει νά κάνη.

Τό ράντε είναι περιτριγυρισμένο μ' έναν ψηλό τοίχο. Μιά
μόνο πόρτα υπάρχει. Μιά πόρτα πού καταπάνω της θά έχουν ό-
πωσδήποτε σπραφή τά πιστόλια. Δέν μπορεί νά βγη από κει. Νά
πηδήση από τόν τοίχο; Είναι πολύ δύσκολο γιατί ό τοίχος είναι ψη-
λός κι έγραφο κι άν άκόμη καταφέρη νά τόν πηδήση θά τόν πά-
ρουν είδησι... "Αν μπορούσε νά τούς αφνιδίση...

— Πώς μπορώ νά βγώ στόν κήπο; ρωτάει τόν Έλληνα.

— Έλα μαζί μου, παιδί μου.

Βγαίνουν από μία χαμηλή παρτούλα. Ό ψηλός τοίχος τούς
κρύβει από τό μάτια τών κακούργων. Τό Έλληνόπουλο ρίχνει μία
ματιά δεξιά κι άριστερά. Υπάρχουν αρκετά δέντρα στόν κήπο.
Κυπαρίσσια, μηλιές και άχλαδιές. Ξαφνικά, μία ιδέα ασπράφτει στό
μυαλό του έξυπνου Έλληνόπουλου. Βρήκε τόν τρόπο γιά νά σπά-
ση τήν πολιορκία τών έχθρών του!

— Πεπίτο, λέει στό βοηθό του πού τόν έχει ακολουθήσει στόν
κήπο, βγάλε τ' άλογα από τό στάβλο, σέλωσέ τα και καθάλα τόν
Πελεγκρίνο, μέ τό πιστόλι έτοιμο στό χέρι, δίπλα από τήν πόρτα.
Μόλις άκούσης πυροβολισμούς και τό σφύριγγά μου, άπέξω, άνοι-
ξέ την και βγές καληπόζοντας έξω.

Μποίνουν στό σπίτι, αποχαιρετούν τίς δυό γυναίκες και κα-
τεβαίνουν ξανά στόν κήπο. Ό Πεπίτο κατευθύνεται πρós τόν στά-
βλο και κάνει ό,τι του είπε ό φίλος του. Ό Τζίμ κρατάει ένα
σχοινί πού στήν άκρη του έχει δέσει μία θηλιά.

Ρίχνει μία ματιά πρós τήν πόρτα. Ό Πεπίτο είναι έτοιμος
καθάλα στό γόδαρό του, δίπλα στήν πόρτα. Έχει γυρίσει τό κε-
φάλι του και τόν κοιτάζει. Πίσω από τόν τοίχο άκούγονται όμιλιές.
Ό Τζίμ τεντώνει τ' αύτιά του.

— 'Ο καλύτερος τρόπος να τους βγάλουμε από κει μέσα, είναι να βάλουμε φωτιά από ράντζ, λέει κάποιος.

— Ναι, είναι η καλύτερη λύση, γιατί αν μείνουμε εδώ ως το πρωί, μπορεί να μας δη κανείς και να ειδοποιηθ τó σερίφη του Ντόιβον. Πώς, όμως, θα βάλουμε τή φωτιά;

— Εύκολος τρόπος. Τώρα θά σου δείξω.

Τό Έλληνόπουλο ανατριχιάζει σύγκορμο. Τώρα πιά δέν πρέπει ν' αναβάλη ούτε λεπτό τήν απόφασί του.

Φέρνει τó χέρι του στή ζώνη του και τó πιστόλι του κι ύστερα κάνει κάτι παρόξενο. Πετάει με τέχνη τó λάσσο και ή θηλιό του ανεβαινει ψηλά και σκορφαλώνει άθόρυβα στήν κορυφή ενός κυπαρισσιού. Τό Έλληνόπουλο τραβάει τó σχοινί, ή θηλιό σφιγγεται και, σέ λίγο, ή κορυφή χαμηλώνει πρós τó μέρος του και τó κυπαρίσι λυγίζει...

— Τι... τί πρόκειται να κάνης; ψιθυρίζει δίπλα του ó Έλληνας.

— Έχεις ύπόψη σου τί είναι ó κοπατέλης; τού λέει σιγανά τó Έλληνόπουλο, ενώ έξασκολουθεί να τραβά τó σχοινί. Τó κυπαρίσι είναι τó πιό εύλύγιστο δέντρο. Μόλις φτάση ή κορυφή του στο έδαφος, θα κρατηθώ γερά και... θ' αφήσω έλευθερο τó σώμα μου. Τó κυπαρίσι όχι μόνο θα πεταχτή ψηλά, αλλά με τήν ταχύτητα, θα γείρη πρós τά έξω, από τήν άλλη πλευρά τού τοίχου. Αν καταφέρω να γλιστρήσω γρήγορα στο σχοινί, θα βρεθώ άνόμοσα στους άνθρώπους πού μάς έχουν κυκλώσει. Κι αν είμαι πιό τυχερός θα βρεθώ πίσω από τίς πλάτες τους.

Καταφέρνουν με μεγάλη κόπη να κάνουν τήν κορυφή ώστε ν' άκουμπήση στή γη. Τó κυπαρίσι έχει σχηματίσει μιού κύκλο!

Η καρδιά τού ήρωικού παιδιού χτυπάει γοργά. Κάνει τó σταυρό τού κι ύστερα άγκαλιάζει σφιχτά τήν κορυφή τού κυπαρισσιού ενώ ó Έλληνας τó συγκρατεί με κόπο.

— Άφασέ το, τού λέει τó Έλληνόπουλο.

Είναι αδύνατο να περιγραφή ή σκηνή πού άκολουθεί. Η κορυφή τού κυπαρισσιού τινάζεται ψηλά, τó δέντρο όρθώνεται κι ύστερα κάνει μιá καμπύλη πρós τά έξω. Τό Έλληνόπουλο Ζαλίζεται για μιá στιγμή μά καταλαβαινει πως λίγο να διστάση, να φοδηθ ή ν' άργήση, είναι χαμένος! Στήν κατάλληλη στιγμή γραπώνει τó σχοινί και αφήνει τó κορμί του να γλιστρήση... Πέφτει άνάσκελα στο έδαφος μά δέν άργεί να σηκωθ ή. Στο δεξί του χέρι βρίσκεται έταιμο τó θρυλικό έξάσφαιρό του και τά μάτια του, αστραφτερές λόγχες, προσπαθούν να διακρίνουν πού βρίσκονται οι έχθροί του.

— Έξω!, φωνάζει κάποιος. Πήδηξε έξω! Εκεί Πυροβο...

Τό Έλληνόπουλο πατάει σταθερά τή ακανδάλη και ή φωνή κόβεται στή μέση. Ό κάου - μπού πού μιλούσε διπλώνεται στο δύο κι ύστερα παίρνει μιá κωμική τούμπα πάνω στο έδαφος. Ό

Τζιμ σφουρίζει. Την ίδια στιγμή ακούγεται ή πολεμική κραυγή του Πεπίτο Γκονζάλες, πού την συνοδεύει τὸ θριαμβευτικὸ γκάρισμα τοῦ Πελεγκρίνο.

— Ἄρριβα! Ἄρριβα! Ἐβίβα Πεπίτο Γκονζάλες (-Ἀπάνω του! Ζήτω ὁ Πεπίτο Γκονζάλες)!

Τὸ Ἑλληνόπουλο ὀπισθοχωρεῖ, ἐνῶ πυροβολεῖ ὅπουδήποτε διακρίνει κινήσι. Σὲ λίγο ὁ Πεπίτο φτάνει δίπλα του καὶ πυροβολεῖ κι αὐτός. Μ' ἓνα πῆδημα σκυρφαλώνει στὴ σέλα τοῦ ἀλόγου του, πιάνει τὰ χολινάρια καὶ τὸ σηραυνίζει. Δέν τοὺς συμφέρει νὰ δώσουν μάχη γιατί οἱ ἀντίπαλοι εἶναι περισσότερο καὶ τὸ μέρος εἶναι πολὺ ἀνοιχτό.

Ὁ Κεραυνὸς φεύγει καλπάζοντας. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Πελεγκρίνο. Οἱ κάου - μπούς, πίσω τους, πού ξεφηνιάστηκαν στὴν ἀρχή, πηδουν κι αὐτοὶ στ' ἄλογά τους.

— Δέν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγουν!, ξεφωνίζει σὰν λυσσασμένος ὁ Μπόμπ. Εἴμαστε δέκα καὶ εἶναι μόνο δύο! Εἶναι ντροπὴ νὰ μᾶς ξεφύγουν δυὸ παιδιά!

Τὰ ἥρωικά παιδιά ὅμως, κερδίζουν ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπόστασι. Ὅμως, φαίνεται πῶς γιὰ μιὰ στιγμή ἡ τύχη θέλει νὰ παίξῃ μαζί τους. Ὁ Πελεγκρίνο, καθὼς καλπάζει γκαρίζοντας, μπερδεύει τὰ πόδια του στὴ ρίζα ἐνὸς θάμνου καὶ πέφτει, τινάζοντας μακριὰ τὸν κοβαλάρη του. . . Ὁ Τζιμ ἄνταρς ἀναγκάζεται νὰ σταματήσει. Φοβάται πῶς ὁ φίλος του χτύπησε πολὺ ὀσχημα.

Πηδάει ἀπὸ τὴ σέλα του καὶ τρέχει κοντὰ τους. Ὁ Πελεγκρίνο σηκώνεται καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια γκαρίζοντας. Δέν ἔχει πάθει τίποτε. Ὁ Πεπίτο σηκώνεται βογγώντας.

— Ἐπίτηδες τὸ ἔκανε ὁ παλιογαϊδαρός!, λέει μὲ θυμὸ. Φαίνεται πῶς βορέθηκε νὰ μὲ κουβαλή στὴ ράχη του.

Προχωρεῖ λίγο κουτσοίνοντας. Ὁ Τζιμ τὸν κρατᾶει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κάνουν λίγα βήματα.

— Χτύπησα στὸ γόνατο, Τζιμ, μὰ δέν εἶναι τίποτε, θὰ μοῦ περάσῃ.

— Πρέπει νὰ διαστοῦμε, Πεπίτο. Νὰ σέ βοηθῶ νὰ καβαλήσῃς τὸ γαϊδαρό σου γιατί. . .

Δέν προλαβαίνει νὰ τελειώσῃ τὴν κουβέντα του. Οἱ κάου - μπούς τὴ στιγμή ἐκείνη πλησιάζουν καὶ ὀρχίζονται τοὺς πυροβολισμούς. Τὰ δυὸ παιδιά ἀνταποδίδουν τὰ πυρά. Ἡ θέσι τους εἶναι πραγματικὴ. Ὄστούσο, τρεῖς ἀπὸ τοὺς κάου - μπούς πέφτουν θωριὰ τραυματισμένοι. Ὁ Τζιμ νιώθει πῶς τὴν ἔχουν ὀσχημα.

— Πεπίτο, πρέπει νὰ φύγῃς, λέει στὸ φίλο του πού εἶναι ταμπουρωμένος καὶ πυροβολεῖ δίπλα του.

— Πού νὰ πάω, Τζιμ; ρωτᾶει τὸ κωμικὸ παιδί.

— Νὰ καβαλήσῃς τὸν Πελεγκρίνο καὶ νὰ πᾶς στὴν Πάμπα. Θὰ παρυσιαστής στὸ σερίφη καὶ θὰ τοῦ πῆς ὅ,τι ἔβρεις. Θὰ τοῦ μιλῆσῃς γιὰ τὸν Μπόμπ καὶ γιὰ τὸ μυστηριώδες χαρτί πού κρατᾶει

έπάνω του. Θά του ζήτησης βοήθεια νά συλλάβετε τόν Μπόμπ, κατάλαβες; Πρέπει νά πληρώση γιά τά εγκλήματά του, πρέπει νά τιμωρηθή.

—Κι εσύ, ΤΖιμ; ρωτάει ό Πεπίτο μέ άπορία.

Θ ΤΖιμ γεμίζει τό έξάσφαιρό του μέ καινούργια φυσίγγα και σκύβει τό κεφάλι του γιατί μία σφαίρα πέρασε μόλις ένα πόντε πάνω από τό καπέλο του.

— Έγώ θά μείνω εδώ γιά νά τούς άπασχολήσω και νά σου δώσω πήν εύκαιρία ν' άπομακρυνθής. Φύγε γρήγορα και μη μέ ρωτάς τίποτε άλλο γιατί, σέ λίγο, θά είναι πολύ άργά και γιά τούς δυό μας. Θά συναντηθούμε στήν Πάμπα, Πεπίτο, τόν παρηγορεί. Θά έρθω σέ λίγο, μη στενοχωριέσαι και μην άνησυχείς. Πρόσεχε μη σέ χτυπήσουν.

— Άστο λά βίστα, άμίγο (καλή άντάμωσι, φίλε), λέει ό Πεπίτο και άρχίζει νά έρηη στό έδαφος.

Σέ λίγο φτάνει κοντά στόν γάϊδαρό του, πού έχει κρυφτή πίσω από ένα βράχο, πηδάει στή σέλα του και τόν σπειρουνίζει.

Οί κάου - μπόυς, μόλις βλέπουν τό ένα παιδι νά φεύγει λυσσοῦν από τό κακό τους. Προσπαθοῦν νά τρέξουν γά νά του κλεισουν τό δρόμο μά τό Έλληνόπουλο έχει ταμπουρωθή καλά και δέν τους άφήνει νά σηκώσουν κεφάλι. Μόνο ένας από αύτούς κατόρθωσε νά ξεφύγει, μά πρόλαβε και τόν συγύρασε ό Πεπίτο όπως του άείζε. Περνάει μισή ώρα, περίπου. Δέν θ' άργήση νά ξεμερώση.

Περ:μένει λίγο άκόμα κι ύστερα άποφασίζει νά σηκωθή. Σέρνεται στή γή μέ σκυμμένο τό κεφάλι ώπου φτάνει πίσω από μία πέτρα. Έξακολουθεί νά σέρνεται ως τό βράχο όπου κρύβεται: ό Κεραυνός. Μόλις φτάνει κοντά του σηκώνεται: και σκορφαλώνει στή σέλα του.

—Γρήγορα, Κεραυνέ!, λέει στό έξυπνο άλογό του και τό χτυπάει έλαφρά στή χείτη.

Ό Κεραυνός καταλαβαίνει και ξεχύνεται άκράτητος. Οί κάου - μπόυς τόν παίρνουν ειδησι και τινάζονται όρθιοι.

—Μās έφυγε!, ούρλιάζουν μέ λύσσα. Στ' όλογα, γρήγορα!

Και τότε, ένα άδυσώπητο κυνηγητό άρχίζει. Έξη καβαλάρηδες βάζουν τά δυνατά τους νά φτάσουν τό Έλληνόπουλο.

Χίλια μέτρα πιό κάτω, ό δρόμος παίρνει μίαν άπότομη στροφή και τόν κρύβουν μερικά πυκνά δέντρα. Μόλις φτάνει: εκεί, ό ΤΖιμ, τραβάει άπότομα τά χαλιάρια και ό Κεραυνός μένει στόν τόπο. Με τό πιστόλι στό χέρι περι:μένει... Οί έχθροί του δέν θά φανταστοῦν ποτέ πώς τους έσπασε καρτέρ: θάχουν πήν έντύπωση πώς συνεχίζει τόν κολησασμό του.

Τά ποδοβολητά τους πλησιάζουν. Ό ΤΖιμ σηκώνει τό πιστόλι και, σέ λίγο, έξη στόχοι παρουσιάζονται μπροστά του. Τέσσερις φορές πατάει τή σκανδάλη τό θρυλικό παιδι. Τρία κορμιά τινά-

κονται ήδη τις σέλες τους και πέφτουν καταγής, χτυπημένα θανάσιμα. Μόνο ή μία του σφαίρα άστοχεί.

Οι άλλοι τρεις πού στάθηκαν τυχεροί, ηηδούν από τ' άλογό τους και ταμπουρώνονται. Τό Έλληνόπουλο σπειρουνίζει τόν Κεραυνό και άπομακρύνεται σαν άστραπή.

Μιά ολόκληρη ώρα συνεχίζεται ο καλπασμός. Πηχτός άφρός βγαίνει από τό στόμα του Κεραυνοϋ. Ο Τζιμ λυπάται τό άλογό του και κρατάει τό χαλινάριο για νά τό Εσκουράση. Ο ήλιος δέν θ' άργήση ν' άνατείλη. Μιά καινούργια μέρα άρχίζει πολύ άσχημα για τό Έλληνόπουλο.

Δέν προλαβαίνουν νά Εσκουραστοϋν ούτε πέντε λεπτά. Οι δεικτες του φαίνεται πως έχουν πολύ γερά άλογα. Και νά πού σέ λίγο, προβάλλουν στό βάθος του δρόμου.

— Έμπρός, Κεραυνέ μου!, λέει ο Τζιμ.

Τό δραματικό κυνηγητό του θανάτου συνεχίζεται. Μά συνεχίζονται και οι άτυχίες. Ο Κεραυνός έλαττώνει τήν ταχύτητά του.

— Τί έπαθες, φίλε; τόν ρωτάει άνήσυχος ο Τζιμ.

Ο Κεραυνός χλημιντρίζει παραπονεμένα. Τό Έλληνόπουλο σκύβει και ή άγωνία σφίγγει τήν καρδιά του. Τό γόνατο του δεξιού μπροστινού ποδιού του άλόγου είναι ματωμένο. Φαίνεται πως χτυπήθηκε σέ καμιά πέτρα.

Οι κάου - μπόους τόν πλησιάζουν και οι σφαίρες τους χορεύουν γύρω από τό Έλληνόπουλο τόν χορό της φρίκης και του θανάτου. Μέσα στην κρίσιμη αυτή στιγμή σοφίζεται κάτι τό έξυπνο μυαλό του. Παίρνει τό λάσσο στό άριστερό του χέρι, τό πετάει και... ή θηλιά του γραπώνει έναν ξερό θάμνο. Μέ τήν ταχύτητα πού τρέχει ο Κεραυνός, ο θάμνος Εερριζώνεται κι άρχίζει νά σέρνεται πάνω από χώμα, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης. Ένα σύννεφο πού σκεπάζει τόν ήρωικό καθαλάρη από τά μάτια των ανθρώπων πού τόν καταδιώκουν. Τό χώμα τούς τυφλώνει και αναγκάζονται νά χαμηλώσουν τις κοραμπίνες τους.

Τό σχέδιο του πονηροϋ παιδιού είναι περίφημο. Μά δέν θά τόν ώφελήσει για πολύ. Έκατό μέτρα μπροστά του κόβει τό δρόμο του ένα μεγάλο ποτάμι. Λίγο πιό πέρα από τό ποτάμι ή έκταση πού άπλώνεται είναι πετρώδης κι έτσι, ο θάμνος δέν θά σηκώνη σκόνη. Μέσα σ' ένα δέκατο του δευτερολέπτου τό Έλληνόπουλο παίρνει τήν άπόφασί του. Στοματόει τό άλογό του τή στιγμή πού φτάνει στην όχθη του ποταμού, ηηδάει στό έδαφος και κρύβεται πίσω από ένα θάμνο.

— Φύγε, Κεραυνέ!, λέει στο έξυπνο ζωο του. Κρύψου γρήγορα πίσω από τούς θάμνους!

Τό άλογο ύπακούει και ο Τζιμ τραβάει τό πιστόλι του. Του μένουν ακόμα δυό σφαίρες. Άν σταθί τυχερός...

Οι κάου - μπόους πλησιάζουν. Τό σύννεφο της σκόνης διαλυεται και τούς βλέπει καθαρά.

- Τί έγινε, δέν τόν βλέπω!, λέει ό ένας από αυτούς.
- Μού φαίνεται πώς δέν πέρασε τό ποτάμι!
- Θα μ'α στήση καμιά παγίδα, πάλι! Προσέξτε!

Ή κάννη του πιστολιού όρθώνεται και σημαδεύει... Ο πρώτος καθάλ'ρης δέχεται τή σφαίρα κατάστημα και πέφτει. Μά και ό δεύτερος έχει τήν ίδια τύχη και παίρνει κι αυτός μιά μεγαλοπρεπή τούμπα χτυπημένος θανάσιμα.

Ό τρίτος καθάλ'ρης διακρίνει σέ ποιό μέρος βρίσκεται τό Έλληνόπουλο και πυροβολεί μιά - δυό φορές... Τό καπέλο του Τζιμ τινάζεται μακριά από τό κεφάλι του και ό ίδιος γέρνει πρ'ς τά πίσω τό κορμί του και πέφτει μέσα στό ποτάμι...

Ό κάου - μπού πού δέν είναι άλλος από τόν Μπόμπ - ό τελευταίος πού απόμεινε - ηηδ'σει από τό άλογό και πρέχει στό σημείο πού βρισκόταν τό Έλληνόπουλο. Δέν υπάρχει τίποτε, τώρα. Βλέπει τό καπέλο του νά ταξιδεύη πάνω στην επιφάνεια του νερού. Ό μικρός έχθρος του έχει γίνει άφαντος.

- Σέ σκοτώσα, καταρομένο παιδί!, λέει και σκουπίζει τόν ιδρώτα πού πλημμυρίζει τό μέτωπό του. Δέν υπάρχεις πιά γιά νά μ'έμποδισης στό σχέδιό μου!

Γυρίζει κοντά στό άλογό του, τό σπειρουνίζει, περνάει τό ποτάμι και κατευθύνεται καλπάζοντας πρ'ς τήν Πάμπα. Έκει έχει νά κάνη δυό δουλειές. Νά σκοτώση δυό ανθρώπους. Πρώτα - πρώτα τόν βοηθό του Μικρού Κασουμπό, τόν Πεπιτο Γκονζάλες κι ύστερα... τόν Ντικ Πήρσον. Θα τόν σκοτώση κι ύστερα από λίγες ημέρες θα παρουσιαστή μέ τό χαρτί πού κρατάει επάνω του και θα κληρονομήση τή μεγάλη του περιουσία. Τό μεταλλείο, τά βοσκοτόπια, τά γελάδια, τά λεφτά.

Ήταν κάποιος πού έκανε φάρσες...

ΜΟΛΙΣ ΦΤΑΝΕΙ ΣΤΗΝ ΠΑΜΠΑ, Ο ΠΕΠΙΤΟ, Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΙΑ είναι νά βρη τό σεριφη και νά του διηγηθ' τήν ιστορία τους, από τη στιγμή πού Έξοπασε ή θύελλα και μήκαν στην ερημη καλύβα τής κοιλάδας νά βροϋν κοιταφύγιο.

- Δέν καταλαβαίνω γρ' από τά όσα μου είπες!, κάνει ό σεριφης και κουνάει τό κεφάλι του πέρα - δ'ωθε.

— Μήπως εγώ καταλαβαίνω, σερίφη; του λέει και ο Πεπίτο.
— Εγώ δέν ξέρω κανέναν Μπόμπ από την Πάμπα πού νά λείπει αυτές τίς ημέρες. Τρείς Μπόμπ υπάρχουν στό χωριό μας και οι τρείς είναι εδώ, 'Αν είναι Έενος και έρχεται στην Πάμπα, τί σκοπεύει νά κάνει;

— Ξενόρ, πρέπει νά γυρίσουμε πίσω γιά νά βοηθήσουμε τό φίλο μου πού κινδυνεύει, του λέει ο Πεπίτο.

— Θά φύγουμε άμέσως τώρα, μπουσάτσο. 'Εγώ, έσύ και οι δυό βοηθοί μου.

Σέ λίγο Ξεκινούν. 'Ο Πεπίτο αναγκάζεται ν' αφήσει τόν Πελογκρίνο στό στάβλο νά Ξεκουραστή και καβαλάει ένα μαύρο άλογο πού του έφερε ο σερίφης.

— Γρουσουζιά θά μου φέρη αυτό τό άλογο, μουρμουρίζει καθώς Ξεκινούν. 'Όσες φορές καβολάω άλογο κάτι παθαίνω.

Καληπάζουν συνέχεια. Κι όταν φτάνουν στό ποτάμι, ο σερίφης διατάζει νά κατεβούν λίγο από τ' άλογά τους νά Ξεκουραστούν. Σέ μιá στιγμή πλησιάζει στό ποτάμι νά πιη νερό και, ακαλωμένο σ' ένα εύλο, βλέπει ένα καπέλο. 'Απλώνει τό χέρι του και τό παίρνει. Είναι ένα καπέλο τρυπημένο από δυό σφαίρες.

— Πού βρέθηκε εδώ αυτό τό πράγμα; λέει στους άλλους.

'Ο Πεπίτο τό βλέπει, πλησιάζει κοντά και... γουρλώνει τά μάτια του.

— Τό καπέλο αυτό είναι του Μικρού Κασομπού, λέει στους άλλους. Του φίλου μου Τζιμ 'Ανταμς!

— Είσαι βέβαιος; τόν ρωτάει ο σερίφης.

— Ναι, σερίφη. Μέσα στή φόδρα του πρέπει νά είναι γραμμένο τ' όνομά του.

'Ο σερίφης τό γυρίζει μέ προσοχή, τό κοιτάζει και βρίσκει πραγματικά, γραμμένο στή φόδρα, τ' όνομα του 'Ελληνόπουλου.

— 'Ε, Τζιμ!, φωνάζει ο Πεπίτο. Πού είσαι κρυμμένος; 'Εγώ είμαι, Τζιμ! 'Ο Πεπίτο Γκονζάλες!

'Ο σερίφης προχωρεί πρός τά πάνω και σέ μιá στιγμή, στην άπέναντι όχθη του ποταμού διακρίνει δυό άκίνητους ανθρώπους, πεσμένους άνάσκελα στό έδαφος.

— Δυό νεκροί!, φωνάζει.

Καβαλούν όλοι τους τ' άλογα και περνούν στην άπέναντι όχθη. 'Υστερα κατεβαίνουν και σκύβουν πάνω στους νεκρούς.

— Μήπως είναι κανείς από αυτούς ο Τζιμ 'Ανταμς; ρωτάει ο σερίφης τόν Πεπίτο.

— Δάγκωσε τή γλώσσα σου, σερίφη, του λέει ο Πεπίτο. 'Ο Τζιμ δέν πεθαίνει εύκολα. Κάπου εδώ γύρω θά κρύβεται γιά νά μέ τρομάξη.

—Φοβῶμαι πῶς ὁ Τζιμ ἄνταμς σκοτώθηκε, λέει ὁ σερίφης. Τὸν σκότωσαν καὶ τὸν ἔρριξαν στὸ ποτάμι. Γιατί ἂν ἦταν ζωντανός, τὸ κρηέλο του θὰ βρισκόταν στὸ κεφάλι καὶ ὄχι στὸ ποτάμι!

Ὁ Πεπίτο τὰ χρειάζεται. Νιώθει τὰ γόνάτοῦ του νὰ κόβωνται. Μήπως, ἀλήθεια, ὁ Τζιμ εἶχε σκοτωθῆ;

—Δὲν βρίσκω τὸ λόγο γιατί νὰ προχωρήσουμε ἀκόμη, λέει ὁ σερίφης. Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴν Πάμπα. Θ' ἀκολουθήσουμε τὸ ποτάμι ὡς τὸ βάθος τῆς κοιλάδας μήπως βροῦμε τὸ πτώμα τοῦ Τζιμ ἄνταμς κι ὕστερα θὰ στρίψουμε πρὸς τὴν Πάμπα. Ἀνεβήτε σ' ἄλογά σας.

Ὁ Πεπίτο ὑπακούει. Δὲν ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀρνηθῆ, τὸ ἔχει χαμένο.

«Θεοῦλή μου, ἂν σκότωσαν τὸν Τζιμ ἐγὼ θὰ πεθάνω!, λέει μὲ τὸ νοῦ του. Τί τὴ θέλω πιά τὴ ζωὴ; Θὰ καθαλήσω τὸν Πελεγκρίνο καὶ θὰ πῆσουμε στὸ ποτάμι νὰ πνιγοῦμε μαζί».

Ἀκολουθοῦν τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ καὶ κοιτάζουν δεξιὰ κι ἀριστερά. Μὰ δὲν βρίσκουν τίποτε.

Μόλις ἐπέσε στὸ ποτάμι τὸ Ἑλληνόπουλο ἄφησε νὰ τὸν παρσύρη λίγο τὸ ρεῦμα καὶ σταμάτησε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου.

Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του ἐβλεπε τὸν κάου - μπού, πού δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Μπόμπ, νὰ ψάχνη δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ὑστερα τὸν εἶδε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος του καὶ νὰ φτάνη κοντὰ του.

Μπήκε τότε ὁλόκληρος στὸ νερό, κάτω ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ κράτησε ὅσο μπορούσε πιά πελὺ τὴν ἀναπνοή του. Κόντευε νὰ σκάση ὅταν ἀποφάσισε νὰ θγάλη τὸ κεφάλι του. Ὁ Μπόμπ, γιὰ καλή του τύχη εἶχε ἀπομακρυνθῆ. Τὸν ἄφησε ν' ἀνεβῆ στὸ ἄλογό του κι ὅταν τὸν εἶδε νὰ χάνεται στὸ βάθος τῆς κοιλάδας, βγήκε ἀπὸ τὸ ποτάμι.

Σφύριξε συνθηματικά καὶ ὁ Κεραυνός, τὸ ἔξυμνο ἄλογό του, πού ἦταν κρυμμένο μακριὰ ἀπὸ τὸ ποτάμι, ἦρθε κοντὰ του. Ὁ Τζιμ ἀνέθηκε στὴ σέλα του, ἀπομακρύνθηκε ἄρκετὰ καὶ κατέβηκε. Μπήκε σ' ἕνα δάσος.

Ἀποφάσισε νὰ κοιμηθῆ μιά ἢ δυὸ ὥρες γιὰ νὰ ἀντλήση δυνάμεις. Μὰ ἦταν τόσο πολὺ τσακισμένος πού κοιμήθηκε ἐφτά ὁλόκληρες ὥρες! Ὅταν ἀνοιξε τὰ μάτια του ὁ ἥλιος εἶχε γείρει πρὸς τὴ δύση. Ὁ Κεραυνός ἐβόσκει ἡσυχῶς δίπλα του. Σηκώθηκε κι ἔνκωσε νάχουν ξανάρθει οἱ δυνάμεις του. Γέμισε τὸ πιστόλι του μὲ καινούργιες σφαῖρες, ἀνέβηκε στὴ σέλα καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Πάμπα.

Σιόν βαθύ του ύπνο δέν άκουσε τή ποδοβολητά τών άλόγων τού σερίφη, τών βοηθών του και τού Πεπίτο, πού ήρθαν νά τόν άναζητήσουν και πού, βρίσκοντας μόνο τό τρυπημένο καπέλο του στο ποτάμι, πίστεψαν πώς είχε πνιγή.

Όταν έφτασε στην Πάμπα είχε σκοτεινιάσει άρκετά. Πήγε κατευθείαν στο γραφείο τού σερίφη.

—Είμαι ο Τζιμ Άντομς, τού είπε μόλις μπήκε.

—Ό Τζιμ Άνταμς!, έκανε με χαρά εκείνος. Όστε ζής!

Και τού δ-ηγήθηκε πώς είχαν ψάξει μάτα:α στο ποτάμι νά τόν βρουν.

—Πού είναι ο φίλος μου; ρώτησε ο Τζιμ.

—Ό γάιδαρός του είναι στο στάβλο. Ό ίδιος είπε πώς θά κάνη καμιά βόλτα. Είναι πολύ στενοχωρημένος γιατί πιστεύει πώς σκοτώθηκε.

—Θά βγώ μιά βόλτα νά τόν βρω, λέει ο Τζιμ και παίρνει τό καπέλο του από τό γραφείο τού σερίφη.

Κάνει μιά βόλτα στο νυχτωμένο χωριό και φτάνοντας κοντά σ'αυτό μπάρ σταματάει και κατεβαίνει. Ένας από τούς πελάτες τού

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

ένα άκόμα πανηγύρι
δράσεως, μυστηρίου και
γέλιου τών ασύγκριτων
παιδιών τού Νόμου !

2 περιπέτειες - δυναμίτες

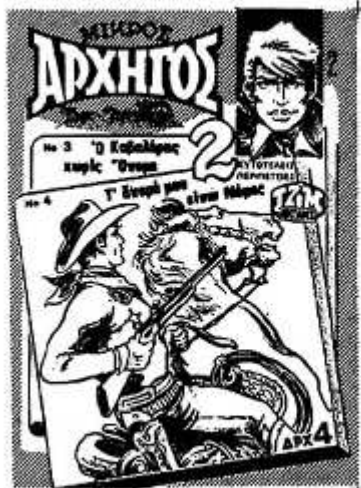
- Ο ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ
- Τ' ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΟΜΟΣ

Ζητήστε τόν

«ΜΙΚΡΟ ΑΡΧΗΓΟ»

Προλάβετε, γίνεται

ΑΝΑΡΠΑΣΤΟΣ !

μπάρ θγαίνει εκείνη τή στιγμή καί τό Έλληνόπουλο τόν ρωτάει μήπως είδε τόν φίλο του.

— Ένα Μεξικανόπουλο; τοῦ λέει ὁ κάου - μπού. Ναι, τό είδα. Ήταν συντροφιά μέ τόν γερο - Ντίκ, τόν μεθύστακα τῆς Πάμπα. Πήγαινε πρὸς τήν καλύβα του.

Ἡ Τζιμ παραξενεύεται. Πῶς εἶναι δυνατόν, ὁ Πεπίτο, νά κάνη παρέα μ' ἓνα μεθυσμένο.

— Ποῦ εἶναι ἡ καλύβα τοῦ γερο - Ντίκ; ρωτάει.

— Ἄν πάρης αὐτό τό δρόμο, ἡ τελευταία πού θά συναντήσης. Ἄλλά... ποίος εἶσαι τοῦ λόγου σου; Ξέρεις γιατί σέ ρωτῶ; Γιατί, πρὶν λίγο, ἓνας ἄλλος κάου - μπού ρώτησε ποῦ θά βρῆ τό Μεξικανόπουλο.

Τό Έλληνόπουλο ἀνασκιρτάει.

— Πῶς ἦταν αὐτός ὁ κάου - μπού; ρωτάει.

— Ένας ψηλός, μέ σκληρό πρόσωπο καί μ' ἓνα σημάδι στό ἄριστερό του μάγουλο.

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς εἶναι ὁ Μπόμπ! Καί ζητάει νά βρῆ τόν Πεπίτο γιά νά τόν σκοτώσῃ!

— Εὐχαριστῶ, πατριώτη, λέει ὁ Τζιμ στόν κάου - μπού καί ἀνεβαίνει ξανά στή σέλα τοῦ Κερανοῦ. Αὐτό τό δρόμο θά πάρω γιά τήν καλύβα τοῦ Ντίκ;

— Ναι.

Ἐσκινάει καλπάζοντας. Ὁ δρόμος δέν εἶναι μακρὺς καί, σέ λίγο, φτάνει κοντά στήν καλύβα. Εἶναι ἓνα μικρό, ἐτοιμόρροπο σπιτάκι μέ κεραμιδιά. Πιο πέρα ἀπὸ τήν καλύβα, διακρίνει ἓνα ἄλογο καί, Ἐσπινικά, μιά σφαῖρα περνάει μόλις ἓνα ἑκατοστὸ μακριά ἀπὸ τό πρόσωπό του! Τό Έλληνόπουλο πυροβολεῖ πρὸς τό μέρος πού φάνηκε ἡ λάμψη. Μιά, δυό, τρεῖς φορές. Ὁ ἀντίπαλός του, πού δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τόν Μπόμπ, εἶναι ταμπουρωμένος πίσω ἀπὸ τόν κορμό ἑνός δέντρου καί ἀποφεύγει τίς σφαῖρες.

— Καταραμένο παιδί, δέν πνίγηκες!, οὐρλιάζει μανιασμένα.

Ὁ Πεπίτο, πού βρισκόταν στήν καλύβα μέ τόν μεθυσμένο, μόλις ἀκούει τοῦς πυροβολισμοῦς ἀνοίγει τήν πόρτα μέ τό πιστόλι στό χέρι.

— Πεπίτο... ἐγὼ εἶμαι!, τοῦ φωνάζει ὁ Τζιμ.

Τό κωμικό παιδί μόλις ἀκούει τῆ φωνή τοῦ φίλου του... χάνει τίς αἰσθήσεις του καί πέφτει στήν ἀγκαλιά τοῦ μεθυσμένου!

Ὁ Μπόμπ τό βάζει στά πόδια νά φτάσῃ τό ἄλογό του. Μά τό θαυματοργό λάσσο τοῦ Έλληνόπουλου τόν γροπώνει γερά

καί τόν ρίχνει καταγής. Σέ λίγο, ὁ Τζιμ, μέ τή βοήθεια τοῦ Πεπίτο, ὀδηγεῖ τόν αἰχμάλωτό του στήν καλύβα.

Εἶναι ἀδύνατο νά περιγραφῆ ἡ χαρά τοῦ κωμικοῦ παιδιοῦ πού βλέπει ζωντανό τό φίλο του. Παίρνει τούμπες δεξιό κι ἀριστερό καί κάνει σάν τρελλός.

— Λοιπόν; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο τὸν Μπόμπ, ἀφοῦ τοῦ δένει γερὰ τὰ χέρια πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη. Ἄρκετὰ ἐπαιξες τὸ κρυφτούλι μέ τὸ νόμο. Εἶναι καιρός πιά, νά πληρώσης γιὰ τὰ ἐγκλήματατά σου καί νά μᾶς πῆς τί μυστήριο κρύβει αὐτὸ τὸ χαρτί πού θά σ' ἔκανε πλούσιο καί πού σκόρπισε τόσους νεκρούς γύρω του.

— Θὰ στά πῶ ὅλα, Μικρὲ Καουμπύ, λέει ἀγαστενάζοντας ὁ Μπόμπ.

Καί μέ κάθε λεπτομέρεια, διηγεῖται τὴν ἱστορία τοῦ χαρτιοῦ μέ τὴν ὑπογραφή τοῦ Ντικ Πήρσον.

— Ἦρθα νά σκοτώσω τὸ φίλο σου, λέει στὸ τέλος. Ὑστερα θά σκότωνα τὸν Ντικ Πήρσον καί θά κληρονομοῦσα τὴ μεγάλη του περιουσία. Ὅμως, στάθηκα ἄτυχος... Εἶχα τὴν ἐντύπωση πὺς σέ σκότωσα στὸ ποτάμι.

— Ἐ, γιὰ στάσου!, λέει τότε ὁ μεθυμένος πού φαίνεται πὺς ἐρμύθισε ὀλότρελα. Ντικ Πήρσον, εἶπες; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ντικ Πήρσον. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος στήν Εἴπια. Δὲν καταλαθαίνω τίποτε ἀπὸ ὅσα εἶπες! Δὲν κυνήγησα ποτέ μου στήν Ἀριζόνα! Κανείς δὲ μὲ γλύτωσε ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους. Δὲν ὑπέγραψα κανένα χαρτί! Τὸν Ἄις Μπσίκερ πού τὸν σκότώσατε καί τοῦ πήρατε τὸ χαρτί, τὸν γνῶρισα στὸ στρατό καί θυμᾶμαι πὺς τοῦ ἄρεσε νά κἀν φάρμα. Ἐπειτα... Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε γελᾶδια, οὔτε βοσκοτόπια! Εἶμαι ὁ πιὸ φτωχὸς ἄνθρωπος τοῦ Τέξας! Τὴν πάθατε!

Τὸ Ἑλληνόπουλο ἀνατριχιάζει. Σκοτώθηκαν τόσοι καί τόσοι ἄνθρωποι γιὰ ἓνα χαρτί μέ ψεύτικη ὑπογραφή πού δὲν ἀξίζει οὔτε δεκάρα!

— Τί κρίμα!, ψιθυρίζει.

Σηκώνεται.

— Πᾶμε, Πεπίτο, λέει στὸ φίλο του. Θὰ παραδώσουμε τὸν Μπόμπ στὸν δικαστή.

— Βάμος (πᾶμε), ἀμίγο, λέει κι ὁ Πεπίτο καί σηκώνεται.

— Στὸ καλό!, τοὺς φωνάζει πίσω τους ὁ Ντικ Πήρσον. Γειά σου, Μικρὲ Καουμπύ! Γειά σου, Πεπίτο Γκονζάλες! Εἰσαστε γενναῖα παιδιό! Ὅσο γιὰ σένα, Μπόμπ, ξέρω τί τύχη σέ περιμένει. Αὔριο τὸ πρωὶ θά σέ κρεμάσουν! Ὁ νόμος δὲν ἀστειεύεται, Μπόμπ.

•Ναί, λέει μέ τὸ νοῦ του ὁ Τζιμ. Ὁ νόμος εἶναι καλὸς γιὰ τοὺς καλοὺς. Μά χτυπᾷ ἀμείλικτα ἐκείνους πού τὸν καταπατοῦν. Κι ἐσύ, Μπόμπ, τὸν καταπάτησες! Ἡ μανία τοῦ πλοῦτου

σκόρπισε τόσα θύματα γύρω της... Κινηγήσατε έναν πλούτο που δέν υπήρχε... Πόσο μακάβριο και τρομερό ήταν τὸ ἀστείο τοῦ Ἄλφ Μπρίκερ! -

Μόλις βγαίνουν ἀπὸ τὴν καλύβα βλέπουν τρεῖς σκιές νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τους. Εἶναι ὁ σερίφης μὲ τοὺς βοηθοὺς του.

- Τί συμβαίνει ἐδῶ; ρωτοῦν μόλις φτάνουν κοντὰ τους: Ἄκουσαμε πυροβολισμούς.

- Ἐχουμε κάποιον νὰ σοῦ παραδώσουμε, τοῦ λέει ὁ Τζιμ

- Ποιὸς εἶναι αὐτός; Μήπως... ὁ Μπόμπ;

- Ναι, σερίφη.

- Μά... ποῦ τὸν ξετρυνώσατε;

Ὁ σερίφης τοὺς κοιτάζει μὲ θαυμασμό καὶ κάνει τὸ σταυρὸ του! Δέν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια του.

- Εἶσαι καταπληκτικός, Τζιμ Ἄνταμς, ψιθυρίζει. Καὶ σὺ, Πενίτο Γκονζάλες!

Ἀπόδοση στὰ Ἑλληνικά: ΚΩΣΤΑ ΦΩΤΕΙΝΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 2)

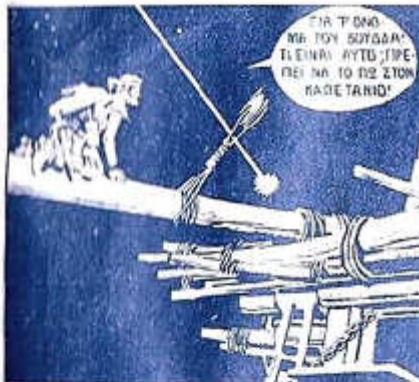
ΤΟ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΗΤΑΝ
ΕΝΗ ΓΕΛΑΓΓΙΑ ΘΑΞΙ ΤΟΥ
ΚΑΣΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΠΛ.

ΠΑΡΕΙΑΣ Τ'ΕΥ-
ΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΛΛΗ-
ΤΩ, ΠΟΥ Η ΕΠΙΚΗΝ
ΘΥΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ
ΤΟΥΣ ΑΡΑΙΖΕ
ΣΤΗΝ ΟΝΑ.

ΓΙΑ ΤΟΝ
ΜΕ ΤΟΥ ΣΟΥΔΑΝ
ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΣΤΙΣ
ΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΠΕ ΣΤΩΝ
ΚΑΘΕΤΑΝ!

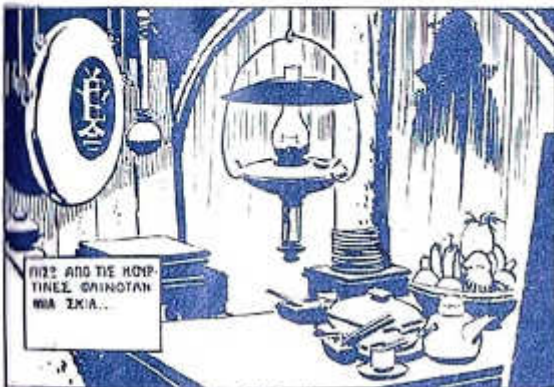

ΕΥ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ
ΚΑΘ' ΟΜΟΡΟΙΕ
ΝΑ ΠΑΕ ΣΤΗΝ
ΘΕΞΙ ΣΟΥ, ΤΟ-
ΡΑ!

ΜΑΛΙΣΤΑ
ΖΕΡ!

ΠΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΟΡ-
ΥΝΙΣΣ ΦΑΙΝΟΤΑΝ
ΜΙΑ ΣΚΙΑ...

ΗΤΑΝ Η ΟΥΥ ΤΟ ΕΩΝ
ΓΕΛΑΓΓ ΤΗΣ ΗΤΑΝ Η
ΠΙΡΑΤΕΙΑ

(Συνέχεια στο επόμενο)

ΕΤΟΣ 1 • № 1 • 26/6/79

ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΧΗΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 1
ΣΟΣ ΟΡΟΦΟΣ
ΑΘΗΝΑΙ, Τ. 125
☎ 3226.924 - 3235.271

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ :
Θ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ
Κ. ΡΑΜΠΑΤΖΗΣ Ο.Ε.
ΚΑΛΑ, ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :
ΚΩΝ. ΡΑΜΠΑΤΖΗΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΤΗΣ :
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ - ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ :
Θ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΝ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 1-ΑΘΗΝΑΙ, Τ. 125

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ :
ΛΕΩΝ. ΚΑΙΤΑΤΖΗΣ
ΑΝΑΞΑΓΟΡΑ 20 - ΑΘΗΝΑΙ,

